

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Historical

SOPHIA JAMES

Yasaklı Bir Gece

Jesica

SOPHIA JAMES

Yasaklı Bir Gece

Çeviri
Alperen Çelik

Historical

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: ONE ILLICIT NIGHT
Türkçe Adı: YASAKLI BİR GECE

ISSN 2146-099X

201308281

Harlequin Historical

Copyright © 2011 by Sophia James

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Historical

Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona

Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir

Kapak : Ümit Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.

Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1

Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri: TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi 'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi ne ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

SOPHIA JAMES
İÇİN ÖVGÜLER

“İlgi çekici, karmaşık karakterlerle
karmaşık durumlar, James'in güçlü kaleminde
duygusal bir hikayeye dönüşüyor.”

—*RT Book Reviews*

One Unashamed Night

“Onurlu bir kahraman ve onu seven sıra dışı bir
kadın”

—*RT Book Reviews*

High Seas to High Society

“James zekâsı ile okuyucuları büyülüyor... Mizah ve dramı akıllıca birleştirerek, kendinizi iyi hissetmenizi sağlıyor.”

—*RT Book Reviews*

SOPHIA JAMES

Georgette Heyer romanları, Sophia James'i okuma keyfini oluşturmıştır. Öyle ki bir genç bir kız, güneş altında, büyük annesinin verandasında vahşi batının sahiline nazır uzanmış ve kitap okumakta!

Onun yazarlık hayatı Bilbao, İspanya'da başlamıştır. Çok sayıda Mills and Boons okumuştur ve böyle bir kitap yazabileceğine karar verir.

Çok sayıda taslaktan sonra Harlequin Historical için yazmaya başlar. Aynı zamanda da ressam olan eşi ile birlikte Avrupa'ya sanat turları yaparlar.

Üç yetişkin çocuğu, çok sayıda ev hayvanı ve hiçbir zaman bitmeyen bir ev dekorasyon tutkusu vardır.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Eleanor Bracewell Lowen Westbury

Romanın kadın kahramanı

Cristo Wellingham

Romanın erkek kahramanı

Martin Westbury

Eleanor'un kocası.

Diana

Martin'in kız kardeşi

Florencia

Eleanor'un kızı

Taris ve Beatrice Wellingham

Cristo'nun ağabeyi ve eşi

Asher ve Emerald Wellingham

Cristo'nun büyük ağabeyi ve eşi

Sophie ve Margaret

Diana'nın kızları

~ Birinci Bölüm ~

*Giraudon Şatosu,
Montmarte, Paris
Kasım 1825*

Leydi Eleanor Bracewell Lowen, kendisini taşıyan adama odaklanamıyordu. Garip bir uyuşukluk içindeydi ve sanki etrafını saran bir sis bulutu, görüşünü engelliyordu.

Adamın elinden kurtulmaya çalıştı, ama imkânsızdı. Zaten kurtulsa bile, adamdan kaçmayı başarabilir miydi,

bilmiyordu. Başındaki ağır peruk da, görüşünü iyice engelliyordu.

Çıplaktı... Üzerine bir battaniye sarılmıştı... Nefesi içki kokan adamın kucagındaydı...

“Sen buralara nasıl düştün bakayım? Bir *Pute* olmak için çok güzelsin. Burada işin bittiğinde, sana iyi bakacağım,” dedi adam onu okşayarak.

Pute... Fahişe...

Adamın bu sözleri, Eleanor’un bilincinin açılmasına yetmişti. Bir anda tüyleri diken diken oldu. “Ben... Ben... Bir fahişe... Değilim,” dedi, ama aslında sesinin çıktığından bile emin değildi. Belki de sadece kendi kendine mırıldanmış, anlamsız sesler çıkarmıştı, o kadar...

Birden, bir kapının açıldığını duydu. Şimdi biraz daha sıcak bir odadaydılar. Başını hafifçe yana eğince, mum ışığıyla aydınlatılmış bir masada oturan ve bir şeyler karalayıp duran birini gördü.

“Mösyö Breaud sana bir hediye gönderdi, *Comte de Caviglione*.”

Eleanor kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerini bir kaç saniyeden fazla açık tutamıyordu. Konuşmayı başarabilirse, hediye olarak sunulduğu adamdan yardım isteyebilirdi belki de... Ağzını açıp, bir şeyler söylemeye çalıştı, ama kelimeleri bir türlü toparlayıp, söyleyemedi.

“Kız yeni düşmüş. Tadını çıkar.”

Karanlık bir gölgeyi andıran adam, yerinden kalktı. Uzun boyluydu.

Mum ışığı yüzüne vurunca, Eleanor onun sarı saçlarını ve koyu kahve gözlerini, bir an için görebildi.

“Üzerini aradınız mı? Silah taşıyor muydu?” dedi adam, tıpkı yüzündeki ifade gibi ihtiyatlı bir ses tonuyla.

“Merak etme, silah taşımadığından emin olana dek üzerini aradım. Hem de büyük bir zevkle,” dedi içki koku-
tan adam, kucağındaki kadını bir divanın üzerine bıra-
kırken. Sonra da hızla Eleanor’un üzerine sarılmış olan
battaniyeyi çekip, aldı.

“Merde!” diye lanet okudu uzun boylu adam, hafif
aksanlı Fransızcasıyla. “Onu neden soydunuz?”

“Daha ne istiyorsun. Adama kabuğu soyulmuş taze
meyve veriyoruz, yaptığı muameleye bak. Anlaşılan,
efendim senin kadınsızlıktan delireceğini düşünmekle
yanılmış.”

Eleanor, adamın koyu kahve gözlerinin üzerinde do-
laştığı hissediyor, ama tepki veremiyordu.

“Eğer istemiyorsan, onu zevkle kendime saklayabili-
rim.”

“Hayır, kız kalıyor,” dedi uzun boylu adam elini kal-
dırarak. Parmaklarındaki altın yüzükler parlıyordu ve
yüzüne düşen saçları ifadesini gizliyordu.

Eleanor, bu adama yaptığının yanlış olduğunu, kendi-
sinin bir fahişe olmadığını söylemeli, hemen bu duruma
bir son vermeliydi, ama sesi çıkmıyor, ağzını açacak gü-
cü bile bulamıyordu.

Çaresizlik içinde gözlerini kapadı ve kendini hiçliğin
karanlığına bıraktı...

Cristo Wellingham, Beraud’un dalkavuk kılıklı ada-
mı odadan çıkana dek bekledi ve hemen ardından kapıyı
kapattı.

Kilitlere asla güvenmezdi, zira kilitleri açma konusunda uzmandı ve hiçbir kilidin, düşmanı dışarıda tutmaya yetmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Etienne Beraud'da da, kilitleri güvenmediği gibi, güvenmezdi. Bu yüzden de, gönderdiği bu hediye de bir bit yeniği olduğundan şüpheleniyordu. O adam, Fransız polisi için çalışan aşağılık düzenbazın tekiydi. Bu uygunsuz hediyesi de, düpedüz Giraudon şatosundan yararlanmak ve yağ çekmek için yaptığı girişimlerden biriydi.

Divanın üzerinde yatan kıza şöyle bir baktı. Hiç de, onu getiren dalkavuğun dediği gibi, bu yola yeni düşmüş bir kıza benzemiyordu. Dudaklarına koyu bir ruj, yanaklarına allık sürmüştü. Ucuz bir parfüm kokusu, alkol kokusuna karışıyordu. Bunun gibi fahişelerden, Clichy bulvarında çok vardı.

Ama her şeye rağmen Beraud'un hakkını vermeliydi. Bu kız tüm bu sahteliğin altında, çok zarif hatlara sahipti. Ona biraz daha dikkatli bakınca, uzun sarı saçlarının da gerçek olmadığını anladı. Başındaki peruk, neredeyse kalçalarına kadar geliyordu.

Kızın göğüslerini kapatan peruğun altındaki ten, Cristo'yu cezp etmişti. Pembe göğüs uçları ve göğüslerindeki benler, içini bir hoş etmişti. Anlaşılan Beraud, böyle nadide bir parçayı kendisine göndererek yağ çekmek ve şatosuna girip, çıkan Paris sosyetesinden yararlanmak istiyordu. Zira onlardan bir kaç güvenilir arkadaş edinirse, her türlü bilgiye kolayca ulaşabileceğini çok iyi biliyordu.

Kızın kıpırdandığını fark etti. Kasları istemsizce bir gerilip, bir gevşiyordu ve bu hareketleri, göğüslerini ör-

ten peruğun buklelerinin açılıp, karşısında tam anlamıyla çırılçıplak kalmasına neden olmuştu.

Cristo ona doğru eğildi ve derin derin uyuyan kızın nefesini dinledi. Nefesi düzensizdi ve bu da bilincinin açık olmadığı anlamına geliyordu. Anlaşılan uyuşturucu ya da alkolü fazla kaçırmıştı. Ona biraz daha yaklaşıp, kokladı. Konyak içmişti...

Peki, ya bu kız burada, kendi divanında ölürse ne olacaktı?

Ellerini kızın omuzlarına koyup, sarırmaya başladı.

Kız gözlerini hafifçe araladı.

Cristo biraz olsun rahatladı. Bir skandala meydan vermek istemiyordu. “Adın ne senin?” Aslında onu adını falan öğrenmek istemiyordu. Sadece Beraud’un gerçek niyeti hakkında, onun ağzından laf almaya çalışacaktı.

Fouche’nin politik duruşu iyiden iyiye şekillenirken, konu hakkında biraz bilgi edinmesi fena olmazdı.

Mum ışığı, kızın hafifçe aralanan gözlerindeki donukluğu gözler önüne seriyordu...

Bu kız, çok çekiciydi...

Şantaj yapmaya ve rüşvet vermeye alışık bir adamdan böylesine erotik bir hediye almak, Cristo’nun şüphelerini haklı çıkarıyordu. Ama neden bu geceyi ve neden bu mekânı seçmiş olduğunu anlayamıyordu. Üzerinde çalıştığı kodları, neredeyse bitirmek üzereydi. Acaba Fransız polisi, bununla ilgili bir haber mi almıştı? Aslında casuslara karşı böyle numaralar yapılmasına alışık ve hiç kimseye kolay kolay koz vermezdi.

Duvardaki saat on biri vurmaya başlamıştı...

Aşağıdaki salondan gelen seslere bakılırsa, eğlence tüm hızıyla devam ediyordu. Kızlar gülüşüyor, şampanyalar patlatılıyordu.

Bir zamanlar, Cristo da böyle eğlencelerin aranan yüzüydü. Paris'in en ünlü fahişelerinin tadına bakmıştı. Ancak artık kendini o kadar genç ve tasasız hissetmiyordu.

Kız yine hafifçe kıpırdandı.

Ne kadar da gençti. Yüzünde bu ağır makyaj olmasa, belki de daha genç görünecekti.

Cristo'nun gözleri, kızın hafifçe aralanmış bacaklarına kaydı. Baldırındaki iki garip yara izi, kusursuz teninde hemen göze çarpıyordu. Elini uzatıp, yaralara dokundu.

Kız hiç bir tepki vermedi. Hâlâ gözleri yarı açık bir halde, öylece bakıyordu.

“Ne kadar içtim tatlım?”

Kızın dudaklarından bir mırıltı çıktı.

Cristo, onun ne söylediğini anlayamamıştı, ama şu ağır parfüm kokusunun ve pudraların altında, gerçekten de zarif bir yüzü olduğunu hayal edebiliyordu. Şeytan dürtmeye başlamıştı. Elini uzatıp, kızın tenine şöyle bir dokundu.

Çok, ama çok davetkârdı...

Cristo, uzun zamandır bir kadına dokunmamış, dokunmak için her hangi bir istek de duymamıştı. Ama şu an divanında yatan bu yosma, içindeki ateşi öylesine yakıyordu ki, bedensel dürtüleri, aklının önüne geçiyordu. Bu kız uzun bacakları ve biçimli kalçalarıyla, tam bir affetti.

Beraud, iyi para ödemiş olmalıydı...

Artık bu kızı bırakıp, masasının başına dönmeliydi. Ama yapamıyordu. Bacaklarına söz geçiremiyordu. Ona karşı, garip bir istek duyuyordu.

Elini, kızın teninde gezdirince, çok, ama çok garip bir şeyler hissetmeye başladı. Berbat makyajına ve peruğunun sahte sarışlığına rağmen, onu çok daha farklı hayal edebiliyordu. Ona dokunmak, çoktan unuttuğunu sandığı, günahlara batmadan önceki yaşamını hatırlatıyordu...

Elini onun bacaklarının arasına götürünce, kızın dudaklarının arasından tatlı bir inleme çıkıverdi.

Cristo iyice heveslenmişti. Onun kadınlığını okşama-ya başladı.

Kız da tepki veriyor ve kalçalarını yavaşça sağa sola sallıyordu...

Eleanor gözlerini hafifçe araladı ve bacaklarının arasında hissettiği garip sıcaklığın sebebini anlamaya çalıştı. Kendisine zorla içirdikleri alkolün etkisi geçmeye başlamıştı anlaşılan. Ama her nedense bedenini istemsizce hareket ettiriyor ve içinde tuhaf kıpırtılar hissediyordu.

Bu yanıştı... Tüm bu olan biten yanıştı...

Ancak duyduğu güçlü bir istek, adamın birinin kendisine bunu yapmasını engellemesine izin vermiyordu.

Bu adamın parmakları, bacaklarının arasında harikalar yaratıyordu. Dokunuşları, bir orkestra şefinin senfonisi yönetmesi gibi ritmikti... Ve çok da nazikti...

Artık daha yüksek sesle inlemeye başlamıştı ve kendine engel olamıyordu. Teslim oldu... Kaderine razı oldu... Ve işin ilginç tarafı da, bundan hiç rahatsız değildi...

“Sakin ol,” diye onu rahatlamaya çalıştı adam.

Ancak Eleanor rahatlamak yerine, giderek daha da çok yanıp, tutuşuyordu...

Durma!

Sakın durma!

Ve gözlerini kapatıp, kendini yaşadığı anın hazzına bıraktı. Bu haldeyken, ona karşı koyması mümkün değildi... Zaten bu adamın dokunuşlarına, en ayık halinde bile karşı koyamazdı...

Cristo, onun aldığı hazzı hissedebiliyordu. Kadınlığı parmaklarını bir sıkıp, bir bırakıyordu. Galiba zirveye ulaşmıştı.

Beraud'a okkalı bire küfür salladı. O adam, kendisini çok iyi tanıyor, böyle masum ve mükemmel bir fahişeye dayanamayacağını, iyi biliyordu.

O anda, kızla seks bile yapmadan, onu özel kapatması olarak tutmaya karar verdi.

Sonra da kemerini çözüp, pantolonunu hafifçe indirdi.

Şimdi sıra kendisindeydi.

Ona sahip olmak için can atıyordu.

Kızın bacaklarının arasına yerleşip, ağırlığını yavaşça onun üzerine bıraktı.

Ne kadar da yumuşacıktı...

Yavaşça erkekliğini, onun kadınlığına doğru yerleştirdi ve ağırlığını iyice ona verdi.

Ama bir şey kendisini engelliyordu.

Bakire olabilir mi?

Ama artık çok geçti...

Bu kıza karşı duyduğu dayanılmaz arzuyu, hemen dindirmeliydi...

Ve sonunda onun içine boşalıp, büyük bir pişmanlıkla doğruldu.

Bakire bir fahişe...

Bu, Paris'e geldiğinden beri yaşadığı en büyük şoktu.

Kız iki büklüm olmuş, dizlerini göğsüne çekip, ana rahmindeki bir bebek gibi kapanmıştı.

Cristo küfürler ederek, odanın içinde bir aşağı bir yukarı volta atar gibi dolanıp duruyordu...

Üzerinde, kızın teninin kokusu vardı.

Kız gözlerini kapatmış ve kendini tüm dünyadan saklamak istercesine içine kapanmıştı.

Kimdi bu kız?

Bunu kim yapmış olabilirdi?

Bu yaşananlar sadece kıza değil, kendisine de büyük bir sorumluluk yüklüyordu.

Lanet olsun!

Beraud'un dalkavuğu onu getirdiğinde, kızın yüzündeki ifadeden bunu anlamalıydı. Yıllardır istihbaratta görevliydi ve böyle bir şeyi gözden kaçırmış olması, çok büyük bir hataydı.

Cristo'nun pişmanlığı, her geçen dakika daha da çok artıyordu. Daha önce hiçbir kadını, böyle bir şey yapmaya zorlamamıştı. Onun, sarhoş bir fahişe olduğunu sanmıştı. Tanrım! Bakirelik gibi kutsal ve korunması gereken bir hakkı, bir kadının elinden, bu şekilde almaya kimsenin hakkı yoktu.

Beraud'a bir kez daha okkalı bir küfür salladı.

Kendisini böyle bir tuzağa düşürdüğü için, şimdi o adamdan çok daha fazla nefret ediyordu.

Dönüp kıza baktı. Boynundaki madalyonu daha önce fark etmemişti. Uzun peruk, madalyonu gizlemiş olmalıydı.

Eğilip, sorularına bir cevap bulabilmek umuduyla madalyonu incelemeye başladı.

Ve madalyonu mum ışığına yaklaştırdı, yine yıllardır kaçmaya çalıştığı geçmişinden kurtulmayı başaramadığını anladı...

Eleanor, gerçekliğe sıkıca sarılmaya çalışıyordu...

Zorla içirdikleri konyanın etkisi azalmaya başlamıştı, ama hâlâ midesi bulanıyor, başı dönüyordu ve çıplaktı...

Sımsıkı kapalı olan gözlerinin önünde, tüm olan bitenler canlanmaya başlamıştı.

“Uyanık olduğunu biliyorum,” dedi adam Fransızca.

Eleanor başını yavaşça adama doğru döndürdü.

“Bunu neden takıyorsun? Sana bunu kim verdi?”

Adam bir sandalyeye oturmuş, elinde büyük babasından kalan madalyonu sallıyordu. Mum ışığının madalyonda yarattığı yansımalar, adam onu her salladığında tavana vuruyordu.

Adamın gömleğinin düğmeleri karnına kadar açıldı ve Eleanor, bir an gözlerinin onun göğüs kaslarına kaydığını hissederek, utandı. Yine de bakmaktan kendini alamadı. Yavaş yavaş son bir saat içinde yaşananlar da, parça parça aklına geliyordu. Yanakları kızardı. Başını hafifçe kaldırıp, bacaklarının arasına bakınca da, olan biteni tam anlamıyla hatırladı. Adamın öfkeli halinin nedeni bu olmalıydı...

“Kimsin sen?” Dedi adam yerinden kalkıp, ona doğru öfkeli adımlarla yürürken.

Eleanor ne diyebilirdi ki? Bir fahişe değildi, ama bu adam kendisini bir fahişeye dönüştürmüştü.

“Deneyimsiz bir fahişe için, rolünü fazlasıyla iyi yapıyorsun.”

Eleanor, adamın ne demek istediğini anlayamıyordu.

Aşağıdan kırılan bardak sesleri ve kahkahalar geliyordu.

Eleanor, birden nerde olduğunu anladı... Bir genelevdeydi... Bir genelevde, hiç tanımadığı bir adama, fahişe olarak sunulmuştu. Gözünden bir damla yaş süzülüp, şarap kırmızısı yastığın üzerine damladı.

Adam, Fransızca küfürleri ardı ardına savurmaya başlamıştı. Anlaşılan, gözyaşı döken fahişelere dayanamayan tiplerdendi...

Artık İngiltere ve ait sosyete dünyası, Leydi Eleanor Bracawell Lowen'e, her zaman için olduğundan, çok daha uzak görünüyordu...

~ İkinci Bölüm ~

Cristo elinde tuttuğu madalyonu sallayarak, kıza bakıyor ve zavallının yüzündeki korku dolu ifade, canını sıkıyordu. “Kimsin sen ve buraya hangi amaçla geldin?” diye tekrar sordu, kararlı bir ses tonuyla. Aslında, onu öylece bırakıp, çıkıp gidebilir ve aşağıdaki adamlara da kızı odasından uzaklaştırmalarını söyleyebilirdi. Adamlar da bunu, büyük bir zevkle yaparlardı.

Ancak kızın taktığı madalyon, Cristo’nun bu işten böyle kolayca kurtulamayacağını gösteriyordu.

Ayrıca, kızın niyeti her ne olursa olsun, ona borçluydu...

Beraud'un kızı buraya göndermesi şüphe çekiciydi.

Ya bu kız geçmişi, hakkında bir şeyler biliyorsa...

Onca yıldır verdiği emekler boşa mı gidecekti?

Dakikalar, dakikaları kovalıyor, ama kızın ağzından tek bir kelime dahi çıkmıyordu.

Cristo sakinliğini, güçlkle korumaya çalışarak, arkasına yaslandı ve seçeneklerini gözden geçirmeye başladı.

Bu kız konuşacağı benzemiyordu. Ona yaptıklarından sonra, bir işkence daha yaparak, onu konuşmaya zorlayamazdı da...

Ateşin sönmesiyle, içersi epeyce soğumuştı ve zavalı kız titriyordu.

Paris, kasım aylarında hep soğuk olurdu.

Cristo yerinden kalkıp, kalın, kuş tüyü bir yorgan uzattı ona. Ama kızı hareket etmeyince, yorganı kendisi örttü. Anlaşılan kız, hâlâ aldığı alkolün etkisindeydi.

Güneşin ilk ışıkları odayı aydınlatmaya ve Sacre Coeur'un çanları çalmaya başlamıştı.

Cristo bir kibrit çakıp, el sarımı, uzun, ince purosunu yaktı ve derin bir nefes çekip, dumanı pencereden sızan sabahın ilk ışıklarına doğru üfledi.

“*Mon Dieu, et quel bordel tout ceci*” diye söylendi kız. “Bu duman da ne?” Sonra da hafifçe yerinden doğrulup, Cristo'ya baktı. “Bir bardak su alabilir miyim?”

Cristo, sonunda kızın ağzından birkaç kelime duyabilmiş olmanın verdiği mutlulukla yerinden kalkıp, bir

bardak su doldurdu ve ona uzattı. Kızın aksanındaki garip tını dikkatinden kaçmamıştı. “Buraya nasıl düştün?”

Kız cevap vermedi.

Cristo, hemen sözlerini açıklama gereği duydu. “Buraya senin gibi kızlar düşmez. Pek masum bir yer değildir. Ve senin bakire olduğunu anladığım da, çok geçti...” Aslında ondan özür dilemek isterdi, ama elinden gelenin en iyisi buydu.

“Benim gitmeme izin verecek misiniz mösyö?”

Cristo başını çevirip, bir süre pencereden dışarı baktı. Kızı bırakmak isterdi, istemesine de, aşağıdaki parti öylesine coşmuştu ki, bu kızı o sarhoşların arasına bırakamazdı. Dönüp, ona baktı ve içinden lanetler okudu. Ne kadar da çekiciydi. Yunan mitolojisindeki, denizcileri baştan çıkaran *Siren*'leri andırıyordu. Dolgun dudakları ve diri göğüsleriyle, her erkeğin aklını başından alabilirdi. O an, kızın üzerindeki yorganı çekip, almak ve ona tekrar sahip olmak istedi, ama yapamazdı. Ses tonunu ayarlamaya çalıştı, ama yine de istediğinden çok daha sert bir tonla, “Kıyafetlerin nerede?” dedi.

“Aşağıda. Bana bir içki verdiler... Sonra bir tane daha...”

“Buraya, diğer fahişelerle birlikte mi geldin?”

Kız başını salladı.

“Peki, ya şu madalyon?”

“Bir yakınıma, İngiliz bir müşterisi hediye etmiş, ama onun zevkine uymuyormuş. Bu gece, onunla buraya gelirim, madalyonu bana vereceğini söyledi, ben de geldim.”

“Şu yakının, o da buraya geldi mi?”

Kız başını hafifçe eğdi.

Böyle bir rastlantı, akli başında olan herkesi şüphelendirirdi. Bu kızı konuşturmalıydı. Artık yeterince ayılmıştı. Acaba Beraud, bu kız ve taktığı kolye hakkında ne biliyordu? Eğer bu kızı gözdağı vermek için gönderdiyse, geçmişiyile ilgili bir şeyler öğrenmiş olmalıydı...

Eleanor kendini elvermemeye çalışıyor, bu yüzden de duraksamadan konuşmaya gayret ediyordu. Hayatta kalmasının tek yolu buydu. Kafasını saran sis bulutları dağılmaya başlamıştı. Bu adamı, kötü yola düştüğüne ikna etmeli ve güvenini kazanmalıydı. Gerçek kimliğini gizlemesi gerekiyordu.

“Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. Beraud için mi çalışıyorsun?” dedi Cristo.

“Beraud mu?”

“Fransız polisinden. Seni bana gönderen oydu, değil mi?”

“Onu tanımıyorum. Dediğim gibi, ben bir yakınım la geldim buraya ve...”

Cristo elini kaldırıp, onu susturdu. “Yalan söylüyorsun matmazel ve ben, tüm bu olan bitenin ardındaki gerçeği öğreneceğim.”

Eleanor, sahte bir kahkaha attı.

Cristo, oturduğu sandalyeyi parke zeminde gürültüyle iterek ayağa kalktı ve pencereye yanaştı. “Belki de seni aşağıya, diğerlerinin yanına göndermeliyim. Seni getiren adam, seninle epey ilgiliymiş gibi görünüyordu. Bu işe devam edeceksen, biraz tecrübe edinmelisin.”

Eleanor'un içini, bir korku sardı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Ah, sanırım sizinle buraya kalmayı tercih ederim mösyö."

Cristo gülümsedi, ama gözlerindeki ifade hâlâ çok ciddiye. "Bu işte kariyer yapmak istiyorsan, ilk öğrenmen gereken şey, seçimlerinin hiçbir zaman sana ait olmayacağıdır."

Eleanor yumruklarını sıktı.

Tıpkı senin, bana seçim şansını vermediğin gibi...

Bunları onun yüzüne söylemek isterdi, ama davasına ters düşeceğini ve hiç akıllıca olmayacağını, çok iyi biliyordu. Bu adamın güvenini kazanmalıydı. Çarşaflardaki kanı, kaybettiği masumiyetinin imzası gibiydi... Ve kaybettiği şeyin değerini çok iyi biliyordu...

Aralarındaki sessizlik uzadıkça, aşağıdan yükselen kahkaha sesleri daha da net duyulmaya başlamıştı.

Paris'e geldiğinde, İsobel kendisini uyarmıştı. Bu adam gibi adamların, ölçüsüz ve dengesiz olduklarını söylemişti.

Ancak Eleanor, büyük babasının son isteğini yerine getirmek zorundaydı. Büyükbabası, ölmeden önce verdiği mektubun, doğru kişiye ulaştırılması gerektiğini, üstüne basa basa tembih etmişti.

"Le Comte de Caviglione... Kendisi Caviglione Kontu'dur. Onu Giraudon şatosunda bulacaksın. Mektubu ona iletmelisin Lainie. Bana söz ver. Bunu yapacağına, yemin et. O iyi bir adam... Ona güvenebilirsin... Ve onun doğruları bilmesi gerekiyor..."

Tanrım! Buraya gelerek, şatonun efendisiyle doğrudan konuşabileceğini düşünerek, nasıl da saflık etmişti. Aslında İngiltere'de bu gibi durumlar, çok normal karşı-

lanırdı, ama belli ki taktığı peruk ve giydiği elbise, Fransa'da çok daha farklı bir zümre tarafından kullanılıyordu.

Bir de aşağıda onu beklerken, gerginliğini gidermek için, kendisine uzatılan konyakları ardı ardına içmişti. Keşke gelir gelmez konta ulaşabilseydi de, büyük babasına verdiği sözü yerine getirebilseydi.

Şimdi ise, yaptığı tüm planlar suya düştüğü gibi, bir de bekâretini alan bir adamın insafına kalmıştı. Neyse ki adam, gerçek kimliğini daha fazla sorgulamaya kalkışmamıştı. Kimliğinin açığa çıkmasını ve mektubu kaybetme riskini göze alamazdı.

Eleanor şafakla birlikte aydınlanan odada, adamın profilini izliyordu. Kendisiyle, hemen hemen aynı yaşlarda olmalıydı. En azından bekâretini, yaşlı bir azgın tekeye teslim etmemişti.

“Nereden geliyorsun?” dedi Cristo dikkatli bir ses tonuyla.

Eleanor, onun sağ elinde, bir parmağın eksik olduğunu fark etti.

“İngilizce konuşuyor musun?” dedi Cristo, bir anda konuştuğu dili değiştirip, aristokrat bir aileden geldiğini belli eden bir İngilizceyle.

Eleanor gerildi. Bu adam kimdi? Neden durup, dururken böyle bir soru sormuştu. Cevap vermeden önce, hafifçe yutkundu. “Pardon, mösyö? Sizi anlayamıyorum,” dedi Bornehaven'daki, Fransız hizmetçilerinin aksanlarını birebir taklit ederek. Böylece kırsaldan geldiğini söylerse, en azından aksanı yüzünden kendini ele vermiş

olurdu. Adamın gergin duruşunun gevşediğini fark edince de, onu ikna etmeyi başardığını düşündü.

“Paris'e eminim başka hayallerle gelmişsindir küçüğüm. Eğer güneye dönmek için paraya ihtiyacın varsa...”

Eleanor başını salladı ve sessiz kalamaya devam etti.

“Anlıyorum ki, seni satan alçak, seni çoktan buraya bağlamış. Peki, o halde sana farklı bir önerim olacak.” Cristo'nun alev alev yanan bakışları, kızın üzerindeydi.

Eleanor kendini geriye doğru bıraktı.

Cristo, emin adımlarla ona doğru yaklaşıyordu.

“Öneri mi? Ne demek istiyorsunuz mösyö?”

“Çalışma biçimin... Bana biraz acemice geldi. Sana biraz daha önu açık bir teklifim olacak.”

“Önü açık mı?”

Cristo gülmeye başlayınca, bembeyaz dişleri parıltıydı.

Eleanor onun ne kadar güzel bir yüzü olduğunu düşünmeden edemedi. Duruşunda kendine güvenen bir tavır vardı ve her insan, onu gördüğü anda, hafife almaması gerektiğini anlardı. Otoriter ses tonu ve keskin bakışları tehditkârdı. Ama başka bir şeyler daha vardı. Sanki bu adamın içinde, ustaca perdelediği bir hüznün vardı...

Cristo, onun önünde durdu ve yüzüne dokundu. Nazikçe ve hiç zorlamadan...

Bu adamın dokunuşları, Eleanor'a garip bir heyecan veriyordu. Aslında ondan nefret etmeli, kendisine sahip olduğu için bağırıp, çağırmalıydı.

“Eğer seni yanımda tutmamı, içtenlikle istersen matmazel, bunu seve seve yaparım. Böylece benim korumam altına girmiş olursun.”

Eleanor, onun koyu kahverengi gözlerindeki samimi-yeti görünce, içinin titrediğini hissetti.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça, uzuyordu...

Eleanor hemen geri çekilmeli ve bu teklifi reddetmeliydi. Ama bir şeyler kendisine engel oluyor, onu hareket-siz kılıyordu. Başına gelenler, nedense hiç umurunda değildi. Bir anda içinden yükselen garip bir dürtüyle, başıyla onayladı. Ve adam üzerindeki yorganı çekip, tüm çıplaklığını gözler önüne sererken, gözünü bile kırpmadı.

Bu adama teslim olmuştu ve bundan hiç rahatsız değildi...

Cristo yavaşça onun yanına uzandı. Uzun saçları, kızın omuzlarına değiyordu ve onun sıcaklığını hissetmek, vücudunu tatlı bir hazzın kaplamasına neden olmuştu.

Ve bir Paris sabahının telaşlı koşturması başladığında, onlar için uyku saati daha yeni gelmişti...

Cristo ona doğru dönüp gülümsedi. Tavrında alçak gönüllülükten eser yoktu. "Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

"Buraya ne oldu?" dedi Cristo, bacağındaki yarıyı işaret ederek.

Eleanor başını eğip, yaraya bakarak, "Sanırım elbise-mi zorla çıkarmaya çalışırlarken oldu," dedi.

Cristo buruk bir tavırla hemen yanı başlarındaki dolabın bir çekmecesine uzanıp, bir parça sargı bezi çıkardı. Sonra da, dikkatlice onun yarasını sarmaya başladı. İşini bitirince de, onun baldırlarını okşamaya başladı. "Sana ne kadar ödediler?" Eleanor sessiz kaldı. Acaba bu gibi durum-larda, fahişeler ne kadar alıyorlardı?

"Sana ne verdilerse, üç katını vereceğim."

"Peki, ya reddedersem?"

“Reddetmeyeceksin.”

Aşağıdan gelen bağırış çağırışlar, Eleanor'un yerinden sıçramasına neden oldu.

“Aşağıdaki eğlence, birkaç saat daha süreceğe benziyor,” dedi Cristo, onu okşamaya devam ederek. “Beraud'un adamları çok acımasızdırlar. Şimdi, seçimini yap bakalım!”

Eleanor, onun elini tuttu ve “Öyleyse hizmetinizdeyim mösyö,” dedi, kelimeleri vurgulayarak. Doğruca, adamın gözlerinin içine bakıyordu. Adamın koyu renk gözlerindeki, soğuk ve mesafeli ifade, onu çok daha yaşlı gösteriyor, bakışlarıyla sürekli gözdağı veriyordu sanki. Ama bu adama sığınmaktan başka bir çaresi yoktu ve o gözlerde güvенеbilir bir ışık vardı.

“Ödeme yerine, sizden bir söz alabilir miyim mösyö?”

Cristo dikkatle onu dinliyordu.

“Sabahın ilk ışıklarıyla beni arabanıza bindirip, buradan çıkartacak ve sonrasında da nereye gideceğimi sormadan, beni istediğim yerde bırakacaksınız.”

“Paris'ten kaçmayı planlıyorsan, bunu unutsan iyi edersin. Seni hemen bulurlar.”

Eleanor, gülümsemekle yetindi.

Cristo yorganı Eleanor'un üzerine örterken, bir kuş tüyü nevrresimden uçup, kızın omzuna konuvermişti. Üfleterek, tüyü onun çıplak omzundan uzaklaştırdı.

Eleanor, onun sıcak nefesini teninde hissedince ürperdi ve başını yana doğru atıp, hafifçe inledi.

“Belki de seni yanımda tutmakla, doğru bir karar verdim,” dedi Cristo, ona sarılırken. Aslında, kızın blöfünü görmüş olmasına inanamıyordu. Ancak kızın ses tonun-

daki afrodizyak etkiye de hafife almamalıydı; *Emrinizdeyim mösyö...*

Yirmi üç yaşındaydı ve bir aziz sayılmazdı. İşin aslı, bu yaşına kadar yaptıkları, onu cehenneme iki kere göndermeye yeterdi. Ve sonunda, bir kızın masumiyetini de elinden almıştı. Ama artık olan olmuştu ve bunu ona geri veremezdi.

Cristo yine sertleşmişti. Keşke bunu ondan gizleyebilseydi. Bu kızın üzerinde yarattığı etkiyi, ona belli etmek istemiyordu, ama kendisine engel de olamıyordu. Saattin yediye geldiğini fark edince, ona verdiği sözü tutmak için, fazla zamanının olmadığını anladı. “Adın ne senin bakalım?” Onun gerçek adını öğrenmeyi çok isterdi, ama bunun olamayacağını biliyordu.

“Jeanne,” diye fısıldadı Eleanor.

Cristo, onun karnına öpücükler kondurmaya başlarken, kızın vücudunun istemsizce kasılıp gevşemesi çok hoşuna gitti.

Eleanor, parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi.

Bu kızın göğüs uçları çok diriye ve yazdan kalan çilleri, omuzlarına kadar çıkıyordu. Cristo, bu kadar zarif ve kırılgan bir kadına daha önce hiç dokunmamıştı. Bu kadar masum bir canlıya, daha önce böylesine yakın olduğunu hatırlamıyordu. Parmaklarını, onun bacaklarının arasına kaydırıp ve hissettiği nemli sıcaklıkla iyice baştan çıktı. Ellerini onun baldırlarında ve kalçalarında dolaştırmaya başladı. Adeta, onu keşfediyordu. Ona dokunurken, sıradan bir fahişeye dokunmadığını hissedebiliyor, ona her dokunduğunda içinde müthiş bir arzu patlaması yaşıyordu. Elini onun kadınlığına götürdüğünde, kızın dolgun dudakları hafifçe aralandığını ve derin derin nefes

alıp vermeye başladığını fark etti. Bu kız, her ne kadar dokunuşları karşısında tepkisiz kalmaya çalışsa da, bunu başaramıyordu. Onun istekliliğini hissedebiliyordu. Ve dili, onun kadınlığına vardığında, kız artık tepkilerini gizleyemiyordu.

Artık ikisi de büyük bir tutkuyla birbirlerine dokunuyor, sanki iki sevgiliymiş gibi sevişiyorlardı.

Cristo, sanki çöller aşmış bir bedevi gibi, ölümcül bir susuzluk hissediyor ve susuzluğunu sadece kendine Jeanne diyen şu kızdan başkasının gideremeyeceğini sanıyordu. Bu kızın teni, kokusu, saçlarında dolaşan parmakları, uzun süredir içinde bulunduğu boşluk halinden çekip çıkarmıştı sanki... Şimdi içinde garip bir heyecan duyuyordu ve buna ne anlam vereceğini bilemiyordu. “Jeanne.” Başını hafifçe kaldırıp, kızın yaz gökyüzünü andıran mavi gözlerine baktı ve o an, kızın isim konusunda da dürüst olmadığını fark etti. Ama bunu umursamıyordu. Kız tüm canlılığıyla yanındaydı ve çarşaflarına bıraktığı kanı, onun tüm yalanlarını görmezden gelmesine yetecek kadar gerçektir.

Avuç içlerini onun dolgun göğüslerine bastırdı. Vücudunun diriliği bir erkeği, sadece ona bakarak bile zirveye ulaştırmaya yeterdi. Kızın verdiği tepkiler baştan çıkarıcıydı. Doğrulup, dudaklarını, kızın dudaklarına yaklaştırdı. Onu öpmeye duyduğu açlık, akıl alır gibi değildi. Bakışları onun dudaklarında, hafifçe aralanmış ağzının içindeki davetkâr pembe dilinde dolaşıyordu. Kızın dudaklarına büyük bir açlıkla kenetlendi.

Adam pantolonunu sıyırıp, kendisini kucığına aldığı anda Eleanor ona karşı koymadı. Onun erkekliğini hissedebiliyordu ve karşı koyamadığı bir şekilde onu içinde

istiyordu. Ve o an geldiğinde, hafif bir acı hissetti, ama aldırımıyordu. Bu adam çok nazikti ve deneyimiyle kendisini yönlendirmesini çok iyi biliyordu.

Cristo başını onun göğüslerinin arasına gömmüş, onu öpüyor ve adını söyleyerek rahatlatmaya çalışıyordu.

Eleanor halinden çok memnundu. Hiç tanımadığı bir adamla, hiç tatmadığı bir zevki tadıyordu... Bu adamın dokunuşlarına karşı, hiç tedirginlik hissetmemişti. Sanki onu yıllardır tanıyor gibiydi. İçinden yükselen sıcaklığın ne anlama geldiğini çok iyi biliyor, artık bir kadın olmanın verdiği rahatlıkla, bu mutluluğu doyasıya yaşamak istiyordu. Ancak bir şeyi merak ediyordu. Adamın üzerine giydiği gömlek terden sıırsıklam olup, üzerine yapıştığı halde, çıkarmıyordu. Neden? Sonra kendini yeniden onun misk ağacını andıran tatlı kokusuna bıraktı. Şimdi daha da yoğun bir şekilde onu hissediyordu.

Sanki dünyada sadece ikisi kalmışlardı...

Dışarıdan gelen Paris'in sabah keşmekeşinin sesleri, atıkları haz çığlıklarına karışıyordu.

Eleanor da artık onu öpmeye başlamıştı.

İkisi de nefes nefesydiler...

Kokuları ve tatları, birbirlerininine karışmıştı sanki...

Cristo, bu kez kontrolün kızda olmasını istemiş ve kendini ona bırakmıştı. Erkekliği onun içindeyken ve kızın elleri vücudunun her tarafını okşarken, kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Ellerini, onun ellerinin üzerine koyup, parmaklarını onunkilere kenetledi. Nefesi kesiliyordu ve bunun nedeninin, sadece içinden gelen temel içgüdüler olmadığını, çok iyi biliyordu. Bir an tüm

kontrolünü kaybedip, İngilizce, “Tanrım!” diye haykırdı. Kendi sesine bile yabancılaşmıştı. Kıza sıkıca sarıldı. Onun doruğa ulaşmak üzere olduğunu, nefes alış verişinden anlayabiliyordu. Ve sonunda kendini bırakıp, onunla aynı anda, doruğa varmanın zevkini yaşamaya başladılar.

Tanrım! Hiç tanımadığı bir kadına teslim olmuştu. Sahte olduğunu bile bile, onun adını sayıklıyor, yeni yetme bir delikanlı gibi, haz içinde inliyordu.

Yirmi dakika kadar sonra Cristo, banyoda bir ileri bir geri volta atıyor, sürekli olarak kendine ettiği gizlilik yeminini tekrarlıyor ve olanlara bir anlam veremiyordu. Beraud'un, kim bilir hangi art niyetle gönderdiği bir fahişe, yıllar sonra ilk kez kendisine insani duygular hissettirmişti, ama bu çok kaygı vericiydi. Alnını lavabonun üzerindeki aynaya dayayıp, gözlerini kapattı. Bu kız, kendisi için büyük bir tehlikeydi. Porseleni andıran teni, baştan çıkarıcı şehvetiyle, kontrol yeteneğini elinden alıyordu. Ancak içinde bulunduğu şartlarda, yaşayacağı bir anlık dikkat kaybı bile, kurşuna dizilmesine yol açabilirdi.

Çünkü çok düşmanı vardı...

Bu yüzden de, başkaları bu kıza duyduğu bağlanma hissini sezmeden, onu kendinden uzaklaştırmalıydı.

Aksi halde aşağıdaki serseriler, bu durumu aleyhine kullanmakta en ufak bir tereddüt bile göstermezlerdi.

Ancak, bu kızı da korumalıydı...

Ve bunun yapabilmesinin, tek yolu vardı...

Üstüne temiz bir gömlek geçirip, emin adımlarla, kızın bulunduğu odaya döndü...

~ Üçüncü Bölüm ~

Eleanor, olan bitenleri anlayamıyordu.

Daha biraz önce kollarının arasında haz içinde inleyen adam, şimdi son derece öfkeli ve duygusuz bir tavır içindeydi. Üzerine farklı bir gömlek giymiş, düğmelerini yakasına kadar kapatmış, saçlarını sıkıca bağlamıştı ve sağ elinin dört parmağına, dört farklı yüzük takmıştı.

Az önceki o romantik adamdan, eser kalmamıştı...

Tanrım! Ne kadar da aptaldı. Geçirdikleri o tutku dolu dakikaların yalandan olduğunu, nasıl da anlamamıştı.

Adamın sertleşmiş yüz hatları, nasıl da tehlikeli bir görünüm vermişti ona...

Eleanor on sekiz yaşındaydı ve artık her şeyden, yettiği ortamdan, şımarık hayatından çok uzaktaydı.

Ve artık bir bakire değildi...

Artık, hiç bir erkek kendisini eş olarak kabul etmezdi...

Gözyaşlarına boğulmamak için, insanüstü bir çaba harcıyordu...

Cristo, onun ağlamak üzere olduğunu, vücut dilinden anlayabiliyordu. Başını önüne eğmiş, dudaklarını büzmüştü ve omuzları hafifçe titriyordu. Belli ki seçtiği hayattan pişmanlık duymaya başlamıştı. “Kıyafetlerin nerede?” diye sordu ölçülü ses tonuyla.

“Aşağıda, mavi odada, ama elbisemi çıkarırken yırttılar,” dedi Eleanor titreyen sesiyle.

Cristo kapıya yöneldi ve bir hizmetçiye, aşağıya inip, kızın elbiselerini getirmesini emrettikten sonra, geri döndü. Sonra da gardırobuna gidip, eski metreslerinden kalan kadın kıyafetlerini aramaya koyuldu. Ve eline saten bir etekle, yün bir ceket geçti. “Al, şimdilik bunları giy.”

Eleanor uzanıp elbiseleri aldı ve hemen üzerine geçirmeye başladı.

Cristo, ona ipek bir atkı uzattı.

Eleanor atkıyı, son modaya uygun bir şekilde boynuna sardı.

Kızın berbat peruğunun altından, koyu renk saçlarını gören Cristo, birden tüm bunların bir üçkâğıt olduğunu düşünmeye başladı. “Beraud'u nereden tanıyorsun?”

“Şu bahsettiğim yakınımın, müşterilerinden biri...”

“O halde, ondan uzak durman gerektiğini de biliyorsundur, öyle değil mi? O adam, insanları kendi çıkarları için kullanmayı çok sever,” diyen Cristo, ne diye bu kızı uyarmaya çalışıyordu ki... Kız bu yolu kendi seçmişti ve başına geleceklerden o sorumluydu. Neden, ona karşı hissettiği şu garip koruma dürtüsüne engel olamıyordu?

Hayatına giren tüm kadınları kurtaramazdı.

Son metresi bütün gece içip, kendini Pont d'Alma köprüsünden atınca, başına gelmeyen kalmamıştı. Adına soruşturma bile açılmıştı ve dikkat çekmemek için gösterdiği onca çaba az daha suya düşecekti. O gün, bu gündür de Cristo, kadınlar konusunda çok dikkatli davranıyordu.

Kız giyinirken nezaketen başını başka bir tarafa çevirmişti, ama onun pencereden yansıyan silüetini izlemeye de devam ediyordu. Kızın yansımanın arkasında da, Pigalle sokağının sabah koşturmacısı yaşanıyordu.

Cristo, uzun zamandır hayatın normal akışını izleyemediğini fark etti. Şu an, sokaktaki normal hayatı izlemek bile kendisine çekici gelmeye başlamıştı ve bu korkutucuydu. Asla duygusallığa kapılmamalıydı...

Uzun bir süreden beri ilk kez, Falder şatosu gözlerinin önünde canlanıyor, sonsuz dalgalarıyla *eve dönüş koya*, sanki kendisini çağırıyordu.

Geri dön...

Geri dön Cristo...

Evin seni bekliyor...

Ama yapamazdı...

İçine gömüldüğü günahlar, evinden uzak kalmasını gerektiriyordu...

Başını sallayıp, kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı.

Belki de Jeanne'in yumuşacık tenine odaklanırsa, geçmişinin seslenişlerini unuturdu...

Eleanor, karşısındaki adamı bir süre izledi. Gün ışığı tüm ayrıntıları gözler önüne seriyordu ve onun bakışlarındaki acı dolu ifadeyi görebiliyordu. Acaba aklından neler geçiyordu. Onun gibi, sırlarla dolu bakışları olan birini tanımamıştı. Ne kadar yakışıklıydı... Kıyafetleri ne kadar da özenle seçilmişti... Bu haliyle, Londra tiyatrolarında lort rolü oynayan oyuncularını andırıyordu.

Sonra, dikkatini içinde bulundukları odaya verdi. Kallın perdeler yere kadar uzanıyordu. Odanın bir köşesinde, kuyruklu bir piyano vardı. Her yana nota kâğıtları saçılmıştı. Bir diğer köşe de ise, İngiliz ve Fransız edebiyatından seçmeler, üst üste dizilmişti.

Eleanor üstünü giymiş olmanın verdiği rahatlıkla, odada dolaşmaya başladı ve piyanonun başına gidip, tuşlardan birine dokundu. Çıkan tek bir nota sesi, odada mükemmel bir yankı bulmuştu. Eski, ama bakımlı bir piyanoydu bu... Eğilip üzerindeki nota kâğıtlarına göz gezdirdi. Her biri, ünlü kompozitörlerin eserleriydi.

Tam bu sırada kapı çalındı.

Eleanor kapıya doğru dönünce, üzerinde tıpkı büyük babasının uşaklarının giydiği gibi takım giymiş bir adamın, kapıda durduğunu gördü.

“Kontum,” dedi adam, tam bir Kuzey İngiltere aksanıyla. “Emrettiğiniz gibi araba hazır.”

Comte de Caviglione...

Bu adam kendisini gönderiyor muydu?

Bu adam Caviglione kontu olabilir miydi?

Eleanor çok heyecanlanmıştı, ama emin olana kadar, kim olduğunu ve neden buraya geldiğini ona söyleyemezdi. “Sözünüzü tuttuğunuz için teşekkür ederim efendim...”

Cristo elini önemli değil dercesine salladı, sonra da uşağın elindeki şapkayı, botları, çantayı ve giysileri işaret ederek, “Bunlar sana mı ait?” diye sordu.

Eleanor'un yüzü kızarmıştı. Odanın dağınıklığından, burada gece neler olduğu çok belliydi ve bir uşağın bunu görmesi, utandırıcıydı. Sonra birden aklına mektup geldi. Acaba hâlâ çantasında mıydı?

Buraya gelişinin tek amacı buydu...

Büyük babasına verdiği söz...

Ve bu adam, mektubu vermesi gereken kişi olabilir-di...

Onun, bu kadar genç olabileceğini hiç düşünmemiş-ti...

“Bunları mavi salonda buldum matmazel,” dedi uşak.

“Teşekkürler,” dedi Eleanor, uzanıp eşyaları alırken. Sonra da hemen şapkasını takıp, kont uşağıyla konuşurken, arkasını dönerek, mektubu çantasından çıkardı. Gizlice bir yere bırakmalıydı.

“Milne seni arabaya kadar götürecek. Arabacı da seni istediğin yere bırakacak.”

Eleanor özgürlüğe çok yakındı, ama garip bir şekilde üzgündü. Bekâretini elinden alan adamsa, arkasını dönmüş, sanki bir an önce gitmesini bekliyormuş gibiydi. Yapılacak en akıllıca şey olduğunu düşünerek, elindeki mektubu, hemen çarşafların arasına tıktırdı. Aralarında

yaşananlardan sonra, ona kim olduğunu da söyleyemezdi zaten.

Cristo, araba gözden kaybolana dek pencereden izledi.

Taş kaldırımlar, insanlarla doluydu ve her yerde bir koşuşturma vardı.

Hafifçe yumruklarını sıktı. Bu keşmekeşten bıkmıştı. Geniş yeşil düzlükleri, dalgaların sesini, gül bahçelerini özlüyordu.

Falder'ı özlüyordu...

Hayret... Ne zamandır evini değil özlemek, düşünmemişti bile...

Pencerenin kenarından ayrılıp, ateşin başına giderek, kıvılcımlar çıkararak yanan odunları izlemeye başladı. Ateşi izlemek, hep rahatlatıcı olmuştu...

Uzanıp, yanı başındaki masanın gizli çekmecesinde bulunan bir bölmeyi açtı ve içindeki kâğıtları alarak bir bir yakmaya başladı. Komitenin önceki hafta gönderdiği mesajları yakmak için geç bile kalmıştı.

Bu hep yaptığı bir işti. Önce kodlanmış olan mektupların kodlarını çözer, mesajı alır, sonra da yakardı.

Cristo, Conradus'un kitaplarını ve Scovell'in prensiplerini ezbere bilirdi, ama bazen çok gizli dokümanları çözmek için, özel bir cetveli kullanması gerekebiliyordu.

Şimdi de, yeni bir metni çözümlmek için önünde sadece birkaç saati vardı. Ancak uykusuzdu ve konsantre olmakta güçlük çekiyordu.

Gözü bir an için, o kızın divanında bıraktığı masumiyetine kaydı. Kokusu sanki odanın içine sinmişti.

Onu istiyordu...

Tekrar, onun sıcak bedenine dokunmak istiyordu...

Kalemini eline alıp, mürekkep okkasının içine batırıp ve yazmaya başladı. Sonra birden gözü, masasının üzerinde duran, kızın madalyonuna kaydı ve onun narin boynunu hayal etmeye başladı.

Bu kız, ölümü ve öldürmeyi bilmediği o ilk gençlik yıllarını hatırlatıyordu. Ve sonrasında girdiği bu dünya, kendisini ne kadar da acımasız bir adam yapmıştı. Bu istihbarat dünyasında olmaktan bazen tiksinsede, vatana olan bağlılığı her zaman baskın çıkıyordu.

Ailesini düşündü...

En azından, kendini onlardan arındırmayı başarmıştı...

Gözlerini diktiği satırlar tekrar netleşmeye başladı. Dikkatini numaralara ve metne verdi. Sayfa yetmiş beş, sütun C, dört kelime sonrası... Mesaj, yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Sistematiik sürekli değişiyor ve asla aynı kombinasyonlar tekrarlanmıyordu. Şifre çözmeyi her zaman çok eğlenceli bulurdu, ama bu gün nedense zorlanıyordu. R harfinin, E'nin yerine konması gerektiğini biliyordu ve tek yapması gereken şey, sistemi oturtup, harfleri yan yana dizmekti.

Cristo ajanlığa başladığında, on sekiz yaşında, ailesine olan inancını yitirmiş, Cambridge kampusunda amaçsızca dolanan bir delikanlıydı.

Profesör Roderick Smitherton ise, onun gibi gençleri avlamak ve eğitmek konusunda usta biriydi.

Profesör, bu delikanlının politika konularını çabuk kaptığını ve Avrupa dillerine aşina olduğunu anlayanca,

hemen dış işleri bakanlığına bir mektup göndermiş ve onun staja başlamasını sağlamıştı.

Başlarda her şey Cristo'ya bir oyun gibi gelmişti.

Avrupa'daki güç dengeleri... Napolyon'un neden olduğu korkular... Hepsi romanlardaki kurgular gibiydi...

Sonra da, Fransızcası iyi olduğu için Paris'e gönderilmişti.

Hükümet, onun Fransız bir anne ve İngiliz bir babadan oluşunun dikkat çekmeyeceğini çok iyi biliyordu. Annesinden miras kalan şato da, Cristo'nun ekmeğine yağ sürmüştü. Gece hayatına düşkün, şımarık bir kont olarak görünmek işine yarıyordu, çünkü en önemli istihbaratlar, her türlü nüfuzlu adamın evine kolayca girip, çıkabilen fahişelerden geliyordu.

Zaman içinde, gizliliğini korumak amacıyla, birçok insanı da canını yakmak zorunda kalmıştı.

Sonunda, omuzlarındaki yük dayanılmaz bir hale gelmiş, tüm bu oyunlardan bıkip, usanmıştı. Bazen içinden tetiği çekip, her şeyi bitirmek geliyordu, ama yapamıyordu.

Gerçi her an için tehlike altındaydı ve birilerinin yakında bunu yapması an meselesiydi. Sokaklar, üç kuruş için muhbirlik yapacak insanlarla doluydu... Bıçak sırtında yaşıyordu...

Çekmecesindeki gümüş tabakadan bir sigaralık çıkardı ve yakarak bir nefes aldı. Yaptığı işte, doğrular ve yanlışlar sadece bakış açısına bağlıydı ve artık önündeki işe odaklanmalıydı.

Ancak aklında, hâlâ o vardı. Acaba araba geri dönmüş müydü? Fark etmeden pencereye doğru döndü. Arabacı, Jeanne'in gittiği yeri aklında tutmuş olsa iyi ederdi.

Mon Dieu!

Masasına döndü ve önündeki metne odaklanmaya çalıştı. Bir J harfi belirmişti. Ve hata yaptığını fark edince, yazdığını sildi.

Şu gizemli yaratığı bulmalıydı. Bağlantıları, onu bulmaya yeterdi. Birden, ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Şu kızın kokusu ve teni, bunu fark etmesine neden olmuştu. Demek bir fahişeydi. Bir yerlerde fahişeliğin dünyanın en eski mesleği olduğunu okumuştı. Kendi mesleği olan ajanlıkta, en az fahişelik kadar eskilere dayanıyordu ve bazen bu iki mesleğin, bir birine çok paralel gittiği haller olurdu.

Cristo şimdi, evinden çıkan fahişelerin, sokaktaki gü-lüşmelerini duyabiliyordu. İçlerinden biri, gerçekten de Jeanne'in bir yakını olabilir miydi? Acaba günün birinde, önceki gece yaşadıklarını hatırlayıp, beraber gülebilecekler miydi?

Tanrım! Neler düşünüyordu böyle. Yaptığı işte böyle duygusallıklara hiç yer yoktu. Ama o kızın kokusu hâlâ çarşaflarındayken, düşüncelerini ondan uzaklaştırması mümkün değildi. Onun kokusunu, derin derin içine çekti.

Acaba bu kızın, Beraud'la nasıl bir bağlantısı vardı? Bu bağlantı, kendisi için tehlikeli miydi?

Onun kokusu odada kaldığı sürece çalışması imkân-sızdı. Birden, yatağın üzerindeki çarşafları topladığı gibi, şöminenin içine attı ve çarşaflar hızla alev aldı.

Cristo, bir süre alevlenen ateşi izledi. Keşke onun gerçek adını bilebilseydi. Sonra da madalyonu masasının üzerinden kaldırıp, çekmecesine attı. Ve tam o anda gö-züne, ateşte yanan bir şey takıldı. Bu bir... Bu kırmızı bir zarfa konmuş mektuptu... Hemen elini ateşe daldırdı ve

yanmasına aldırmadan, zarfı çekip çıkardı. Sonra da yere atıp, sönene kadar üzerine bastı ve hızla neredeyse küle dönmüş zarfı açıp, içindeki kâğıdı çıkardı. Ancak, ne yazık ki, sadece birkaç kelime okunur halde kalmıştı.

Nigel...

Öldürüldü...

Ve sorumlusu...

Artık o kızın geceyi yanında geçirmesinin, bir rastlantıdan ibaret olmadığına emindi. Birileri, şantaj yapmaya çalışıyordu. Hırsa elini yumruk yapıp, duvara ardı ardına yumruklar indirmeye başladı.

~ Dördüncü Bölüm ~

*Londra,
Haziran 1830*

Dromorne Kontu Martin Westbur, gazetesini masaya bıraktı ve başını kaldırıp, karşısında oturan karısına baktı.

“Şu haberi dinle Eleanor. Gazetede, Wellingham kardeşlerin en küçüğünün, büyük bir servet ve ülkeye yaptığı hizmetlerden dolayı aldığı büyük unvanla döndüğü

yazıyor. Kırsalda bir ev bakıyormuş. Belki de Woburn'daki malikâne hoşuna gider, kim bilir?”

Eleanor kocasının söylediklerine dikkat kesilmişti.

“Wellingham ailesiyle ilgili pek bir şey bildiğimi söyleyemem. Yakınlarda mı oturuyorlar?”

“Hayır, tersine epey uzaktalar. Falder Şatosu, Essex'te. Neden ailesinin yakınlarına taşınmak istemediğini anlamış değilim. Gazetede yazılanlara bakılırsa, saf kan atlar arıyormuş ve bu yüzden de, bizim buraların daha uygun olduğunu düşünüyormuş.”

Salona giren Martin'in yeğenleri, Margaret ve Sophie'nin kahkahaları, karı kocanın konuşmalarını bölmüştü.

Biri on sekiz, diğeri on yedi yaşında olan kızların üzerlerinde, yaza uygun, sarı tonlarında elbiseler vardı.

Onların asil güzellikleri, Eleanor'un hoşuna gidiyordu.

Kızlar, anneleri Diana'yla, Londra'ya yaptıkları kısa seyahatten henüz dönmüşlerdi.

“Dün geceki baloda harika zaman geçirdik,” dedi Sophie.

Kızın ses tonundaki heyecanlı tını, Eleanor'un ilgisini çekmişti. Ona bakıp, gülümsedi.

“Cristo Wellingham, Londra balolarında gördüğüm en yakışlı adam. Tüm elbiseleri Paris'ten geliyor. Onunla, Paris'te tanışma fırsatı bulmuş muydun Lainie? Öyle bir adamı gözden kaçırmazsın herhalde...”

Bu sözler, 1825 kışının ilk günlerinde yaşadığı o geceyi hatırlayınca, Eleanor donup kalmıştı.

“Lainie, tüm ilgisini bana yöneltmişti Sophie,” dedi Martin muzipçe.

Kızlar gülmeye başladılar.

Martin o her zamanki esprili haliyle, sanki gücenmiş gibi yaparak, suratını astı.

“Onun kalbinde, senden başkasına yer olmadığını çok iyi biliyoruz Martin dayı,” dedi Margaret gülerek. “Ama bilirsin, güzele hakmak sevaptır derler.”

Eleanor uzanıp, kocasının elini tuttu. “Sen bu kızlara aldırma tatlım, bir erkeğin değerinin, sadece dış görünüşüyle ölçülemeyeceğini anlayacak yaşta değiller henüz.”

“Ne kadar da acımasızsın Lainie,” dedi Sophie şakayla karışık. “Dün geceki baloda, o adamın çevresine üşüşen kadınları görseydin, işin yaşta olmadığını anlardın.”

“Şu sizin yakışıklı, bir daha ne zaman bir davete katılıyor, biliyor musunuz?” diye sordu Martin.

“Bu gece, Kraliyet Tiyatrosundaki bir oyuna katılacağını duydum. James Planche'ın bir eseri sahneleniyor. İyi bir komediymiş diye duydum. Eğlenceli olabilir.”

“Belki, biz de gitmeliyiz,” dedi Martin istekli bir tavırla.

Eleanor bu işte bir gariplik seziyordu, ama neler olduğuna bir anlam veremiyordu.

“Lütfen Eleanor, oyunbozanlık yapma, ne zamandır hep birlikte dışarı çıkmadı,” dedi Sophie.

“Kızlar haklı Eleanor, tiyatro locasına, her yıl onca parayı boşuna mı veriyoruz. Annene de haber ver Sophie. Bu gece dışarı çıkıyoruz,” dedi Martin, kararlı bir şekilde.

Cristo, pencereye vuran yağmur damlalarını izliyordu. Önünde uzanan Hyde Park, yaz yağmurunda parıldayan yeşillikleriyle büyüleyiciydi.

Paris'ten getirdiği konyağı, bir dikişte içti. Yakında kardeşleri gelecekti ve heyecanını bastırmak için içmeye devam ediyordu. Keşke, bunu o kadar da önemsemeyebilseydi. Ama önemsiyordu işte... Kardeşlerinin, gençliğinin verdiği heyecanla yaptıklarını affetmeyeceklerini biliyordu. Kendisini yargılayacaklardı, suçlayacaklardı... Gidişine en çok sevenen de, şüphesiz babası olmuştu. Zira ondan aldığı ilk mektupta, artık evini unutmasını, bir daha geri dönmemesini yazmıştı ve bunu hatırlamak, hâlâ Cristo'nun canını yakıyordu. Ama her neyse, artık olan olmuştu ve geçmişte olanlar, geçmişte kalmıştı...

Konyak şişesini başına dikti. Geri dönmemeliydi. İngiltere'nin kendisini çağıran sesine, büyülu yeşilliklerine kapılmamayı bilmeliydi. Ancak rüyalarında bile ülkesini görmeye başlayınca, artık dayanacak gücü kalmamıştı.

“Bu gece siyah pelerininizi mi, yoksa mavi olanı mı giymek isterdiniz efendim?” dedi Milne, pelerinleri iki koluna asmış bir halde.

“Siyah olanı. Ve Milne, bu gece beni bekleme, geç kalacağım.”

“Aynı şeyi dün de söylemiştiniz efendim ve bir önceki gün de... Artık kendi işinizi kendiniz görmek istiyorsanız ve bana ihtiyacınız kalmadıysa, söylemeniz yeterli.”

Cristo gülümsedi. Milne'in bu alıngan halleri hoşuna gidiyordu.

Yaşlı Milne, Cristo'nun teklif ettiği emeklilik parasını alıp, istirahat çekilmeyi, bir türlü kendine yediremiyordu.

Paris bu adamı yaşlandırmıştı ve Cristo bu yüzden suçluluk duyuyordu. Giraudon şatosundaki hizmetleri ve sadakati için, ona çok şey borçluydu. “Ağabeylerim bir saat içinde burada olacaklar. Onlara yolu gösterebilir misin?”

“Memnuniyetle efendim.”

“Hizmetçilere de, çay hazırlamalarını söyleyebilir misin?”

“Tabi, efendim.”

Cristo konyak şişesini masaya bıraktı. Alkole olan düşkünlüğüne bir son vermesi gerekiyordu. Bu yüzden de, ağabeyleriyle çay içmesinin en doğrusu olacağına karar vermişti.

“Carisbrook Dükü Asher Wellingham ve kardeşi Lord Taris Wellingham teşrif ettiler efendim,” diye anons etti Milne.

Cristo ayağa kalkıp, içeriye giren iki centilmeni selamı ve birbirlerine birkaç adım kala, karşılıklı durdular.

Cristo heyecanını gizlemeye çalışıyordu.

Asher ve Taris, artık orta yaşlı erkekler olmuşlardı ve ikisi de çok ciddi görünüyorlardı.

Asher her zamanki gibi soğuk bir görünümdeydi.

Taris ise gergin görünüyordu.

“Demek döndün,” dedi Asher, her zamanki o otoriter ses tonuyla.

“Öyle görünüyor,” dedi Cristo. İyi ki birkaç kadeh içmişti. Konuşmaya başladıkları anda, aralarındaki irtibatın sandığından da daha uzun zaman önce koptuğunu fark emişti.

“Seninle temasa geçme denemelerimizin hepsini görmezden geldin,” diye devam etti Asher, “Yıllar boyunca Wellingham ismiyle anılmak istemediğin için, izini bile süremedik.”

“Nasılsın?” diye araya girdi Taris.

Taris’in konuşmasındaki vurgu, Cristo’nun tüm denmesini bozmuştu. “İyiyim,” dedi ses tonuna hâkim olmaya çalışarak. Girdiği onca sokak çatışmasında, kavgada bile kalbinin böylesine heyecanla attığını hatırlamıyordu.

Asher odaya şöyle bir göz gezdirdi. Muhtemelen sahip olduğu eşyalara bakıp, kardeşi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

Taris ise, bakışlarını bir noktaya sabitlemişti. “Alice, sürekli bir gün döneceğini umarak yaşadı,” dedi, sanki kardeşinin canını yakmaya çalışıyormuş gibi...

Alice, Cristo’nun tanıdığı ve anne olarak bildiği tek kadındı. İçinden lanetler okumaya başladı. Nasıl olmuştu da, tüm bu aile karmaşasından kurtulduğunu sanmıştı? Ne bekliyordu ki? İngiltere’ye döndüğünü haber almaya-caklarını mı sanmıştı? Asher’a cevap vermeden, yavaşça başını önüne eğdi.

“Görünen o ki, İngiltere’de kalıcısın. Bu yüzden de, tüm olan bitenlere rağmen, insanların karşısında bir aileyi oynamamız gerekiyor. En azından bir süre için, senden bunu yapmanı rica ediyorum. Tüm bu aristokrasiyi ve güç gösterilerini, benim de sevmediğimi biliyorsun. Ancak bunu yapmak zorundayız,” dedi Asher.

Cristo başıyla onayladı. Konuşmaya yüzü yoktu...

İngiltere’yi terk ettiğinde, bir daha asla dönmeyeceğine dair yeminler etmiş, ailesine gönderdiği notlarda da kendisini arayıp, sormamalarını istemişti.

Zaten Cristo, hiçbir zaman ailesine ayak uydurmayı başaramamıştı. Babasının kuralları ve disiplinli tavırları, çocukluğundan beri rahatsız edici gelirdi.

Nigel Bracewell Lowen'in cesedi mezarlıkta bulunup, olayın üzerindeki sis perdesi kalktığında, Ashbore Wellingham, Cristo'ya tam anlamıyla bir Wellingham olmadığını söylemiş, iş seyahatleri sırasında tanıştığı Fransız soylusu bir hanımla yaşadığı aşk kaçamağını, soğukkanlılıkla anlatmıştı. Sonrasında da, oğlunu annesinden ayırıp, İngiltere'ye, Falder'a getirmişti. Aslında babası yaptığı yanlışın farkındaydı ve bu yüzden kendini affetmeyeceğini söylemişti.

Alice yani üvey annesi, Cristo'ya kendi evladı gibi bakmış, onu asla diğer çocuklarından ayırmamıştı ve sonunda *Comte de Caviglione*, Cristo Wellingham olmuştu.

Ve Alice bu gerçeği, babayla, oğul arasındaki sorunları engelleyemez hale gelene kadar, Cristo'dan saklamıştı.

Cristo gerçeği öğrenince Londra'ya kaçmıştı ve Alice de kendisiyle birlikte gelip, yalnızlık hissetmemesi için elinden geleni yapmıştı.

Ama Cristo, o zavallı kadını da terk etmişti...

Ve sonra da, bu vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalmıştı...

Cristo, yıllarca kaçtığı bu gerçeklerden artık kaçamayacağını, çok iyi biliyordu. Yaşadığı tehlike dolu hayat, artık canına tak etmişti. Vatanına yerleşmeye kararlıydı.

Asher o akşamki planlarından bahsetmeye başlamıştı. "Karılarımız da bizimle tiyatrodaki olacaklar," dedi, vurgulu bir ses tonuyla.

Emerald Seaton ve Beatrice Maude Bassingstoke...

Cristo, Paris'te olduğu süre boyunca, ailesi hakkında çıkan tüm haberleri takip etmişti. Ağabeylerinin evlendiği kadınlar da, en az kocaları kadar çetin cevizdi. Birden yanında, kendisine destek çıkacak bir eşi olmadığı için, ne kadar şanssız olduğunu düşündü.

“Aşmamız gereken bazı engeller var. Senin İngiltere sosyetesine, tekrar kabul edilmeni sağlamalıyız,” dedi Taris, bakışları hâlâ tek bir noktaya odaklanmış halde.

“Anlıyorum,” dedi Cristo ve hizmetçinin elinde çay tepsisiyle içeri girmesiyle, rahat bir nefes aldı. En azından bir süreliğine ilgilenecek bir şeyleri olurdu.

Ancak Asher'in tavırlarından, bir an önce gitmek istediği anlaşılıyordu. “Öyleyse akşam seni de aramızda göreceğiz.”

“Evet, öyle.”

“Yedi buçuk nasıl?”

“Benim için uygun.”

Tam bu sırada Taris, elindeki bastonu kaldırıp, çay tepsisini işaret etti. “Ben bir fincana hayır demem.”

“Taris, ama bu çay,” dedi Asher.

“Bunu daha hizmetçi geldiğinde anlamıştım zaten,” dedi Taris.

“İyi de, sen lanet olası çayı sevmezsin ki,” dedi Asher şaşkınlıkla.

Taris cebinden bir matara çıkardı. “Ben sadece bir fincan istemiştim, çay değil...”

Cristo, ağabeylerinin bu alaycı hallerini hatırlıyordu. Onlardan yaşça çok küçük olduğu için, onlarla takılma fırsatını hiç olmamıştı. Ayağa kalkıp, dolaptan iki kristal bardak çıkardı. “O şeyi çay fincanında ziyan etmenize izin veremem.”

“Sen bize katılmıyor musun?” diye sordu Asher.

“Bu günlerde aklımı biraz başıma toplamam gerekiyor.”

“Babamız yaşasa, bu söylediklerine sevinirdi.”

Taris'in babalarında bahsetmesi, Cristo'nun acı anıları hatırlamasına neden olmuştu. “Bu, onun umurunda bile olmazdı, inan bana.”

Cristo'nun söyledikleri, ağabeylerinin yüzlerinin asılmasına neden olmuştu. Sorgulayan gözlerle, ona bakıyorlardı. Galiba sesindeki öfkeyi gizlemeyi başaramamıştı.

“Bunu nasıl söylersin. Ölürken bile senin adını sayıklıyordu,” dedi Asher.

“Ölüm döşeğindeki bu tavrı, benim varlığıma dahi katlanamamasıyla epey çelişiyor doğrusu.” Cristo bu kez kelimelerini seçerken daha dikkatliydi ve sesi de daha kontrollüydü.

“Paris'te kazandığın unvana bakılırsa, seni evden göndermekle iyi etmiş. Carisbrook Dukalığı, eski ve şanlı bir dukalıktır. Onu taşımak da bizim görevimiz.”

Gerçek bir Wellingham olsaydım, bu tartışma beni de ilgilendirirdi tabi...

Cristo aklından geçenleri, neredeyse onların yüzüne söyleyecekti, ama sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Alice'in anısına karşı sorumlulukları vardı. Bu göreviydi ve yapacağı en iyi şey, kan bağıyla ilgili bu aile illüzyonunu sürdürmektir. Ağabeylerine şöyle bir baktı. Acaba farkı görmüyorlar mıydı? Onlar gibi siyah saçlı değildi, sarışındı...

Taris bardağındaki konyağı bitirdi ve tekrar doldurdu. “Niyetin buraya yerleşmek, öyle mi?”

“Planım bu,” dedi Cristo.

“Parmağını nasıl kaybettin?” diye sordu Asher, öylesine bir şey soruyormuş gibi.

“İngiltere'den ayrılırken, gemide biri fena kaşındı ve ona dersini vermek zorunda kaldım.”

“Söylentilere bakılırsa, her kimle dalaştıysan, sonu pek de iyi olmamış.”

“Söylentileri bilirsin, hep abartırlar.”

“Burada attığın adımlara dikkat etmelisin,” dedi Asher, ciddi ve uyarıcı bir sesle. “Belki Paris'te böyle düellolar normal karşılanıyordur, ama burada böyle bir lüksün olmadığını iyice anlamanı istiyorum. Wellingham ismini kirletmene ne ben, ne de Tavis izin vereceğiz.”

Ağabeyleri, Paris'te yaşadığı hayat hakkında epey bir şeyler biliyorlardı, ama asıl görevinin ne olduğunu bil-mediklerine emindi ve bu da iyiye işarettti. Demek ki genç, şımarık, Fransız Kontu rolünü gayet iyi oynamıştı. Cristo bazen bu karakterin, kendisini bile ele geçirdiğini düşünürdü. “Eve dönüşümün sebebi bela aramak değil.”

“Peki, neden döndüğünü söyleyecek misin?”

Cristo bir an için onlara yalan söylemeyi düşündü. Sadece sahte bir gülümsemeyle bile onları kandırabilirdi, ama yapamadı. Gerçeği söylemeliydi. “Buraya, kendime bir hayat kurmaya geldim.”

Salona bir sessizlik hâkim oldu.

Sonunda sessizliği bozan Asher oldu. “Tanrım!” dedi ve ardından lanetler okumaya başladı. Bir yandan da hafifçe gülümsüyordu.

Dışarıda yağmur dinmiş, güneş bulutların arasından kendini göstermeye başlamıştı.

Taris elini kaldırıp, gün ışığına tuttu. Sanki güneşin sıcaklığını hissetmeye çalışıyor gibiydi. “Lucinda sana sevgilerini yolladı,” dedi.

Lucinda... Kız kardeşi...

Cristo, onun adını bile unutmuştu neredeyse. “Evlendi mi?”

“Hayır. Evde kalmaya yeminli gibi.”

“Garip bir seçim...”

“Senin de aynı yol da olduğun bir gerçek,” dedi Asher, eldivenini ve şapkasını alırken.

Cristo da onlarla beraber ayağa kalktı. Zaman içinde boyu uzamıştı ve şimdi ağabeylerine tepeden bakıyordu. Resmi bir şekilde onların ellerini sıktı ve bu mesafeli tavrı korumaya kararlıydı. “Akşam görüşürüz.” Ve Milne onları geçirirken, bir süre arkalarından baktı. Sonra da odasına çıkıp, pencerenin önündeki koltuğa oturdu ve hava kararana dek, saatlerce dışarıyı izledi.

Buraya kendime bir hayat kurmaya geldim...

Bu sözlerinde samimiydi...

Artık, anılarındaki o karanlık günleri geride bırakmak istiyordu...

~ Beşinci Bölüm ~

Eleanor nedense o gece dışarıya çıkmak istemiyordu. Rüzgâr şiddetini arttırmış ve kara bulutlar gökyüzünü kaplamaya başlamıştı. Ama Sophie ve Margaret'i de kırmak istemiyordu. Kızlar bütün öğleden sonrayı hazırlanarak ve akşam yapacaklarını konuşarak geçirmişlerdi.

Giydiği elbiseye, aynada şöyle bir baktı. Safir rengi ipek elbisesini önceki yaz yaptırmış, ancak hiç giyme fırsatı bulamamıştı. Ama hâlâ modaya uygundu. Takıları-

nı da özenle seçmişti. Annesinden kalan inci kolyesini, güzel bir bilezik ve uyumlu küpelerle tamamlamıştı. Saçlarını da topuz yapmış ve iki yanında omuzlarına kadar salınan bukleler bırakmıştı.

Kendine son bir kez baktıktan sonra, hiç de fena görünmediğine karar verdi. Artık yirmi üç yaşındaydı ve ailesinin yaşadığı felaketlerden sonra, nihayet hayatı bir düzene girmişti. Anlayışlı bir kocası vardı ve mütevazı bir hayat yaşıyorlardı. Mutlu ve huzurluydu. Sağlığı da oldukça yerindeydi.

Eh... Bir insan hayattan başka ne isteyebilirdi ki?

Ama nedense, içindeki huzursuzluk bir türlü dinmek bilmiyordu. Makyajını da tamamlandıktan sonra, bunları düşünmemeye karar vererek, aşağıya indi ve kendisini bekleyen kocasına katıldı.

Cristo, biraz geç da olsa Kraliyet Tiyatrosuna varmıştı. Oyun öncesi resepsiyonu kaçırmıştı, ama haliya ayağı takılıp, düşen Milne'i doktor gelene dek yalnız bırakmaya gönlü razı olmamıştı. Neyse ki, yaşlı kurdun kırığı çıkığı yoktu.

Sadece bir gece, dayan...

Wellingham ailesinin namını korumak ve dedikoduları engellemek için, bu gece mutlu aileyi oynamaları yetecekti. Sonrasında kendine huzurlu ve gözlerden uzak bir hayat kurabilir, kendini kitaplarına ve müziğe adayabilirdi.

Nihayet, her an sırtına saplanacak bir bıçağın ya da bir işpiyoncunun korkusuyla yaşamaktan kurtulmuştu.

Wellingham ailesine ait locanın perdelerini açıp, bir süre gözlerinin karanlığa alışması için bekledikten sonra, ağabeylerinin, Asher'ın hemen yanında kendisi için ayırdıkları koltuğa oturdu ve yavaşça geç kaldığı için özür diledi.

Önlerindeki sırada, üç kadın yan yana oturuyorlardı. Biri koyu saçlı, biri sarışın, bir diğeri de... Lucinda... Nasılda olgun bir genç hanım olmuştu.

Lucinda onun geldiğini fark edince, arkasına dönüp, tatlı bir gülümsemeyle ona baktı.

Cristo onun bu hayat dolu halini hatırlıyordu. Lucinda'ya gülümsedi. Diğer localardaki bakışların, üzerlerine döndüğünü görebiliyordu. Hatta alt katlardaki kodamanlar bile, dönüp onlara bakmaya başlamışlardı.

Cristo bir an için kendini, kara koyun gibi hissetti. Acaba Milne'in seçtiği bu kıyafetler, Londra için abartılıydı? Kravatını şöyle bir düzeltti ve o anda önde oturan koyu renk saçlı kadınla göz göze geldi.

Kadın ne gülümsedi, ne de selam verdi.

Ama Cristo, bu kadının bakışlarında anlam veremediği bir sıcaklık hissetmişti. Bu kadın, Taris'in eşi Beatrice Maude Wellingham olmalıydı. Onu, Londra Postası adlı gazetedeki yazılarından tanıyordu ve çok zeki, çok bilgili bir kadın yazar olduğunu biliyordu.

Kadın bir süre Cristo'ya baktıktan sonra, önüne döndü.

Cristo duruşunu dikleştirdi. Gerçekten de tüm gözler üzerlerindeydi.

Ara verilince, gaz lambaları yakıldı.

Cristo nihayet ayağa kalkıp, uyuşan bacaklarını açabilecekti. Ve yanına ilk gelen, beklediği gibi Lucinda olmuştu. Hemen ona sarılıp, yanağına bir öpücük kondurdu.

“Söylentilere bakılırsa, kendine saf kan at yetiştirebileceğin bir toprak arıyormuşsun Cristo. Graveson topraklarının satılığa çıkarılacağını duydum. Belki ilgilenirsin,” dedi Lucinda gülümseyerek.

Tatlı Lucinda... Ne kadar da açık sözlüydü. Ve ondan aldığı bu bilgi, Cristo için gerçekten de çok faydalıydı. Graveson arazilerinin, Falder'e sınır olduğunu biliyordu. Ancak ilginçtir ki, ağabeyleri bundan hiç söz etmemişlerdi. Demek onlar da, tıpkı kendisi gibi aralarındaki mesafeyi korumak istiyorlardı.

Tam bu sırada, uzun boylu, sarışın kadın Cristo'ya yaklaşmış, mavi gözlerini, onun gözlerine dikti.

Cristo, onun Asher'ın eşi, Emerald Wellingham olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kadın kendini tanıtmaya bile gerek duymadan, Cristo'nun elini, ellerinin arasına alıp, avucunun içine dikkatlice bakmaya başladı.

Cristo bir an için şaşkınlıkla öylece kala kaldı ve sonra da kadının el falına baktığını anladı.

“Uzun bir hayat ve zenginlik seni bekliyor,” dedi kadın.

Cristo sessizce onu dinliyordu.

“Yolculuğunun sonu, hiç beklenmedik bir şekilde mutlu bitecek,” diye devam etti Emerald. Sonra da gülümseyerek, tuttuğu eli bıraktı.

“Bu konuda çok yeteneklidir,” dedi koyu renk saçlı kadın, Tavis’in koluna girerken. “Ve inan bana, söyledikleri hep doğru çıkar.

“İngiltere’ye dönüşüm, büyük bir sürpriz sayılmaz,” dedi Cristo, alaycı bir ses tonuyla, “Bu yüzden, yolculuğumun sonunun mutlu biteceğini, ben de kolayca tahmin edebiliyorum.”

“Sanırım daha açık olmalıydım. Bir zamanlar hayatına kısa süreliğine girmiş bir kadın gördüm ve hayat çizgin bu kadınla birleşiyor,” dedi Emerald.

Ve tam o an Cristo’nun bakışları, hiç ama hiç görmeyi beklemediği bir çift gözle karşılaşınca, olduğu yere adeta mıhlanıp kalakaldı.

Neyse ki, ara sona ermişti de, herkes koltuklarına dönmeye başlamıştı.

Eleanor oyunu beğenmişti, ama içindeki o garip sızıntıdan bir türlü kurtulamıyordu.

Ara olunca localarından çıkmışlardı.

Eleanor, kızlar ve anneleriyle laflıyordu.

Margeret parmak uçlarında yükselip, salona göz gezdirdi ve “İşte orada. Geleceğini biliyordum,” dedi.

Eleanor, hiç oralı olmamıştı.

Sophie, Eleanor’ı çekiştirerek, ona kalabalığın içinden birini göstermeye çalışıyordu. “Wellingham kardeşlerin en küçüğü Cristo, işte orada Lainia, hani sana bahsettiğimiz şu yakışıklı adam...”

Önlerindeki kalabalık biraz dağılınca Eleanor, uzun boylu sarışın bir adamın sırtını görmeye başladı. Adamın

saçları kısa kesilmişti. Ve bir anda nefesi kesildi. Bu adamın saç rengi, boyu... Çok tanıdıktı...

Tanrım lütfen o olmasın, lütfen...

Adam yavaşça hemen yanında duran kadına dönüp, gülümsedi ve koyu renk gözleri, o anda kendi gözleriyle buluştu.

Eleanor bir anda, içtiği konyağın etkisiyle hayal meyal hatırladığı, Paris'teki o geceye gitti. Ayağının altındaki zemini hissetmiyor, başı dönüyordu.

Neyse ki Diana fenalaştığını anlamıştı da, hemen onun koluna girmişti.

Cristo gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu, ama gördüğü şu bayılan kadının, o olduğuna da emindi. O, Giraudon şatosundaki, bakire fahişeydi... Kafasında sarı peruğu olmamasına rağmen, onu hemen tanımıştı ve kestane rengi saçları, gözüne bir hazine sandığı gibi görünmüştü.

“Tanrım, o kadın Eleanor Westbury,” dedi Emerald.

“Sanırım bayıldı. Kocasını nerede acaba?” dedi Beatrice, kaygılı bir ses tonuyla.

Kocasını mı?

İçinde bulunduğu dünya, Cristo'ya son derece garip görünmeye başlamıştı ve hiç düşünmeden atılıp, yere yığılmış olan Jeanne'yi kucağına alarak, localardan birindeki koltuğa oturttu.

Kalabalıktan telaşlı mırıldanmalar yükselmeye başlamıştı.

İzleyicilerin arasından bir doktor hızla çıkıp geldi ve baygın kadının kızın önünde diz çöküp, nabzını ölçtü.

Genç kadın yavaş yavaş gözlerini açmaya başlamıştı.

Cristo, artık onun mavi gözlerini görebiliyordu.

Genç kadın iyice kendine gelince, hemen toparlanıp, oturuşunu dikleştirdi. Gözlerini etrafındakilerden kaçırıyor ve gergin hareketlerle, boynundaki inci kolyeye dokunuyordu.

Onun bu hali, Cristo'yu beş yıl öncesine, Giraudon şatosundaki o geceye götürdü. Birinin kendisine bir şeyler sorduğunu duyuyordu, ama sesler kafasında bir türlü netleşmiyordu. Sadece sesin, Asher'in karısı, Emerald'e ait olduğuna emindin. Gözlerini beş yıl önce, çok özel bir gece paylaştığı kadından alamıyordu. Onun çıplak teni, gözlerinin önünden yıllarca gitmemiştir. Güçlkle kendini toplayıp, o görüntüden kurtulmaya çalıştı.

Emerald Wellingham, sorusunu dikkatlice tekrar etti. "Onu tanıyor musun?"

Cristo başını salladı. Konuşursa, sesinin her şeyi ele vereceğini biliyordu. Birden başını çevirince, Beatrice Maude'nin, o anda olan bitenleri, ağabeyi Taris'e anlattığını fark etti. Bu kadın neden böyle bir şey yapıyordu ki, zaten her şey Taris'in gözlerinin önünde cereyan etmişti. Ve birden gerçek kafasına dank etti... Yoksa Taris göremiyor muydu? Asher'la göz göze gelince de, bu şüphesinin doğru olduğunu anladı. Tanrım! Bunu bilmiyordu. Hiç kimse, ağabeyinin körlüğünden bahsetmemiştir. Ve o anda, aslında bilmediği pek çok şey olduğunu anladı... Bir istihbarat ajanıydı sözde... Ama ailesi hakkında bile bilmediği şeyler vardı... Bilmediği bir diğer gerçek de, odasına çırılçıplak getirilen şu Fransız fahişenin, aslında

evli bir İngiliz soylusu olduğuydu... Onu bulamamasının sebebi bu olmalıydı... Ve neler olduğunu, hâlâ anlayamıyordu...

“Dromorne Kontu Martin Westbury geliyor,” dedi Emerald.

Cristo merakla dönüp, gizemli bakiresinin kocasının kim olduğunu görmek istedi.

Eleanor'un kocası tekerlekli sandalyesinde, onlara doğru yaklaşıyordu. Oldukça yaşlı bir adamdı. Telaşla karısının yanına gelip, onun ellerini, ellerinin arasına aldı.

Cristo, Emerald'a dönerek, “Dromorne Kontu bu mu?” dedi şaşırmış gibi. Aslında böylesine kaba davranmak istememişti, ama bu adamın, bu haliyle kocalık görevlerini yerine getirmesi mümkün değildi.

Emerald, Cristo'ya şöyle bir baktı. “Ne var bunda? Kont karısını gerçekten de çok seviyor ve Eleanor Westbury de, kocasına içtenlikle bağlı bir eş.”

Demek adı, Eleanor Westbury'di ve iyi bir aileden geliyordu. Peki, böyle bir kadının, Paris'in arka sokaklarında ne işi vardı?

Sonunda kalabalık dağılmış ve oyunun ikinci yarısı için gaz lambaları söndürülmüştü.

Cristo nihayet düşünceleriyle baş başa kalabilecek ve az önce öğrendiklerini sindirebilecekti. Önce Eleanor'u düşündü. Acaba ciddi bir hastalığı mı vardı? Kafasında binlerce soru vardı ve olanları anlamakta güçlük çekiyordu. Bildiği tek şey onu tekrar görmek istediğiydi ve bu

öylesine güçlü bir istekti ki, nefes alıp veriş i güçleşmeye, midesine kramplar girmeye başlamıştı.

“Sana iyi olduğumu söyledim Martin. Ne oldu bilmiyorum. Sanırım loca çok havasızdı ya da akşam yemeğinde yediğim bir şey dokundu,” dedi Eleanor.

Martin başıyla onaylayarak karısını dinliyordu.

Eleanor, kocasının bu konuyu daha fazla irdelemesi için dualar ediyordu. Evet, Caviglione Kontu ve Cristo Wellingham aynı kişiydi. Onu gördüğü anda tanımıştı.

“Ama Eleanor, sen hep çok güçlüsündür. Daha önce böyle olduğunu...” Martin sözünü tamamlayamadan sustu.

Eleanor, kocasının elini minnettarlıkla sıktı.

Bunun üzerine Martin, onu alnından öptü ve geceyi kendi yatak odasında geçirmenin daha iyi olacağını söyleyerek, karısının odasından ayrıldı.

Ve Eleanor, anında başını yastığına gömdü. Bu gece güvendeydi, ancak beş yıldır gizlediği utancının ortaya çıkması, artık pek zaman almazdı. Ertesi gün tüm Londra salonlarında, Paris'te başına gelen o malum gece konuşuluyor olacaktı. Oysa namusunu dillere düşürmemek için, ne kadar da çok çaba harcamıştı.

Derin bir nefes alıp, yatağında doğruldu. Başucunda yanan mumları söndürüp, yataktan kalktı, pencereye gitti, perdeleri çekti ve pencereleri sonuna kadar açtı. Bir anda ay ışığı ve yazın hafif meltemi odaya doldu. Martin'le aynı yatağı paylaştıkları gecelerde, bunu yapma fırsatı bulamazdı. Zavallı kocası tekerlekli sandalyeye mahkûm

olduğu için, pek fazla hareket edemiyor, bu yüzden de dolaşım sistemi iyi çalışmıyor ve sürekli üşüyordu.

Eleanor haziran gecesinin kokusunu derin derin içine çekti. Ay ışığının teninde dolaşması hoşuna gidiyordu.

Cristo, son Carisbrook Dükünün üçüncü oğlu, aynı zamanda bir Fransız kontuydu, öyle mi? İşte bu hiç de mantıklı değildi.

Acaba görmüş müydü?

Hatırlamış mıydı?

Saçları çok daha kısa, kıyafetleri de çok değişik olmasına rağmen, onu görür görmez tanımıştı. Yine çok karizmatik, yine çok tehlikeli ve yine meydan okurcasına bir duruşu vardı. Tıpkı kafese kapatılmış bir kaplan gibi...

Eleanor'un bakışları, yatağının başucundaki kara kalem portreye kaydı...

Florencia...

Onun için her türlü riski almaya hazırды.

Saçları, tıpkı babasınıninkiler gibi altın sarısıydı.

Yüreği burkuldu...

Ertesi sabah, hizmetçisi bir yığın mektubu masanın üzerine bırakıp, gitmişti ve Eleanor odasında yalnız kalmıştı.

Zarflardan birini aldı ve üzerinde bir şey yazmadığı için, her zamanki banka mektuplarından biri olduğunu düşünerek, açtı.

Ve açmasıyla birlikte de, donup kaldı.

Bu, Cristo Wellingham'ın imzasını taşıyan bir mektuptu ve onun el yazısıyla yazılmış olmalıydı. Keskin vurgulu, kıvrımlı harflerle kendisini görmek istediğini

yazmış, ama ne zaman ve nerede buluşmak istediğini belirtmemişti.

Eleanor'un aklından sorular hızla geçmeye başladı.

Onunla buluşursa sonuçlarına katlanabilir miydi?

Ne istiyor olabilirdi?

Şantaj yaparak, yatağına mı atmak istiyordu?

Heyecandan titremeye başlamıştı.

Paris'te geçirdiği o günlerden, orada yaşayan arkadaşı Isobel'in dışında hiç kimsenin haberi yoktu.

Sabah okuduğu gazetelerde de, hakkında herhangi bir haber yoktu ve bir dedikodu da duymamıştı. Anlaşılan Cristo Wellingham, o geceyle ilgili olarak henüz hiç kimseyle konuşmamıştı. Tiyatroda yaşadığı baygınlık olayı da, akıllarda küçük bir sağlık sorunu olarak kalacaktı.

Peki, bu adam kendisinden ne istiyor olabilirdi?

Bunu öğrenmeliydi... Onunla yüzleşmek zorundaydı...

Hemen onunla nerelerde buluşabileceğini düşünmeye başladı. Halka açık bir yer olmalıydı. Kendini ancak böyle bir yerde güvende hissedebilirdi, ama kimseye de görünmek istemiyordu. Bu durumda, onunla bir parkta veya kafede buluşamazdı. Ayrıca dışarıya pek çıkmıyordu ve çıktığında da yanında Margaret, Sophie, ya da Martin oluyordu. Bu durumda, bir araba binip, Cristo Wellingham'la buluşmaya giderse, hemen dikkatleri üzerine çekerdı ve sonunda da sırrı açığa çıkabilirdi.

Tanrım! Bir zamanlar, ne kadar da cesur ve maceracı biriydi. Ama büyük babasının vasiyetini yerine getirmek için çıktığı o yolculuktan döndüğünde, artık aynı insan olmadığını çok iyi biliyordu.

Tam bunları düşünürken, bakışları kütüphaneden ödünç aldığı kitaplara takıldı.

Kütüphane...

Kütüphane hem güvenli, hem de gözlerden uzak bir yerdi. Üstelik de her hafta kütüphaneye yalnız gider ve okuduğu kitapları bırakıp, yenilerini alırdı. Kitap seçerken de, çalışma odalarından birine girer ve okumak istediği kitaplara göz gezdirirdi.

Evet, onunla kütüphanede buluşursa, hem dikkat çekmez, hem de güvende olurdu.

Onunla ertesi gün buluşabilirdi... Ama biraz düşündükten sonra, buna henüz hazır olmadığına karar verdi.

Kütüphaneye genelde çarşamba günleri giderdi, çünkü çalışma odaları o gün daha sakin oluyordu.

Evet, onunla çarşamba günü buluşacaktı...

Hemen mürekkep hokkasını ve kalemmini alarak, ona nerede, ne zaman buluşabileceklerini yazmaya başladı, sonra da mektubu mühürleyip, en güvendiği hizmetçisiyle Cristo Wellingham'a göndermek üzere, çantasına yerleştirdi.

~ Altıncı Bölüm ~

Cristo, odanın her yanına hâkim bir sandalyede oturuyordu.

Eleanor Westbury, yirmi dakika kadar geç kalmıştı.

Cristo biraz daha beklemeye karar verdi.

Ve sonunda salonda, mavi elbiseli bir kadın belirdi.

Ağır adımlarla ilerleyen kadın, başını hafifçe kaldırınca, Cristo yazlık şapkanın altında beliren yüzü hemen tanıdı ve ayağa kalktı.

Kolları kitaplarla dolu olan Eleanor, temkinli davranmaya devam ediyordu.

Kütüphaneci hemen Eleanor'un yanına gelerek, onunla konuşmaya başladı.

Eleanor adama gülümseyip, elindeki kitapları ona verdi ve rafların arasında dolaşmaya başladı. Raftan bir kitap çekip inceliyor, sonra da yerine bırakıp, başka bir kitaba geçiyordu.

Cristo onun baktığı kitapları görünce, bunun bir numara olduğunu anlamakta gecikmedi. Zira onun gibi bir kadının, demir yollarıyla ilgili kitaplara ilgi duyacağını hiç sanmıyordu.

Sonunda Eleanor, bir kucak dolusu kitapla onun oturduğu yöne doğru yürümeye başladı ve etrafına dikkatlice bakarak, Cristo'nun hemen karşısındaki sandalyeye oturup, aldığı kitapları inceliyormuş gibi yaparak, "Lord Cristo! Umarım bu konuşmayı en kısa sürede bitiririz. Fazla zamanım olmadığını söylemeliyim," dedi.

Sesi, tam da Cristo'nun hatırladığı gibiydi. Ama bu kez, düzgün bir İngilizce'yle konuşuyordu. Ses tonundan da, bu buluşmadan rahatsızlık duyduğu belliydi. "Geldiğiniz için teşekkürler leydi Dromorne."

Bakışları birleştiğinde, Eleanor kızardı.

Cristo onun masanın altına sakladığı ellerinin titrediğini görebiliyordu.

"Çok uzun kalamam Lord Wellingham."

"Önceki günkü rahatsızlığınız umarım ciddi değildir," dedi Cristo. "Çok farklı görünüyorsunuz." Ve bu son sözleri söyler söylemez pişman oldu, çünkü o güne dair bir gönderme yapmak istememişti.

Eleanor'un huzursuzluğu daha da artmıştı. “Farklı görünmek mi?” dedi sert bir ses tonuyla. “Eğer geçmişte yaşadığımız o güne gönderme yapıyorsanız, bunu gizli tutmamızın, iki taraf içinde yararlı olacağını düşünüyoruz.”

Cristo, onun azarlar gibi konuşmasını duymazdan geldi. “O gün neden Paris'teydiniz? Şatoda ne işiniz vardı?”

Üstelik de bir fahişe kılığında...

Eleanor oturuşunu dikleştirdi. “Paris'te bir arkadaşımı ziyaret etmek için bulunuyordum. Şatoya gelişim ise, kendi aptallığımdı.”

“O gece, bir tanıdığınızla geldiğinizi söylemiştiniz. Bir hayat kadınıyla,” dedi Cristo, durumu söze dökmenin başka bir yolu olmadığına karar vererek.

“Paris'in moda anlayışını yanlış algılamış olmalıyım ki, kıyafet seçiminin uygunsuzluğu, yanlış tanımlanmama yol açtı ve kendimi şatonuzda buldum.”

“Tanrım!”

“İçtiğim konyak da benim suçumdu. Kendimi öyle bir ortamda, fazlasıyla gergin hissediyordum.”

“Tanrım,” diye tekrarladı Cristo, ellerini saçlarının arasında gezdirirken. Olanlardan kendini suçuydu. Onun bir fahişe olmadığını anlamalıydı. Nasıl böyle bir hata yapabildiğine, gerçekten çok şaşırıyordu. Hayatını gerçeğe, sahteyi ayırt etmekle kazanan biri olarak, böyle bir hatayı nasıl yapmıştı? Vicdanı sızlıyor, müthiş bir suçluluk hissediyordu. Tanrım! Aynı şeyi biri kız kardeşine yapmış olsa, o adamı öldürmek için bir an bile beklemezdi. Ona şöyle bir baktı. Bu kadının yüzündeki hüznü ifadeyi değiştirmek, onu biraz olsun güldürebilmek

için neler vermezdi ki... Keşke kendini affettirebilmesinin bir yolu bulabilseydi. “O sabah çarşafların arasına tıkıştırmış bir mektup buldum. Bunun sizinle ilgisi olabilir mi?”

Eleanor sanki açıklaması güç bir durumu itiraf edecek gibi, derin bir iç geçirdi. “Evet, olabilir.”

“Mektupta neler yazdığını biliyor musunuz?”

“Hayır. Zarf mühürlüydü ve ben ölmüş büyük babamın güvenine ihanet edemezdim.”

“Büyük babanız mı?”

“Evlenmeden önce Bracewell Lowen adını taşıyordum ve Nigel, benim erkek kardeşimdi.”

Cristo şaşkınlık içindeydi. Bu ismi, onun ağzından duymayı hiç beklemiyordu. Ve işte sürekli kaçtığı geçmişi, yine karşısına çıkmıştı... Ve işte yine Nigel Bracewell Lowen'in üzerine akan kanının sıcaklığını, teninde hissediyordu.

Cristo elini, Nigel'in boğazındaki keşiğe koymuş, akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Yerdeki kırık konyak şişesi ise, kontrol edilemez gençlik enerjilerinin işareti gibiydi. Oysa Nigel, yaşadıkları o geceye kadar, nasıl da sanki ve sessiz bir gençti...

“Onun ölümünden sonraki yıl babam hayatına son verdi,” diye devam etti Eleanor, titreyen sesiyle. “Anlayacağınız bir anlamda, ailemin ardı ardına yaşadığı acı olaylar zincirinin sorumlusu sizsiniz.”

Cristo ne diyeceğini bilemiyordu. Bir anlık sessizlikten sonra elini uzatıp, masanın altından Eleanor'un eline dokundu ve dokunur dokunmaz da, nasıl büyük bir hata yaptığını anladı. Ona dokunduğu anda, tüm vücuduna

tarifsiz bir sıcaklık yayılmış, yıllardır kurtulmayı başaramadı derin arzuları, gün yüzüne çıkmıştı.

Eleanor elini hızla çekince, kucağındaki kitaplar yere döküldü.

Herkes dönüp, onlara bakmaya başlamıştı.

Kütüphaneci kalın camlı gözlüklerinin üzerinden onlara sorgulayan gözlerle bakıyor, gazetelerini okuyan beyefendiler de, gazetelerinin üzerinden onları izliyorlardı.

“Size nasıl yardım edebilirim efendim?” diye sordu kütüphaneci, “İyi misiniz leydi Dromorne?”

Eleanor kendini hemen toparlayıp, kütüphaneciye gü-lümsedi. “Ben iyiyim Bay Jones, ilgilendiğiniz için teşekkürler. Beyefendi bana, kütüphaneye nasıl üye olunacağını soruyordu. Kitap ödünç almak istiyormuş ve Londra’da yeniymiş.”

Kütüphanecinin ifadesi hemen değişmişti. “Eğer beni takip ederseniz, size detayları masamda anlatabilirim efendim.”

Cristo, Eleanor’a bakarak yerinden kalktı.

Eleanor da yerinden kalktı ve çıkışa yöneldi.

Onu böyle evli ve mutlu bir kadın olarak görmek, Cristo’ya tuhaf bir acı vermişti. Öte yandan da, ona ve ailesine çektiirdiği acılar yüzünden, kendini asla affedemeyeceğini çok iyi biliyordu. Artık öylece durup, onun gidişini seyretmekten başka bir şey gelmezdi elinden. Ona dokunduğu elini cebine sokup, yumruk yaptı. Onun sıcaklığını kaybetmemek için...

Onunla buluşmaya gitmemeliydi...

Onun, kendisine dokunmasına izin vermemeliydi...

Artık şantaj korkusu, Eleanor için kaygılarının en basitiydi.

Oturduğu bankta arkasına yaslanıp, Hyde Parkın yaz günü hareketliliğini izlerken, kalbi daha önce hiç hissetmediği bir ritimle atıyor, boğuştuğu yoğun duyguları bastırmaya çalışıyordu. Unutulduğunu sandığı duyguları...

Martin'in yaşı ve iktidarsızlığı, onun evlenme teklifini kabul edişinin başlıca nedeniydi. Onu sayıyor ve seviyordu. Bu yüzden de hiç kimse, evliliklerinde bir art niyet arayamazdı.

Ta ki bu güne kadar...

Cristo Wellingham bugün kendisine dokunduğunda beri, bir daha asla hissetmeyeceğini sandığı ve bundan da mutluluk duyduğu tüm hisleri yeniden canlanmış, tıpkı yıllarca kurak kalmış bir toprağa dökülen su gibi, ruhunda çatlaklar oluşturmuştu... İçi acıyordu...

Martin sakın, sessiz bir hayatı tercih ediyordu ve onunla, huzurlu bir hayat sürüyordu. Paris'te yaşanan o günü de unutmuştu...

“Leydi Dromorne!”

Eleanor başını yavaşça kaldırınca, Beatrice Maude Wellingham'la göz göze geldi ve hemen duruşunu dikleştirip, kadını selamladı.

Beatrice yanındaki hizmetçisine bir şeyler söyledi ve kız hemen yanlarından uzaklaştı.

Hizmetçinin uzaklaşması, Eleanor'u kaygılandırmıştı. Beatrice Maude Wellingham'ı tanıdığı söylenemezdi ve onun neden kendisine böyle yanaştığını anlayamıyordu.

“Sizi burada görmek ne güzel leydi Dromorne, ben de sizinle, beni kaygılandıran bir konu hakkında konuşmak istiyordum.”

Eleanor, onun oturması için yanındaki boş yeri işaret ederek, “Umarım size yardımım dokunur,” dedi.

“Cristo Wellingham'la ilgili.”

Eleanor donup kalmıştı. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Bu kadın, Cristo Wellingham hakkında ne konuşmak istiyor olabilirdi ki?

“Sizin de bildiğiniz gibi, kendisi uzun yıllardan sonra İngiltere'ye dönmeye karar verdi ve Wellingham ailesi olarak bizler, onun kalmasını çok istiyoruz. Size bu konu hakkında danışmak istemiştim.”

“Bana danışmak mı?”

Eleanor'un şaşkınlığı, Beatrice Maude Wellingham'ı da şaşırmıştı. “Belki de sizi, böyle bir konuda kaygılandırmak pek de doğru değildir ama... Yani, önceki gün tiyatrodaki yaşadığınız baygınlıktan sonra...”

“Hayır, ben iyiyim. Hiç bir sorunum yok.”

“Bunu duyduğuma memnun oldum. Ben sadece, kayın biraderimin İngiltere'ye yerleşme kararının, sizi bir şekilde rahatsız etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ve tiyatrodaki yaşanan hadisenin de, bununla alakalı olabileceğini sezdim.”

“Sezmek mi?” dedi Eleanor endişeyle. Cristo Wellingham, yaşadıkları o geceyi bir sır olarak saklamayı başaramamış olabilir miydi? Bu kadının sözleri, buna işaret ediyordu.

“Birçok farklı ve güvenilir kaynaktan duyduğuma göre,” diye devam etti Beatrice, karşısındaki kadının endişeli halini fark etmemiş gibi. “Her ne kadar sizi, bu ko-

nuyla yeniden yüzleşmek zorunda bırakmak istemese de, ailemizin konuya bakış açısını size söylemekle yükümlüyüm.”

“Konuya bakışınız mı?”

“Bildiğiniz gibi, o olayın üzerinden uzun yıllar geçti ve işlediği suç, tamamıyla bir gençlik hatasıydı.”

Gençlik hatası...

Eleanor daha fazlasına dayanamazdı. Ayağa kalktı ve Beatrice Maude'nin gözlerinin içine baktı. “Benimle bu konuyu neden konuşmak istediğinizi anlamıyorum Bayan Beatrice Maude, ancak buna hemen bir son vermenizi isteyeceğim. Kayın biraderinizle olan münasebetim, sizinle tartışmak istemediğim bir konudur. Ve eğer kendisi ismimi karalamak konusunda bu kadar istekliyse, konuyu mahkemeye götüreceğimi bilmelisiniz. Benim bir kızım var ve bana karşı yapacağınız her türlü karalama, onu da etkileyecektir.”

“İsminizi karalamak mı?” Beatrice Maude şaşkınlık içindeydi. “Ben neden bahsettiğinizi anlayamıyorum leydi Dromorne. Ben... Ben Cristo'nun, ağabeyinizin ölümüyle ilgili skandala adının karışmasından bahsediyordum.”

“Ağabeyim mi?” Eleanor yavaşça yerine oturdu. “Siz Nigel'dan mı bahsediyordunuz?”

“Evet... Söylentilere bakılırsa, ağabeyinizin başına gelen kazadan, Cristo sorumlu tutulmuş.”

“Anlıyorum,” dedi Eleanor, pişmanlıkla. Az önce kendini hem küçük düşürmüş, hem de ele vermişti. Beatrice Maude çok zeki bir kadındı ve söylediklerinden çıkaracağı anlam aşikârdı. Tanrım! Çenesini tutamamış ve her şeyi berbat etmişti.

“Belki de sizi yalnız bıraksam iyi olacak,” dedi Beatrice.

“Ben de bunun en iyisi olacağını düşünüyorum” dedi Eleanor, nezaket kurallarını bir yana bırakarak. Aynı gün içinde iki Wellingham’la uğraşmaktan yorulmuştu.

Beatrice ayağa kalktı ve tam gitmek üzereyken dönüp, “Leydi Dromorne! Az önce söylediklerinizin aramızda kalacağından emin olabilirsiniz,” dedi ikna edici bir tavırla.

“Bunun için size minnettar olacağım.” Eleanor, Beatrice ortadan kaybolana kadar, olduğu yerde oturmaya devam etti.

Aptal... Aptal... Aptal...

Tanrım! Beatrice’e güvenebilir miydi? Her şeyi anlamış olabilir miydi? Bir anlık öfkeyle, ne kadar da çok şey söylemişti...

Martin hizmetçilere, eve döndüğünde karısını görmek istediğini söylemişti.

Eleanor yanaklarını hafifçe çimdikleyerek renk vermeye çalışıp, kocasının odasına girdi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

“Florenca ne zaman dönecek?” dedi Martin, “Dadısı daha dönmediklerini söylüyor.”

“Sanırım yakında dönerler. Kız kardeşin onu gezme-ye çıkardı.”

“Solgun görünüyorsun.”

“Kütüphaneden dönüşte biraz parkta oturdum. Sonra da Beatrice Maude Wellingham’la karşılaştım ve biraz lafladık. Hava biraz serindi. O yüzden olmalı.”

“Bazen benim yüzümden çok renksiz bir hayat yaşadığını düşünüyorum Eleanor.”

Eleanor, kocasının yanağını okşadı. Adamcağızın sağlığı gün geçtikçe daha da kötüye gidiyordu. Uzanıp, onun elini tuttu. Kötüye giden sağlığını etkilememek için, ona olan bitenden bahsetmemeye karar vermişti. Martin'in, Nigel'la ilgili gerçekleri bilmemesi herkes için iyiydi.

“Cristo'nun dönüşünü kutlamak için bir parti vermek istiyorum Taris,” dedi Beatrice, yatakta uzanmış kocasının göğsünü okşayarak.

Taris gülmeye başladı. “Cristo'nun bundan hoşlanacağından emin değilim. Üstelik onun dönüşünün altında yatan niyeti de öğrenmiş değiliz. Belki de, sadece Wellingham adına yeni bir leke sürüp, yine ortadan kaybolmak niyetiyle gelmiştir.”

“O senin kardeşin Taris ve ne olursa olsun aranızı düzeltmek zorundasınız. Aksi halde, ikinizde ömür boyu pişmanlık yaşarsınız.”

“Asher'a kalsa, onu hemen İngiltere'den kovar. Geçmişte yaptıklarını affettirmek için, daha çok çabalaması gerekiyor. O çok uyumsuz bir gençti. Babamla sürekli olarak tartışırlardı ve sanırım babam, bu yüzden onunla çok mesafeliydi.”

“Yine de o senin kardeşin ve ben, onun kötü kalpli biri olduğunu düşünmüyorum.”

“Onu hakkında, nasıl bu kadar çabuk karar verebilirsin ki?”

“Ben bir zamanlar, çok kötü biriyle evliydim, unuttun mu? Bu yüzden de, birinin kötü kalpli olduğunu hem anlarım.”

“Tanrım! Bazen senin ne kadar zeki biri olduğunu unutuyorum. Her tartışmayı kazanmak zorundasın, değil mi?”

“Sadece seninle Taris. Hem bilirsin, bir kadınla tartışmaya kalkışmamak en akıllıca davranıştır.” Bea, parmaklarını kocasının teninde dolandırmaya devam ediyordu. “Küçük bir hafta sonu partisi olacak. Beaconsmeade olması, çok daha uygun olur tabi.”

“Peki, kimleri davet edeceksin?”

“Tüm aile tabi... Sonra arkadaşlar ve bazı tanıdıklar.”

“Tanıdıklardan kastın nedir?”

“Bugün parkta leydi Dromorne'u gördüm. Sahi, Cristo hiç ondan bahsetti mi sana?”

“Eleanor Westbury'den mi bahsediyorsun? Neden Cristo bana ondan bahsetsin ki?” dedi Taris, hafifçe yerinden doğrularak.

“Yani, ne bileyim, ona karşı her hangi bir ilgisi olabilir mi acaba?”

“Ne yani, Eleanor böyle bir şeyden mi bahsetti?”

“Hayır” dedi Bea, hiç düşünmeden.

“Yıllar önce olan bir olaydan dolayı, bir bağlantıları var. Nigel Bracewell Lowen'in başına gelenlerden, Cristo'yu sorumlu tutanlar oldu. Nigel, Eleanor Westbury'ın kardeşi. Ve bu yüzden, onun bu davetini kabul edeceğini sanmıyorum.”

Bea konuyu uzatmak istemedi. Ancak her nedense, Cristo ve Eleanor'un çok daha farklı bir bağlantısı olduğunu düşünüyordu. O kadının, o gün tiyatrodaki Cristo'yu

gördüğü için bayıldığına yemin edebilirdi. Ayrıca, Prudence Tomlison, onları kütüphanede el ele tutuşurlarken gördüğünü söylemişti.

Beatrice bu dedikodunun yayılmaması için Prudence'a, kayın biraderinin o gün Beaconsmeade'de olduğunu ve bir başkasıyla karıştırmış olduğunu, söylemişti. Neyse ki kadın da, buna hemen ikna olmuştu.

Ancak bu buluşma, Beatrice'in merakını ateşlemeye yetmişti. Eleanor'un o garip tepkiler de, merakını iyiden iyiye haklı çıkarıyordu. Cristo'nun elinde, Eleanor Westbury'in ismini karalayacak nasıl bir koz olabilirdi? Eleanor'un beş yaşlarında bir kızı vardı ve hep, Martin Westbury gibi yaşlı bir adamın nasıl olup da baba olmayı başardığına şaşardı. Ve bir an da nefesi kesildi. Ya yaşlı Kont, o çocuğun gerçek babası değilse?

“her şeye rağmen Eleanor Westbury'i davet etmek istiyorsan, kocasının sağlık durumunu göz önüne almalısın. Belki şu genç Westbury kardeşleri de davet edebiliriz. Cristo evlilik çağında iki genç kızla tanışmaktan memnun olacaktır.”

Bea gülümsedi. İşte eline bir fırsat geçmişti. Çevik bir hareketle Taris'in kucağına oturdu ve onu öpmeye başladı. “Seni seviyorum Taris.”

Taris gülmeye başladı. “Aklında yine, kim bilir kaç tilki dolaşiyor. Ve ben de seni seviyorum Bea.”

~ Yedinci Bölüm ~

Wellingham'ların daveti, evde bir bayram havası yaratmıştı. Martin'in yeğenleri, on gün sonraki davet için, ne giyeceklerini, saçlarını nerede yaptıracaklarını konuşmaya başlamışlardı bile. Ve şu yakışıktı, Cristo Wellingham'ın adı da, dillerinden düşmek bilmiyordu.

Ne zamandır böyle bir davet almamışlardı ve Martin sağlık sorunları nedeniyle bu davete katılamayarak, yeğenlerini böyle bir sosyalleşme fırsatından alıkoymak

istemiyordu. Bu yüzden de Eleanor'a, yeğenleriyle bu davete katılması konusunda ısrar ediyordu.

Eleanor ise ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemiyordu. Aslında Beatrice Maude'yle aralarında geçen konuşmadan sonra, o kadının kendisinden nefret edeceğini düşündüğünden, bu davete çok şaşırılmıştı.

"Diana ve karım olarak sen, kızlara eşlik etmelisiniz Lainie," dedi Martin. "Böylesi çok daha uygun..."

"Bence Diana bunu tek başına yapsa daha iyi olur. Üstelik Florencia'yı o kadar uzun süre bırakamam."

Martin elini sallayarak itiraz etti. "Florencia dadısıyla gayet iyi geçiniyor. Üstelik ben de kendimi gayet iyi hissediyorum. Böyle güzel bir daveti kaçırmamalısın. Eğlenmeye ve değişikliğe ihtiyacın var."

Tam bu sırada dadısı, Florencia'yı yanlarına getirdi.

Küçük kız koşarak, annesine sarıldı.

Eleanor, kızını kucağına aldı. "İyi eğlendin mi?"

"Küçük köpek yavruları gördük. Sonra onlar beni takip ettiler. Eve köpek alabilir miyiz anne? Lütfen, lütfen..."

"Biliyorsun ki, babanın hastalığı kötüleşebilir."

"O zaman bahçede bakarız."

"Sen sıcacık yatağında yatarken, zavalcılık kışın dışarıda dunsun mu istiyorsun?" dedi Eleanor, kızın burnunu hafifçe sıkarak.

Eleanor, yardım ister gibi Martin'e bir baktı. Kocasının yüzü solgundu ve ağır ağır nefes alıyordu. Kahvaltısını bile doğru düzgün etmemişti. "Doktoru çağırmamı ister misin Martin?"

Martin gözlerini kapatıp, bir süre öylece kaldı.

Onu böyle görmek, Eleanor'u kaygılandırıyordu. Florencia'ya sıkıca sarıldı ve kocasına uzun uzun baktı. Şimdi biraz daha iyi gibiydi ve nefes alış veriş de düzene girmişti. Kulağına kızların konuşmaları geliyordu.

“Beaconsmeade çok güzelmiş. Taris Wellingham'ın çok güzel atları olduğunu duydum. Eğer Cristo'nun da atlarla ilgilendiği söylentisi doğruysa, binici kıyafetimi alsam iyi olacak,” dedi Sophie.

Margaret de bir kahkaha attı.

Onların bu halleri, Eleanor'u düşüncelere sevk etmişti. Ne kadar da genç ve kaygısızdılar. Kendisi hiç böyle bir genç kız olamamıştı. Daha on sekiz yaşında hamile kalmış, yirmisine varmadan da evlenmişti. Ve yirmi dört yaşına yaklaştığı şu günlerde, gençliğinin bittiğini düşünmeye başlamıştı.

Dans partilerinde flört etmemiş, kaçamak bakışlarla kimseyi süzmemişti. Bazen kütüphaneden aldığı romantik kitaplardaki karakterlere özenirdi ve asla öyle bir hayat yaşayamayacağını düşünürdü.

Bir anda Beaconsmeade, gözüne bir tuzak gibi görünmeye başladı. Ya Cristo, genç ve güzel yeğenlerden birine kendini kaptırırsa ne olacaktı? Birden başını kaldırdı ve Martin'in, o her zamanki düşünceli bakışlarıyla kendisini izlediğini gördü. Kocasının, içinden geçenleri okuduğuna emindi ve derin bir melankoli halinde olduğunu hissedebiliyordu.

Cristo sahile doğru atını sürerken, gün yavaşça batıyordu. Atının nefesi, akşam sisine karışıyor, gölgeler batan güneşle birlikte uzayarak, silikleşiyordu.

Falder'daydı...

Onca yıldan sonra evine, büyüdüğü topraklara dönmüştü.

Yalnız gelmişti...

Şatonun boş olduğunu, tüm ailenin Londra'da olduğunu biliyordu. Gelmek için akşam saatini seçmişti. Böylece Lucinda'nın bahsettiği topraklara rahatça göz gezdirecek, sabahın ilk ışıklarıyla da geri dönecekti.

Önünde uzanan okyanusun dalgaları sahili nazikçe okşuyor ve ardında beyaz köpükler bırakarak engin denizlere geri dönüyordu. Denizin kokusunu içine çekti ve acı bir gülümsemeyle dalgaların kırılgan hareketlerini izledi. Sonra da atı Demeter'i dörtlü kumsalda sürmeye başladı. Hilal şeklindeki ay, bulutların arasında bir görünüşte kayboluyordu.

Eleanor Westbury'in elini tuttuğundan beri içinde beliren o garip öfke, yerini yavaş yavaş kabullenme duygusuna bırakıyordu.

O sana ait değil...

Ve asla olmayacak...

Evine dönmesinin tek nedeni, bir zamanlar ki o genç, o kardeş olmaktı. Asla bir yuva yıkmak ya da ailesinin adını kirletmek istemezdi. Sadece geçmişle yüzleşmek istiyordu, çünkü ruhunu özgür kılmasının tek yolunun, bu olduğunu anlamıştı. Paris'te yaşanan o geceyi de artık geride bırakmalı, o gecenin anılarını okyanusun dalgalarına savurup, kendinden uzaklaştırmalıydı.

Cristo, yıllarca hep karanlık tarafının kendisini yönetmesine izin vermişti. Aldığı görevlerde de, aslında sadece içindeki öfkeyi bastırmaya çalıştığını, ülkesini pek de umursamadığını, şimdi çok daha iyi anlıyordu.

Atının dizginlerini çekip durdurdu ve eve dönüş konunun ortasındaki doğal dalga kıranın hemen yanında, atından indi. Burada sular sakindi ve bu sakinlik, zihninin akışını doğru yönde etkiliyordu.

Delikanlılığında, aile adının verdiği ağırlık, Cristo'yu son derece rahatsız ederdi. Sonunda, babası kendisini İngiltere'den kovunca ve istihbarat servisinde görev alınca, tüm o ağırlıklardan kurtulduğu için kendini müthiş bir şekilde özgür hissetmişti...

Ama Nigel'in akan kanını, asla unutamamıştı...

Tabi bir de, İngiltere'den ayrılmak için bindiği tekne-de akan, kendi kanını...

Tanrım! Ne kadar da çok kan dökülmüştü...

Paris görevi, ikiyüzlü dış politikalar, manipülasyonlar, her şey ne kadar çok yorucuydu...

Tıpkı kendisi gibi emir altında olan bazı masum insanların canlarını almak zorunda kalmıştı ve onların yüzler gözünün önünde canlandığında, döktüğü kanlar, sanki kendi kanıymış gibi canını acıtıyordu. Geçmişindeki bu hayaletler, ömrü boyunca peşini bırakmayacaklardı. Bu yüzden de hataları ve günahlarıyla, yüzleşmek zorundaydı...

Cristo, geçmişe doğru bir yolculuğa çıktı...

Nigel'in ailesine, oğullarının ölüm haber verişinin anıları, daha dün olmuş gibi tazeydi.

Kapıyı açan kişiyi gördüğünde, bir anda tüm sağduyusunu kaybetmişti. Karşısındaki yüzü unutmaması mümkün değildi. Bu yüz, kasabanın mezarlığından onlara doğru ateş eden adamın yüzüydü. Hemen adamın yakasına yapışmıştı, ama hizmetçiler onu elinden almışlardı. Sonra da o adamın, Nigel'in amcası olduğunu öğrenmişti.

Adam onları atış poligonunda gördüğünü ve ikisinin de çok sarhoş olduğunu söyleyince, herkes adama inanmamıştı. Sonunda da bu olay, iki sarhoş gencin, atış talimi yaparken geçirdikleri talihsiz bir kaza olarak kayıtlara geçmişti.

Cristo olayın bir kaza değil de, kasıtlı olduğunu ispatlamaya çalışsa da, hiç kimse genç ve bıçkın bir delikanlıya inanmamıştı. Sonra da hemen Londra'ya dönmüş ve olan biteni babasına anlatmaya çalışmıştı. Ama Ashborne da ona inanmamış ve aile adlarını kirletmekle suçlayarak, derhal İngiltere'yi terk etmesini istemişti.

Nigel'in amcasının iftiraları ayyuka çıkınca da, gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Henüz on dokuz yaşındaydı ve içindeki bu öfke, onu daha da hırçın biri yapmıştı.

Cristo, dalgaların sesiyle birden düşüncelerinden sıyrıldı.

Sanki dalgaların içinden, atalarının seslerini duyuyor gibiydi...

Yüz yıllardır ailesine ait bu topraklarda, bir çeşit bilgelik gizliydi ve sanki dalgaların sesi, günahlarıyla yüzleşmesini, aile adına, kardeşlerine saygı duymasını söylüyordu...

Eğilip bir avuç kum aldı ve rüzgâra savurdu.

Yirmi sekiz yaşındaydı. Dünyanın pek çok ülkesini dolaşıp, durmuştu. Ve artık bir yere yerleşmek istiyordu.

Gözlerinde biriken yaşları ceketinin koluyla sildi. Yıllardır ilk kez ağlıyordu...

“Affet beni tanrım! Günahlarım için beni affet!”

Birkaç gün sonra Eleanor, Lord Cristo'yu parka yürürken gördü. Uzun boyu, altın sarısı saçlarıyla onu fark etmesi mümkün değildi. Neyse ki adam ilgisini başka yöne vermişti de, bunu fırsat bilip, yolunu değiştirebilmişti. Onunla karşılaşmak istemiyordu. Aklına zor mukayyet olurken, bir de bedeni de söz geçirmekle baş edemezdi. Parmağındaki altın alyansını okşayarak, saptığı patikada yolda yürümeye devam etti. Hizmetçisi de, hemen arkasından takip ediyordu.

Eleanor, günlerdir doğru düzgün uyuyamıyor, sürekli kâbuslar ve ihtiras dolu rüyalar görüp duruyordu. Sabah erkenden de kalkıp kiliseye gidiyor ve saatlerce Tanrıya kendisini affetmesi için dualar ediyordu. Geçmişinde yaşadığı o günü çoktan unuttuğunu sanıyordu, ama o gizemli Fransız kontunu tekrar karşısında görünce, yanıldığını hemen anlamıştı. Ve tam başını önüne eğmiş öylece yürürken, önünde duran bir çift parlak bot önünü kesti.

“Madam!” diye selamladı Cristo Wellingham.

Tanrım! Gün ışında gözleri nasıl da güzel parlıyordu. Tıpkı kızının gözleri gibi... Birden bu düşünceleriyle rahatsız olan Eleanor, hizmetçisine birkaç adım geriden gelmesini söyleyerek, Cristo'yla beraber yürümeye başladılar.

Sonunda bir ağacın gölgesinde, gözlerden uzak bir yerde durdular.

“Ağabeyinizin karısının, bize gönderdiği davet mektubundan haberdarsınız değil mi?” dedi Eleanor.

Cristo başını eğerek, haberdar olduğunu belli etti.

“O halde bu davete katılamayacağımın da farkındasınızdır,” dedi Eleanor, sesinin titremesine engel olmaya gayret göstererek.

“Neden? Yoksa bunun yarattığınız o dikkatli ve gözlerden uzak karakteri zedeleyeceğini mi düşünüyorsunuz?”

Eleanor, ona öfke dolu bir bakış fırlattı.

Cristo bir adım geri çekildi, ama cesurca konuşmaya da devam etti. “Mutlu bir evlilik yaşadığınızı düşünüyor musunuz leydi Dromorne?”

Eleanor öylece kalakalmıştı. Şaşılacak bir şekilde son birkaç gündür kendine hep bu soruyu sorup duruyordu ve cevabı bilmiyordu. Acaba ihtiras ve tutkuyu özlüyor muydu?

Aslında, neler söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu;

Mutlu bir evliliği olduğunu... Kocasının hayatındaki en önemli kişi olduğunu... Kimsenin öylece ortaya çıkıp, hayatına müdahale etmesine izin vermeyeceğini... Yıllar önce yaşanan o çirkin olayın sadece bir hata olduğunu...

Ama ağzını açıtsa da tek bir kelime bile söyleyemedi. Hafif yaz meltemi, tıpkı o gece Cristo'nun yaptığı gibi tenini okşuyor, ona baktıkça içinde büyüyen arzuya hâkim olamıyordu. Tanrım! Bunu Florencia için yapmalıydı... Ona gitmesini... Ardına bile bakmadan gitmesini söylemeliydi...

“Bu gece benimle buluş. Şehir merkezinde bir evim var...” dedi Cristo, onun sessiz kalmasının verdiği cesaretle.

Hayır, buna izin vermezdi. Hayatını bir kez daha dönüştürmeksizin bir yola sokamazdı. “Kocam beni seviyor Lord Cristo ve ben de sadakatle kocasına bağlı bir eşim.”

“Öyleyse dokun bana.”

Duyduğu sözlerle, Eleanor'un kulakları uğuldamaya başlamıştı.

“Dokun bana ve aramızda bir şey olmadığını söyle,” diye üsteledi Cristo.

Eleanor sanki bedenine söz geçirememekten korkuyormuş gibi ellerini yumruk yapmıştı. “Tenlerin çekimi yalnızca gelip geçici bir heves *Mösyö...*” Tanrım! Ona Fransızca hitap etmemeliydi. Aralarında yaşanan o tutku dolu geceye bir gönderme yapmıştı ve bu çok büyük bir hataydı. Hemen kendini topladı. “Aklı başında bir kadındır, onuru ve sadakatiyle yaşamalıdır.”

“Peki, sen aklı başında bir kadın mısın?” dedi Cristo ona doğru hafifçe eğilerek.

“Evet,” dedi Eleanor, kendini zorlayarak.

Cristo bir adım geri çekildi. “Mantığının sesini dinlemek istemeni anlıyorum, ama biraz rahatlasan, aslında ne istediğini fark edeceksin.”

Eleanor gücünü yeniden topladı. Ona karşı çıkmalıydı. Bunu kızının mutluluğu için yapmalıydı. “Benim kişiliğim hakkında karar vermek, sana düşmez,” dedi resmiyeti bir kenara bırakarak. “Paris'te yaşananlardan sonra çok değiştim ve aynı hatayı tekrarlamaya kalkışmayacak kadar olgun biriyim.”

“Hata mı?” Cristo'nun ses tonunda kırılğan bir tını vardı. “O geceyle ilgili olarak yıllarca düşündüm. Biliyorum, yaşananlar doğru değildi, ama yine de o geceden *hata* olarak bahsetmek acımasızlık oluyor bence.”

Eleanor hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve hizmetçisinin beklediği yere doğru yürümeye başladı. Ona söyleyecek başka sözü yoktu. Zaten ne kadar konu-

şurlarsa konuşsunlar, bu konuyu bir çözüme kavuşturmaya-
mayacaklarının da farkındaydı. Bir anneydi ve saygın bir
evliliği vardı. Kadınsı dürtülerine yenik düşüp, hayatın-
daki tüm bu güzellikleri tehlikeye atmayacaktı. Birden o
karanlık günleri hatırladı... Eğer Martin olmasaydı, Pa-
ris'ten dönmesi mümkün olamazdı. Florencia ise, Martin'i
babası olarak görüyordu. Ona, böyle bir sarsıntı yaşatma-
ya hiç hakkı yoktu. Ölümle, yaşam arasında doğru tercihi
yapması, çocuğunu yaşatma kararı alması, o kara günler-
den kurtulması, her şey ama her şey Martin sayesinde
olmuştu... Ve kendisine tertemiz bir hayat sunan, böyle
bir adama sırt çevirmeye hiç niyeti yoktu.

Artık benim hayatım bu...

Ve bu hayat, heyecan ve tutku dolu olmasa da, son
derece güvenliydi...

Eleanor eliyle hizmetçisine, yola devam edeceklerini
işaret etti. Gözlerinin önünde beliren yaşlar görüşünü
engelliyor, hayal kırıklığı, öfke, arzu ve ihtiras duygula-
rıyla boğuşuyordu. Ve Cristo Wellingham'ın sözleri, hâlâ
kulaklarında çınılıyordu.

Bu gece benimle buluş. Şehir merkezin bir evim var...

Hayır, kendini bu sahte sözlere kaptırmayacaktı... Ya-
şanmış ve bitmişti... Onun tanııyordu bile...

~ *Sekizinci Bölüm* ~

Baxter ailesinin yemek davetine katılmaları kaçınılmazdı, çünkü Martin haftalar öncesinden yapılan davete katılacaklarını bildirmişti.

Eleanor, tiyatrodaki olaydan sonra, ilk kez toplum önüne çıkacaktı, ancak davetin çok kalabalık olmadığını bilmesi rahatlatıcıydı. Yeğenlerinin söylediklerine göre de, Cristo Wellingham'ın orada olma ihtimali yoktu. Çünkü o adam çok daha hareketli gecelere düşkündü ve Anthony Baxter gibi yaşını başını almış bir adamın davetine katılmazdı.

Ama Eleanor, yine gençliğinde yaptığı o hata ortaya çıkacakmış ve herkes onu ahlaksızlıkla suçlayacakmış gibi korkuyordu, kaygı doluydu... Martin'in odaya girdiğini duymadığı için, bir anda onu karşısında görünce sıçradı. Genellikle, onun tekerlekli sandalyesinin gıcırtısını önceden fark ederdi.

“Bugünlerde diken üstünde gibisin Eleanor ve bu beni kaygılandırıyor. Bence daha fazla dışarı çıkmalısın. Florencia artık sensiz birkaç saat geçirebilecek kadar büyüdü.”

Kocası, sanki birkaç dakika önce boğuştuğu düşüncelerini okumuş gibiydi. Eleanor hemen savunmaya geçti. “Ben bu halimle mutluyum.” Büyük bir özenle kurduğu hayatının tehlikeye girdiği düşüncesiyle, tepkilerinde sık sık aşırıya kaçabiliyordu.

Martin her zamanki sakın ses tonuyla, “Eğer daha doğru bir kelime seçmem gerekirse, bu aralar dikkatinin çok dağınık olduğunu söyleyebilirim. Seni daha önce böyle gördüğümü hatırlamıyorum” dedi. Sonra da elindeki kravatı karısına uzattı. “Bana yardım eder misin?”

Eleanor, onun kravatını bağlamasına her zaman yardım eder ve bundan haz duyardı. Ama bu gün elleri titriyordu ve sürekli olarak kravatı baştan bağlamak zorunda kalıyordu. Sonunda bağlamayı başardı ve derin bir nefes aldı.

Martin de karısına, Eleanor'un o ana kadar elinde tuttuğunu fark etmediği bir kutu uzattı.

Eleanor kutuyu yavaşça açtı ve bakakaldı. Kutuda türkuaz rengi harika bir kolye ve küpe takımı vardı. “Ama daha doğum gününe aylar var ve...”

“Biliyorum, ama son günlerde biraz kaygılı görünüyorsun ve ben de sana bir hediye almak istedim. Üstelik beş yıl önce bu zamanlar sana evlenme teklif etmiştim, bunu da hatırlamak istedim.”

Eleanor, birden beş yıl öncesine gitti...

Floransa'da güzel bir yaz günüydü. Della Signoria meydanındaki budanmış ağaçların görüntüsünü, dün gibi hatırlıyordu. Sonraları, Martin'in orada yazlık bir villası olduğunu öğrenmişti. Eleanor bir anda gelen sabah bulantısıyla fenalaşmış, bunu gören Martin de, ona yaklaşıp, mendilini uzatmıştı, sonra da babacan bir tavırla yardım etmiş ve dinlemişti.

Eleanor, Fransa'da yaşadığı o günden sonra, avare avare Avrupa'da dolanıp durmuş ve en çaresiz halinde, Martin ona yardım elini uzatarak, doğru düzgün bir hayat sunmuştu...

Kocasının uzattığı mücevherlere şöyle bir dokundu. Neredeyse ağlayacaktı. “Seni asla hak etmedim Martin.”

Martin karısının elini tutarak, onun daha fazlasını söylemesine izin vermedi. “Böyle şeyler söyleme. Ben de seni hak etmediğimi düşünüyorum. Keşke biraz daha genç ve sağlıklı...”

Eleanor eğilip, onun yanağına bir öpücük kondurdu. Onu her öpüşünde arzu duyabilmek için can atıyordu, ama hissedebildiği tek şey, şefkat ve bağlılıktı.

“Akşam ne giyeceksin?” diye sordu Martin, ortamı biraz yumuşatmak ve konuyu değiştirmek için.

Eleanor, ona seçtiği elbiseyi gösterdi. Sonra da uzun uzun elbisesine baktı. Yine yaşına göre çok olgun bir kıyafet seçmişti, ama hissettiği yaşı gösteren elbisenin bu olduğuna karar vermişti. Martin'e verdiği hediye için

teşekkür ederek, hazırlanmak için izin istedi. Ama asıl istediği, gözyaşlarını kocasından saklamaktı...

Eleanor Westbury salona adımı atar atmaz, Cristo onu fark etmişti. Kocasının tekerlekli sandalyesini itiyordu ve üzerindeki elbise, ellili yaşlarda bir kadının tercih edeceği cinstendi. Acaba elbiselerini kocası mı seçiyordu? Demek insan ne kadar zengin olursa olsun, zevksiz olmayı başarabiliyordu.

Kocasına dikkat kesildi. Adam tiyatrodan gördüğünden daha da yaşlı görünüyordu. Saçları tamamen beyazlamıştı ve teninin rengi de solgundu. Altmışlı yaşlarında olmalıydı.

Cristo adamı, Eleanor'la aynı yatakta uzanmış olarak hayal ediyor ve öfkeleniyordu. O soğuk Paris gecesini hatırladıkça da içi ürperiyordu. Yıllarca o gecenin hayaliyle yaşamış, dokunduğu kadınların hiçbirinden aynı tadı almamıştı. Acaba Martin Westbury de kendisi gibi mi düşünüyordu? Adamın karısının elini sıkıca tuttuğunu fark etti. Eleanor da parmaklarını onun parmaklarına geçirmişti.

Cristo içinde yükselen öfkeye bir anlam veremiyordu. Oysa hissetmesi gereken şey kıskançlık değil, suçluluk olmalıydı. Ne bekliyordu ki? Bir kızın masumiyetini elinden almış, sonra da onu hiç tanımadığı bir şehrin sokaklarına bırakıvermişti. Tanrım! Keşke zamanı geri alabilseydi. O zaman onu korur, kollardı. O olayın olmasına asla izin vermezdi. Onun masumiyetinin çarşaflarında bıraktığı izi unutamıyordu... Acaba o gecedan sonra

Eleanor'un başına neler gelmişti? Bunu düşündükçe, kendinden daha da nefret ediyordu.

"Çok güzel bir genç hanım, değil mi?" dedi Baxter davetinin ev sahibesi hanım belirgin bir Fransız aksanıyla.

Cristo, onun leydi Dromorne'dan bahsettiğini hemen anlamıştı ve kadının yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu. Acaba Eleanor'a olan ilgisini fark etmiş miydi? "Evet, kesinlikle," dedi, gayet sıradan bir ses tonuyla.

"Ancak yüzünde hep şu üzgün ifade var. Tıpkı bahar gelmeden açmış nadide bir çiçek gibi."

Cristo sessiz kalmayı tercih etti.

"Onun annesini tanırdım. Melankolik bir kadındı ve sağlık takıntısı vardı, ama Eleanor öyle değildi. O her zaman farklı bir genç kızdı. Renkli ve hayat doluydu. Kendi yaşlıtlarına hiç benzemezdi. Bazen onun gibi hayatı tutkuyla yaşayan bir kızın, nasıl olup da bu hale geldiğini çok merak ediyorum."

Cristo yumruklarını sıkıyordu.

Çünkü biri ondan masumiyetini aldı...

Çünkü biri onu, bir başına savunmasız bıraktı...

Acaba o günden sonra başına neler gelmişti?

Şu Dromorne Kontuyla, babası yaşındaki bir adamla neden evlenmişti?

Cristo, elbette bu sorunun cevabını biliyordu.

Buna mecburdu...

Gerçekler kafasına dank etmeye başlamıştı.

Kızcağz tek kozunu oynamış ve eline geçen şansını kullanmıştı. Yani bakireliğini umursamayacak kadar yaşlı bir adamla evlenerek, hayatını düzene sokmaya çalışmıştı.

Gencecik bir kız, kendisi yüzünden tutkusuz bir hayata mahkûm olmuştu...

Tanrım, bana yardım et!

Cristo Wellingham buradaydı ve sadece birkaç adım ötesinde, davetin ev sahibesiyle konuşuyordu.

Eleanor, kocasının elini tutan parmaklarını daha da sıktı ve bir an için Cristo Wellingham'la göz göze geldi. Hemen gözlerini ondan kaçırdı, ama nefes alış verişini kontrol edemiyordu.

“Lord Cristo, izin verin de sizi Dormorne Kontu ve sevgili karısıyla tanıştırayım,” dedi yanlarına gelen Anthony Baxter.

Eleanor'un başından aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki.

“Karım, Lord Cristo'nun Paris'ten döndüğünü duyunca çok sevindi. Kendisi uzun zamandır memleketini ziyarete gidemediği için, şehrinin güzellikleri hakkın konuşabileceği birilerini bulmak hoşuna gidiyor. Siz Paris'i ziyaret etmiş miydiniz leydi Dromorne?”

Eleanor gergin bir tavırla başını sallayarak, “Paris'te fazla zaman geçirdiğimi söyleyemem,” dedi.

“O halde, baharda kocanızı oraya gitmeye ikna etmelisiniz. Paris baharda bir başka güzel olur.”

Eleanor, “Ben Paris'in kışını da çok sevdim,” der demez, Cristo'nun koyu kahverengi gözlerinin kendisine döndüğünü fark etti. Kulağında, o Paris sabahında çalışan kilise çanları çınliyordu sanki. Dikkat çekmemeye çalışarak, Cristo'nun yüzüklerle dolu ellerine baktı. Her haliyle, ne kadar da farklıydı.

“Paris'te ne kadar kaldınız Lord Wellingham?” diye sordu Martin.

“Epeyce uzun bir zaman,” dedi Cristo, alaycı bir ses tonuyla. Sanki Eleanor'a bir gönderme yapıyordu.

Martin hiç oralı olmadan devam etti. “Louvre müzesi ve çevresi, Paris'in en sevdiğim köşeleridir. Siz nerede yaşamıştınız?”

“Montmartre yakınlarında.”

Anthony Baxter, iki adam arasındaki gerginliği hissetmiş gibi, hafifçe öksürdü. İngiliz beyefendileri, bir konuyu değiştirmek istediklerini böyle belli ederlerdi.

Ev sahibesi Honour Baxter da, Eleanor'un koluna girerek, yeni tamamladığı nakış işini göstermek istediğini söyleyerek, onu beylerin yanından uzaklaştırdı.

Cristo yemeğe oturduklarında, İngiltere yemeklerinin hatırladığından daha da ağır olduğunu fark etti.

Eleanor Westbury'e yakın oturmak istemişti, ama ne yazık ki, onu duyamayacak kadar uzak bir yere oturtulmuştu.

Şu Baxter denen adamın her konuşması da, İncil'den alıntı gibiydi. Şimdiden bu daveti kabul ettiğine pişman olmuştu, ama adamın karısının nazik istediğini de kıramazdı. Bu kadına saygı duyuyor ve sohbetini seviyordu, bu yüzden de bir süre daha kalmak zorundaydı...

Sunulan şarap, içtiği en güzel şaraplardan biriydi, ama her zamanki o baş ağrısı yine başladığından, şarabı bırakıp, geceye suyla devam etmeye karar verdi. Garip bir şekilde terliyor ve kendini rahatsız hissediyordu. Ney-

se ki, birkaç bardak su içtikten sonra, midesi biraz olsun rahatlamıştı.

Yemek faslı sona erdikten sonra, konuklar gruplar halinde, salonun farklı yerlerine dağılıp, sohbet etmeye başlamışlardı.

Eleanor gözlerden uzak bir köşede, tek başına pence-re-den dışarı bakıyordu.

Cristo, sanki bir miknatısla çekiliyormuş gibi ona yaklaştı ve hemen yanında durup, pencereden dışarıya bakmaya başladı. “Önceki günkü sözlerimden dolayı, size bir özür borçluyum. Düşüncesizlik ettim ve verdiğiniz tepkiyi sonuna dek hak ettim.”

Eleanor hiçbir şey söylemeden, dışarıya bakmaya devam etti. “Siz Londra’da gördüğüm en güzel kadınsınız. Sanırım, bunu sık sık duyuyorsunuzdur zaten.”

Eleanor ona doğru döndü. “Sanırım Baxter’ların meşhur şarabını biraz fazla kaçırıyorsunuz.”

“Bu sözleri, alkol etkisiyle mi söylediğimi düşünüyorsunuz?”

Eleanor’un alt dudağı hafifçe titredi, “Evet, aynen öyle,” dedi, parmaklarıyla boynundaki kolyenin taşlarına dokunarak.

“Kocanız eminim ki size bu iltifatları her daim yapıyordur, ancak...”

Eleanor onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Kocamın ilgilenmesi gereken daha önemli işleri var ve benim böyle boş laflara kulak asmadığımı da iyi biliyor.”

“Söylediklerimin boş laflar olduğunu düşünseydim, asla dile getirmeye kalkışmazdım,” dedi Cristo, elini

pencerenin pervazına dayayarak. Bir an da, garip bir baş dönmesi hissetmişti ve başındaki ağrı da şiddetini arttıyordu. Görüşü bulanıklaşmış, sanki tüm oda sarı bir sis bulutuyla kaplanmıştı. Kendini toparlamalıydı. Eleanor'a söyleyecekleri vardı. "Sevgili yengem, sizi önceki gün parkta gördüğünü söyledi, bu doğru mu?"

"Leydi Beatrice Maude mi?"

"Evet..."

"Ona güvenmiştim."

Cristo bir anda konunun gidişatının kötüye gittiğini fark ederek, ona davetten bahsetmekten vazgeçip, sessiz kalmayı tercih etti.

"Bana böyle cesurca yaklaşmanızın sebebi, onunla yaptığınız konuşma mı yoksa? Lütfen, o gün hakkında Beatrice Maude'nin size söylediği her şeyi unutun. O an pek kendimde değildim."

Cristo konuşmanın gidişatını kestiremiyor ve söylediklerine bir anlam vermeye çalışıyordu. "Ağabeyimin karısı çok ihtiyatlı biridir. Onunla bir şeyler paylaştıysanız bile, bana söylemeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Yaptığım hatayı bir daha tekrarlamayacağım," dedi Eleanor ve dönüp, oradan uzaklaşmaya hazırlandı.

Cristo hemen onun elini tuttu.

Sanki zaman durmuş, etraflarındaki gerçeklik yok olmuştu ve dalgaların dövdüğü bir kumsalda yalnızca ikisi vardı.

"Eleanor," dedi Cristo, bir âşık sevdiğine nasıl seslenirse o şekilde ve elini, onun elinden çekmeden.

Öylece, zamandan ve mekândan bağımsız birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda Eleanor'un mavi gözlerindeki o bir anlık ışık söndü ve elini, Cristo'nun elinden kurtararak, hızlı adımlarla ondan uzaklaşıp, gözden kayboldu.

"Lanet olsun," diye söylendi Cristo. Başına saplanan ağrı şiddetini giderek arttırıyordu ve dengesini yitirmeden önce bir yerlere otursa iyi ederdi.

Eleanor ondan uzaklaşmış olduğu halde, Cristo Wellingham'ın yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordu.

"Doktor hemen gelir," diyen Anthony Baxter'ın sesi kaygılıydı.

"Buna gerek yok," dedi Cristo, başını sallayarak.

Eleanor, onu o halde görünce, birkaç dakika önce birbirlerine değen tenlerinin verdiği sıcaklıkla, hemen geri dönmüştü.

Cristo'nun sarı saçları döktüğü terler yüzünden koyulaşmıştı ve pencerenin pervazına tutunmuş bir halde, iki büklüm olmuştu. "Migrenim azdı. Sanırım İngiltere'nin nemli havası bana yaramadı," dedi çektiği acıyı belli etmemeye çalışarak.

"Ataklar uzun sürer mi?" diye sordu Honour Baxter.

"Hayır, birazdan geçer," dedi Cristo, kravatını gevşeterek. Sonra da tüm gücünü toparlayıp doğruldu ve herkesten özür dileyip, ayrılmak zorunda olduğunu söyledi.

Anthony Baxter, misafirine eşlik etti ve beraberce salondan ayrıldılar.

Salona garip bir sessizlik çökmüştü...

Eleanor, kocasının söylediklerini dinlemeye çalışıyor, ancak ona odaklanmakta güçlük çekiyordu. Cristo Wellingham, ciddi bir rahatsızlığı varsa, ne diye böyle

davetlere katılıyordu? Neden Falder'a gidip, istirahat etmiyordu? Kocasının tekerlekli sandalyesine sıkıca tutundu. Şimdi de, kendisi ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

“Neden bize migren ağrıları çektiğini daha önce söylemedin ki? Tüm şehirde, dün gece Baxter'ların davetinde olanlar konuşuluyor,” dedi Asher, Cristo'nun odasına öfkeyle girerken.

Cristo ona arkasını döndü ve yataktan doğrulmaya bile çalışmadı. Perdeler sımsıkı kapatılmıştı ve açık pencereleden gelen hafif rüzgâr odayı serinletiyordu. “Gerek olduğunu düşünmemiştim.”

“Peki, ya sırtındaki yaralar, onlar nasıl oldu?”

“Londra'dan ayrılırken bindiğim gemi, bir yolcu gemisi değildi. Gençtim ve ülkemin intikamını almaya çalışıyordum. Gemidekiler de, İspanyol gemilerine dünyayı dar etmeye çalışıyorlardı.”

“Aklın başına geldiğinde neden onlardan ayrıldın?”

“Ayrıldım. Barselona açıklarında bir başka gemiye sığındım ve sonunda Paris'e vardım. Ashborne beni hayatından silmişti ve yardım isteyebileceğim hiç kimsem yoktu.”

“Peki, ya Taris, ya ben... Senden, peşini bırakmamızı istediğin birkaç nottan başka hiç bir haber almadık.”

“Sizin de, babamız gibi düşündüğünüzü sanmışım.”

“Sana bir sürü mektup gönderdik.”

“Hiçbirini okumadım. Anılarımın beni rahatsız etmesine izin veremezdim.”

“Lanet olsun Cristo. En az Tavis kadar inatçısın. Ancak artık itiraz kabul etmiyorum, Falder'a gelip dinleneceksin.”

Cristo başını hızla salladı.

“Cristo, sen hastasın ve bakıma ihtiyacın var.”

“Milne bana bakabilir.”

“Hayır, senin bir doktora ihtiyacın var.”

“Emin ol, benim yaşlı kurt işinin ehlidir.”

“Peki, ya bu baş ağrıları kalıcı bir hasar bırakırsa?”

“Uzun zamandır migren ağrıları çekiyorum. Bir hasar bıraksaydı, çoktan anlardım,” diyen Cristo, uzanıp yatağının başucundaki altın cep saatine baktı. Neyse ki, baş ağrısı hafiflemiş ve görüşü netleşmişti. “Eğer İngiltere’yi terk etmemi istersen...”

“Terk etmek mi? Peki nereye gideceksin?”

“Bilmen. Avrupa, Amerika, Hindistan... Bağlayan bir şey olmadığı sürece, dünyada gidilecek çok yer var.”

“Eğer benim elimde olsa, seni gönderirdim, ama Emerald buna izin vermeyecektir. Kaçmayı düşünürsen, adamları Aziz ve Toro’yu peşinden göndereceğine eminim.”

“Onlar da kim?”

“Kingston'dan gelen iki ızbandut. Elleri çok iyi kılıç tutar,” dedi Asher gülümseyerek.

“Seni son gördüğümde, mutsuz bir adamdın Asher,” dedi Cristo. “Kulağıma sürekli olarak, karının bir korsan olduğu dedikoduları çalınıyor.”

“Peki, onlara inanıyor musun?”

“Emerald'ın adamlarını tarif edişine bakılırsa...”

“Belki de dedikodular gerçektir, kim bilir?” dedi Asher parmağındaki alyansıyla oynayarak.

Cristo, ağabeyine döndü. “Ben İngiltere’den ayrılmadan, sen Melanie’yle evliydin.”

“Senin de, on parmağın vardı kardeşim.”

“İşler her zaman, insanın umduğu gibi gitmeyebilir.”

“Sana katılıyorum.”

“Yani...”

“Yani, herkes hayatta ikinci bir şans elde eder Cristy.”

Cristy...

Yıllardır kimse Cristo’ya bu isimle hitap etmemiştir... Ve bu geldiğinden beri, Asher’den duyduğu en sıcak sözcüklerdi.

Asher, yavaşça yatağın ucuna oturdu. “Falder yorgun ruhlara her zaman kucak açmıştır. Orası senin de evin. Şimdi evine dön ve şifa bul.”

“Bunu yapamam,” dedi Cristo. O eve dönüp, kötü anıları canlandırmaya hiç niyeti yoktu.

“Öyleyse evinde, Emerald, Lucinda ve Beatrice’nin gözetimi altında kalacaksın. Onlar, iyileştikten emin olmadan seni hiçbir yere bırakmayacaklardır.”

“Hayır...”

“Özür dilerim kardeşim, ama bu beni bile aşar. Wellingham kadınlarına söz geçirmek, deveye hendek atlatmaktan bile zordur.”

Cristo tartışmasının anlamsız olduğunu anlamıştı. Şakaklarını ovuşturdu. Uyumak istiyordu...

~ *Dokuzuncu Bölüm* ~

Eleanor uykusuz geçen iki gecenin sonunda, Cristo Wellingham'ı ziyaret etmeye karar vermişti. Ne olursa olsun, aralarındaki sorunu bir çözüme kavuşturmalıydılar.

Cristo, onu çalışma odasında karşıladı. “Yalnız mı geldiniz?”

“Evet, lordum. Bunun doğru olmadığını biliyorum, ancak artık sabrım kalmadı.”

“Anlıyorum,” dedi Cristo, ona oturması yer göstererek. Saçlarını geriye doğru taramıştı, üzerinde Fransız modasına uygun bir ceket vardı ve bu haliyle, hiç de bir

İngiliz beyefendisine benzemiyordu. Eleanor'un karşısındaki sandalyeye oturarak, sessizce ona bakmaya başladı.

“Daha iyisiniz değil mi?” dedi Eleanor.

“Tamamıyla iyileştim,” dedi Cristo, sağlığıyla ilgili konuşmak istemediğini belli eden, mesafeli bir ses tonuyla.

“Konu hakkında okuduğum kitaplardan öğrendiğim kadarıyla, migrenin tedavisi yokmuş.”

“Eğer hasta ziyaretine geliyorsanız, biraz daha olumlu haberler getirmelisiniz *madam*,” diyen Cristo’nun, Eleanor’a çevrilmiş gözleri, çektiği baş ağrılarının ele verecek kadar kırmızıydı. “İşin aslını söylemem gerekirse, sizi burada gördüğüme şaşırdım, Leydi Dromorne.”

Eleanor’un kalp atışları giderek hızlanıyordu. “Günlerdir aramızdaki duruma bir çözüm bulmaya çalıştım, dualar ettim, ama hiçbir sonuca ulaşamadım.”

Cristo alaycı bir kahkaha attı. “Ne kadar da dürüstsünüz.”

“Benden ne istiyorsunuz?” dedi Eleanor, onun gözlerinin içine bakarak.

“Her şeyi,” dedi Cristo, kelimeleri tek tek vurgulayarak.

Eleanor onun yanında kendini, örümcek ağına takılmış bir sinek gibi çaresiz hissediyordu.

“Birbirimize her dokunuşumuzda, neden Paris'teki gibi karşı konulamaz bir arzu hissettiğimizi... Sizin gibi güzel bir İngiliz hanımefendisinin, neden fahişe kılığında karşıma çıktığını... Aynı hanımefendinin, neden kendinden yaşça çok büyük bir adamla evli olduğunu... Her şeyi... Her şeyi, öğrenmek istiyorum.”

Eleanor öfkeyle ayağa kalktı.

Cristo'da aynı öfkeyle onun karşısına dikildi.

Düello yapmaya hazırlanan, iki düşman gibiydiler.

“Mektupta ne yazıyordu Eleanor?”

“Size daha önce de söyledim. Mektubu okumadım. Büyük babam onu size vermemi vasiyet etmişti. Size güvenebileceğimi, çünkü iyi bir insan olduğunuzu söylemişti...”

Cristo alaycı bir kahkaha daha attı. “Onun ne kadar yanıldığını ikimiz de gördük!”

Bir anda bu kelimeler, ikisinin arasına sanki görünmez bir duvar örmüştü.

Eleanor bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Giraudon şatosunda olanlar sadece sizin hatanız değildi,” dedi.

“Ne kadar da merhametlisiniz,” dedi Cristo alaycı tavrını sürdürerek. “Seni tekrar bulmak için neler dedim bilemezsin.”

“Beni metresiniz yapmak için mi?” Eleanor, sonunda tüm cesaretini toplayıp, bunu söylemeyi başarmıştı.

“Seni hiç unutmadım Eleanor.”

“Leydi Dromorne!” diye düzeltti onu Eleanor.

“Sizi hep düşündüm leydi Dromorne,” diyen Cristo, bakışlarıyla, onunla adeta sevişiyordu.

Duvardaki saat, öğlen saatlerini gösteriyordu ve atlı arabaların taş kaldırımlarda çıkardıkları sesleri duyabiliyorlardı, ama onlar için zaman durmuş, mekân değişmiş gibiydi...

Eleanor, karşısındaki adamın nasıl da usta bir flörtçü olduğunu düşündü. Kadınları sözleriyle baştan çıkarma sanatında, bir sihirbaz gibi ustalaşmıştı. Cristo elini uzatıp, elini tuttuğunda hiç kıpırdamadı. Onun zarif dokunuşlarına ne karşılık verebiliyor, ne de geri çekilebiliyor-

du. Artık doğru düzgün nefes alıp verdiğinden bile emin değildi. Gözlerini kapattı. Onun kendisine yaklaştığını hissedebiliyor. Yıllardır bastırdığı duyguları, bir anda özgür kalmanın verdiği heyecanla tüm benliğini kaplıyordu. Onun kokusunu hissetmeye başladı. Bu kokuyu hiç unutmamıştı. Ve sonunda onun dokunuşlarına karşılık vermeye başladı. “Cristo!” Tanrım! Onun adını söylemek bile ne güzeldi...

Sanki yıllardır tutsak kaldığı bir zindandan, gün ışığına çıkmış gibi gözleri kamaştı... Gerçeklik yavaşça kayboldu... Artık nerede olduğunu bile bilmiyordu... Cristo'nun tenine değen elleri, onu içinde bulunduğu hayattan çekip, almıştı adeta...

Eleanor artık duramazdı. Beş yıl sürekle bir kuraklığın ardından, teni büyük bir arzuyla onu istiyordu.

Cristo, onu belinden tutup kendine doğru çekti.

Eleanor'un eli, onun saçlarına gitti.

Şehvet denizinde kaybolmuş, kazazedeler gibiydiler.

“Eleanor!” Cristo onun adını fısıldadı. “Bunu yapamam.”

Eleanor gözlerini açınca, bir anda Cristo'nun omzuna koyduğu elindeki alyansını ve Florencia'nın daha yeni yürümeye başladığı zamanlarda fırlattığı bir tahta parçasının açtığı yaranın izini gördü. Tanrım! Bir eş ve bir anneydi... İhtirasına yenik düşüp tüm bunları unutabilir miydi? Hızla geri çekildi. Başını kaldırıp, ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Utancı, suçluluk, kendine duyduğu öfke... Her şey birbirine karışmıştı...

Cristo da geri çekildi ve başını pencere tarafına çevirdi. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Hiç kimse, Eleanor Westbury'nin hissettirdiklerini, hissettirememiştii. Onun yanında kendini çaresiz ve güçsüz hissediyordu. Ona karşı koyamıyordu. Onun mavi gözlerine dalmak, saten gibi teninde kendini kaybetmek istiyordu. Onunla saatlerce güneşin altında uzanmak, ona sarılmak ve bir daha asla bırakmamak istiyordu. Hatta bu bir istek değil, hayati bir ihtiyaçtı... Ama yapamazdı... Artık aralarına bir evlilik, bir eş girmişti ve bir daha Paris'teki gibi bir gece yaşayamazlardı...

Eleanor şapkasını düzeltirken, ona bakmıyor, yüzünü gizlemek için çaba harcıyordu. Ona neler hissettiğini söylemeliydi, ama kelimeler dudaklarından bir türlü çıkmak bilmiyordu.

Kocanı terk et...

Sonsuza dek benimle kal...

Kimin ne dediği umurumda değil...

Sürgün etseler de razıyım...

Cristo bunları düşünürken, Eleanor konuşmaya başladı. "Kocam prensipleriyle yaşayan, adil bir adamdır."

"Merhametli biri olduğu belli," dedi Cristo, ama az öncesinde yaşananlardan sonra, böyle bir şey söylememesi gerektiğini fark etti.

"Evet, öyledir."

Cristo, bir süre Eleanor'un nemli gözlerine baktı. Keşke ona özgürce sarılabilse, gözlerinde beliren yaşları silebilseydi. Keşke onu üst kattaki odasına götürüp, onunla saatlerce sevişebilseydi... Ama sadece, onun oda-

dan çıkışını izleyebildi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu ve bu çok acı vericiydi...

Eleanor, sokağın köşesinde bekleyen arabasına binerke, kendine duyduğu öfke daha da artmıştı. Milne, tanımış olabilir miydi? Ziyaretçilerinin, Giraudon şatosundan yolcu ettiği, o garip kıyafetleri giyen fahişe olduğunu anlamış olabilir miydi? Gerçi yaşlı adamın yüzünde, kendisini tanıdığına dair bir belirti işaret görmemişti ama... Tanrım! Hayatını bir kez daha mahvetmesine ramak kalmıştı...

Sanki ailelerinin üzerindeki lanet geri dönmüştü...

Eleanor'un babası, ağabeyinin ölümünden sonraki yıl intihar etmiş, olaydan bir yıl sonra da annesi, bir araba kazasında, yaşlı kadınları baştan çıkarmasıyla ünlü bir adamla beraberken hayatını kaybetmişti. Tabi, büyük babası bu gerçeği inkâr etmek için elinden geleni yapmıştı, ama cenaze günü, bakışlarından gerçeğin nasıl da canını acıttığı apaçık belli oluyordu. Ve sonra da Paris'te başına gelenler... Tüm bunlar lanet değil de, neydi?

Ama üzerine çöken bu lanetin sorumlusu kendisiydi... Hayatını mahvetmeye çalışıyordu... Bir daha asla Cristo Wellingham'la yalnız kalmamalıydı... Elini boynunda taşıdığı haça götürdü ve birkaç gün sonra katılacağı hafta sonu ziyaretini hatırlayarak, korkudan titredi.

Honour Baxter, Eleanor ayrıldıktan tam bir saat sonra, sürpriz bir ziyarette bulunuyordu. "Leydi Dromorne'a bakışların, bir aşığın, aşığına attığı bakışlardan farksızdı

Cristo. Onun ve senin adının ağırlıkları düşünülduğünde, bu yaptığın çok kötü sonuçlar doğurabilir.”

Cristo kıpırdamadı bile. Onu evlenip Londra'ya yerleşmeden çok daha önce, Paris'ten tanıyordu. Hoppa görüntüsüne rağmen, aptal bir kadın değildi.

“Ama işin garip tarafı şu ki, sanırım o da sana karşı benzer şeyler hissediyor.”

Cristo, hızla kadına doğru döndü.

Honour, nihayet karşısındaki adamın ilgisini çekmeyi başarmış olmanın verdiği güvenle konuşmaya devam etti. “Kadının bir çocuğu olduğunu biliyorsundur sanırım. Ve Dromorne Kontu, ne karısının, ne de kızının mutluluğunu bozmana izin vermeyecektir.”

Cristo, bir anda duruşunu dikleştirdi. Eleanor'un bir çocuğu mu vardı? Kimse bundan bahsetmemişti... “Şu çocuk... Kaç yaşında?”

Honour omuzlarını silkti. “Bilmem? Beş yaşında fan olmalı. Sadece bir kez gördüm. Adı Florencia.”

Beş yaşlarında...

Adı Florencia...

Çok fazla düşünmeye gerek yok...

Cristo bir koltuğa çökercesine oturdu.

“Sen iyi misin Cristo? Doktor çağırtmamı ister misin?”

“Hayır, gerek yok” dedi Cristo, kendisinin bile güçlükle duyduğu bir ses tonuyla. Florencia... Ne kadar da güzel bir isimdi... Yutkundu ve Honour'un söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

“Londra, Paris'e benzemez Cristo. Eğer oradaki tutkulu geceleri arıyorsan... Burasının çok ama çok daha tutucu bir yerdir... Üstelik bir sürü genç ve güzel İngiliz

kızı da seni bekliyor. Kendine bekâr ve çocuksuz bir kız bulabilirsin.”

Cristo, dinliyormuş gibi başını salladı, çünkü itiraz ederse kadın üzerine daha da fazla gelecekti. Gözü saate kaydı. Acaba bu şehirde, küçük bir kız ve annesi, bu saatlerde neler yapıyorlardı? Parka gidebilirlerdi... Belki de alış verişe çıkarlardı... Tabi kütüphane de bir başka seçenekti... Acaba Eleanor ve Martin Westbury asıl tanışmışlardı? Bir an için bunu Honour'a soracak oldu, ama sağduyusu durdurdu.

Cristo kendini yeniden on sekiz yaşında, ailesi tarafından yaşadığı ülkeden kovulmuş, yersiz yurtsuz o genç adam gibi hissetmeye başlamıştı. Kafasında bir sürü soru vardı ve hepsinin de, kendisini tehlikeli yollara sürülecek cinsten cevapları vardı...

Florescia... Tıpkı şu İtalya şehri gibi...

Honour, uygun adayları saymaya devam ediyor, Cristo da onu dinliyormuş gibi yapıyordu...

Florescia...

Honour sonunda adayları üçe düşürmeyi başarmıştı.

Çocuk kendisinin olabilir miydi?

O soğuk kış gününde, Paris'in en uğrak şatolarından birinde geçirdikleri saatlerin meyvesi olabilir miydi?

Eğer öyleyse, Eleanor çocuğu nerede doğurmuştu? Fransa'da onu aramadığı yer kalmamıştı...

Ya şu Martin Westbury? O bu çocuğun, kendisinden olmadığını düşünmüş müydü?

Belki de o geceden sonra Eleanor, kendisine yapılan bu evlenme teklifini, başka şansı olmadığı için kabul etmişti.

Tüm bunları Honour'a sormak istediye de, daha genel konulardan bahsederek, gelin adayları safsatasına son vermeyi başardı.

Honour Baxter ayrıldıktan hemen sonra Milne, ağabeyi Taris'in geldiğini söylemişti. Adamı Bates de yanındaydı.

Milne, Taris'e çalışma odasına dek eşlik ettikten sonra, iki kardeşi yalnız bırakıp, gitmişti.

Cristo ağabeyinin yakasındaki sarıçiçeği görünce gülümsedi. “Çiçek seni çok açmış.”

Taris elini sallayıp, gülümsedi. “Bu oğlumdan bir hediye... İkiz kardeşi okulla ve dersleriyle çok ilgili, ama Alfred ne zaman fırsatını bulsa, kaçıp bahçıvanların yanına gidiyor.”

“Günün birinde seni böyle göreceğimi hiç düşünmezdim Taris.”

“Ben de öyle. Baba olmanın bu kadar eğlenceli olacağını hiç düşünmemiştim.”

Baba olmak...

Honour'un ziyaretinden beri, bu düşünce Cristo'nun aklından çıkmak bilmiyordu.

“Asher seni ziyaret ettiğini söyledi, ben de gelip, nasıl olduğunu görmek istedim. Onu görmekten bir şekilde mutluluk duyduğunu hissettiğini de söyledi.”

“Hastalıklar, bazen insanların aile ilişkilerini yeniden değerlendirmelerine neden olabiliyor.”

“Ne kadar da alaycısın,” dedi Taris, kahkahasına engel olamayarak. “Babam hep, senin en inatçı oğlu olduğunu söylerdi.”

Cristo derin bir nefes aldı. Yıllardır sakladığı sırlardan artık yorulmuştu. “Peki, sana benim aslında tam bir Wellingham olmadığını da söyledi mi?”

Taris’in yüzündeki ifade değişmemişti.

O an Cristo, onun gerçeği bildiğini anlamıştı.

“Alice, babamızı yaptığı o hata yüzünden asla suçlamadı. Bunu bize, son nefesini verirken söyledi. Ayrıca senin, kendisine verilmiş bir hediye olduğunu da söyledi. Senin Giraudon şatosunda neler yaptığını çok iyi biliyordu, çünkü yaşlı kurt Milne, ona sürekli yazıyordu. Milne’in kardeşinin, Falder’da çalıştığını biliyor muydun?”

Cristo, okkalı bir küfür savurdu. Acaba bu gün, daha neler öğrenecekti? Bir çocuğu olma ihtimali vardı... Kendisine, çocuğuymuş gibi bakan bir kadın tarafından, gizli görevdeyken bile takip edilmişti... İki ağabeyi ve karıları, kendisini koruyup, kollamaya hazır gibiydiler... Birden içinde umut tohumları yeşermeye başlamıştı... Artık kendini terk edilmiş ve yalnız hissetmiyordu... Taris’i, birden güvenilebileceği bir ağabey olarak görmeye başlamıştı. Ona açılabilirdi. Eğer bunu yapmazsa, taşıdığı sırların ağırlığını kaldıramayacağını biliyordu. “Biliyor musun, İngiltere’den ayrıldığımda bir daha sizi göreceğimi asla düşünmemiştim.”

“Peki, fikrini değiştiren şey neydi?”

“İçimdeki öfke dinince, yerini yalnızlık aldı...”

“Beatrice bir kadından bahsediyor.”

“Bunu sana söylemiş olduğuna inanmıyorum.”

“Ve o kadının, Martin Westbury’nin karısı, leydi Dromorne olduğunu düşünüyor.”

Cristo sessizliğini sürdürünce, Taris devam etti. “Gençken yapılan yanlışlar, gizlenmeyi meslek edinmiş en ihtiyatlı adamları bile sonunda bulabiliyor.”

“Onunla, beş yıl önce Paris'te tanıştım.”

“Kadın evlenmeden önce mi?”

“Evet.”

“Peki, ilişkiyi neden daha ileriye götürmeye çalışmadın?”

“Sanırım ilişkimiz, sandığından çok daha ileriye gitti.”

Taris bir küfür savurdu.

“Geçmişe dönebilseydim, her şeyi çok daha farklı yapardım, inan bana.”

“Tanrım, seni tiyatrodaki görünce bu yüzden bayıldım, desene. Martin Westbury biliyor mu?”

“Bilmediğini düşünüyorum. Baxter'ların verdiği davette beni öldürmeye kalkışmadığına göre...”

“O adamın sağlığının, pek yerinde olmadığını duydum. Tabi ki öyle kötü bir dileğim yok, ama yaşı gereği çok zamanı kaldığını da düşünmüyorum. Ve kocasını kaybettiğinde, Eleanor Westbury, genç bir dul olara, kendisini koruyup kollayacak birilerine ihtiyaç duyacaktır.”

“Artık bana güvendiğini sanmıyorum.”

“Erdemli bir adam, geçmişinden ders almayı bilir ve aynı hataları tekrarlamaz. Ve burada soru şu; Sen kendini erdemli biri olarak görüyor musun?”

Cristo derin bir iç geçirdi. “Onun bana hediye edilmiş bir fahişe olduğun sanıyordum. Öyle çok içmişti ki, bana aksini söylemeye mecali yoktu... Ve sonunda, onun baki-re olduğunu öğrendim...”

“Talihsiz bir başlangıç...”

“Hem de nasıl.”

“Söylentiler doğruysa, dış işleri için çalışıyormuşsun.”

“Bir zamanlar ülkesi için savaşmış biri olarak, barış zamanlarında da ülkeler arası ilişkilerin ne kadar hassas olduğunu iyi bilirsin. Sahip olduğum şato ve yaşadığım bohem hayat, benim iyi bir ajan olmama yardım etti.”

“Asher ve benim bağlantılarımızı hafife mi alıyor-sun? Pekâlâ, hâlâ istihbaratta mısın?”

“Hayır, görevden ayrıldım.”

“O halde, birer tek atalım mı?”

İki kardeş, içtenlikle gülmeye başladılar...

~ Onuncu Bölüm ~

Martin, karısının Wellingham'ların, Beaconsmeade vereceği hafta sonu davetine katılması konusunda ısrarcıydı. İki üç günlük bir şeydi alt tarafı. Cuma sabahı gidip, pazar akşamı döneceklerdi.

Elbiseler hazırlanmıştı, Diana ve kızlar da heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

Eleanor ise, hâlâ bir bahane bulmaya çalışıyordu. Sonunda perşembe akşamı, midesinin rahatsız olduğunu söyleyip, akşam yemeğine inmedi. Ve Martin, odasına beklenmedik bir ziyaret yaptığında, yatağında uzanmış, Florencia için aldığı çikolataları yiyerek, kitap okuyordu.

“Mide rahatsızlığı çeken biri için gayet iyi görünüyorsun,” dedi, uzun zamandır hiç olmadığı kadar sağlıklı görünen Martin.

Eleanor cevap vermedi.

“Beaconsmeade'de gitmek istememenin, önemli bir nedeni mi var?”

“Floencia'dan ayrı kalmak istemiyorum ve...”

Martin, onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Ben buradayım ve daha önce de söylediğim gibi, kızım la baş başa vakit geçirmek, bana iyi gelecek. Ne zamandır onunla vakit geçirme fırsatı bulamıyorum.”

Eleanor bu tartışmaya başka bir yön vermeliydi, ama nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilemiyordu.

“Eleanor, sen genç bir hanımefendisin ve böyle davetlere gidip, biraz hayattan keyif almalısın. Diana da sensiz idare edebilir mi bilmiyorum. Ayrıca, sen her zaman Wellingham kadınlarının ne kadar akıllı ve arkadaş canlısı olduklarını söyleme misin?”

“Evet, orası öyle de...”

“Öyleyse seni durduran nedir? Tüm hazırlıklar tamamlandı. Kızlar sürekli olarak senin yeni elbiselerine ne kadar güzel görüldüğünden bahsedip duruyorlar.”

Eleanor, askılarda asılı elbiselere şöyle bir baktı. Ayakkabılar, takılar, şapkalar; her şey hazır dı. Tanrım! Kocasına korktuğunu söylemeyi nasıl da isterdi... Cristo Wellingham'la yan yana gelince, kendine hâkim olamayacağından korktuğunu, onu, genç ve güzel yeğenleriyle meşgul olurken görmekten korktuğunu... Ancak zihninde dönüp duran tüm bu sözleri kendine saklaması gerektiğini biliyordu. Martin, hamileliğine neden olan adamın Cristo Wellingham olduğunu bilmemeliydi...

“Şimdi gidecek ve bu hafta sonunu, güzel bir şekilde geçireceksin Eleanor. Seni tekrar mutlu görmek istiyorum.”

“Ben mutsuz değilim ki?”

“Kafanı kurcalayan bir şeyler varmış gibisin...”

Eleanor, kocasına uzun uzun baktı. Gerçekler içini acıtıyordu ve sırların ağırlığı fazla gelmeye başlamıştı. “Belki de Londra’dan biraz uzaklaşmalıyız Martin. Kuzeye, deniz kenarına gitmeliyiz. Hem hava değişikliği, sana da iyi gelecektir...”

“Böyle bir değişikliği kaldırabilir miyim, bilmiyorum. Üstelik burada, evin içindeki bu tatlı koşuşturmanın bir parçası olmak hoşuma gidiyor.”

“Anlıyorum” dedi Eleanor, teslimiyetle. Martin’in sağlığını riske atmak istemiyordu.

Beaconsmeade, orta çağ şövalyelerine yakışık bir şato-
toydu. Önünde uzanan düzlüklere hâkim bir tepeye kon-
nuşlandırılmıştı.

Atlı arabalar, şatonun giriş kapısının önünde sıra sıra
dizilmişlerdi.

Westbury’lerin arabaları kapıya yanaşınca, hizmetçi-
ler hemen koşup, valizleri indirmeye başlamışlardı.

Beatrice Maude Wellingham, konukları kapıda karşı-
lıyordu. “Geldiğinize sevindim,” dedi, Eleanor’un elini
tutarak.

Eleanor hemen çevresine bakınıp, aileden başka biri-
lerinin de orada olup, olmadığını kontrol etti ve kendile-
rini karşılayanın yalnızca Beatrice olduğunu görünce
rahatladı.

“Sizi ikinci kattaki mavi odalara yerleştirmeyi uygun gördüm. Kızlar ve anneleri, birbirine bağlı bir odada kalıyorlar. Sizin odanız ise, aynı koridorun hemen sonunda. Umarım rahat edersiniz,” dedi Beatrice gülümseyerek.

“Rahat edeceğimizden hiç şüpheniz olmasın,” dedi Eleanor. Ama Diana'yla aynı odada kalmayı tercih ederdi.

“Dük ve Düşes de, yakında burada olurlar. Lucinda ise Henshaws'larla beraber geliyor. Sanırım Cristo da yarın sabah gelecek,” diye devam etti Beatrice.

“Tüm aile burada desenize,” dedi Diana, neşeli bir ses tonuyla.

Beatrice Maude gülümsedi. “Çevrede oturan birkaç aileyi de davet ettim. Varisleriyle birlikte akşam yemeğine katılacaklar. Eminim kızlarınız onlarla tanışmaktan memnuniyet duyacaklardır.”

Sophie ve Margaret, kibarca başlarıyla Beatrice'yi selamladılar.

Eleanor, onların aklından geçenleri biliyordu. Davete katılan tüm genç kızlar gibi, onların ilgisi sırlarla dolu, yakışıklı Paris beyefendisi Cristo Wellingham'ın üzerinde olacaktı. Ve Sophie'nın heyecanla atılıp sorduğu soru, düşüncelerinde haklı olduğunu ispatlar nitelikteydi.

“Lord Cristo davete yalnız mı katılacak Bayan Wellingham?”

“Evet, Bayan Cameron, ancak geceyi burada geçirip geçirmeyeceęini bilmiyoruz.”

Eleanor bunu duyduğuna sevinmişti. Eğer Cristo geceyi burada geçirmeyecekse, işi kolay olacaktı. Sonuçta birkaç saat medeni insanlar gibi beraber vakit geçirmeyi, aynı sofrada yemek yemeği başarabilirlerdi. Sonra da bir

bahane bulup, erkenden kendisine ayrılan odaya çekilebilirdi.

Lanet olası at gezisini, asla kabul etmemeliydim...

Eleanor, kızların ısrarına dayanamayıp, onlarla ormana doğru kısa bir at gezisine çıkmayı kabul etmişti.

“Hadi Eleanor,” diye seslendi Diana, iki yüz metre kadar ileriden, “Kırbacını kullan, at hızlanacaktır.”

Eleanor geride kalmıştı. Seçtiği huysuz ihtiyar at, önceki gün yağın yağmurun ıslattığı yollarda bir türlü ilerleyemiyordu. Elleri terlemişti ve eldivenleri elinden kayıyordu. Bu şekilde dizginleri tutamayacağına karar verip, atından indi ve hayvanı yürüyerek yönlendirmeye karar verdi. “Siz gidin Diana,” diye seslendi.

Kızlar anında gözden kaybolmuşlardı.

“Seninle kalmamı ister misin?” dedi Diana.

“Hayır. Sen Sophie ve Margaret'e göz kulak olmalısın. Ben başımın çaresine bakabilirim. Zaten buradan malikâneyi görebiliyorum. Yolumu bulabileceğimi sanıyorum.” İşin aslı Eleanor, bu kırsal bölgede güzel bir yürüyüş yapmak istiyordu. Bu iyi gelecekti. Bir tarafında seyrek ağaçlı bir orman, diğer tarafındaysa, uçsuz bucaksız düzlükler vardı.

“Emin misin?”

“Evet. Hadi git ve kızlara yetiş.”

“Peki. Seni alması için bir hizmetçi göndereceğim.”

Eleanor, Diana'ya el salladı ve onun atıyla tepenin ardında gözden kayboluşunu izledi. Sonra da doğanın sesini dinlemeye başladı. Londra'da böyle bir fırsatı yakalaması mümkün değildi. Şapkasını çıkarıp, beline kadar

uzanan saçlarını açtı ve rüzgâra bıraktı. Bu özgürlük çok hoşuna gitmişti. Ayrıca Cristo Wellingham kahvaltıya yetişemediği için de çok mutluydu. Böylece ön ünde sadece öğlen yemeği ve akşam yemeği kalmıştı. Geceyle ilgili herhangi bir danslı parti hazırlığı da kulağına çalınmamıştı. Yani sakın bir gece geçirip, sonra da evine dönebilecekti.

Eleanor, yürümeye devam etti. Beaconsmeade'ın temiz havası iyi gelmişti, ama bir süre sonra kaygılanmaya başladı. Aradan yarım saatten fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, kimse almaya gelmemişti ve malikâneyi artık göremiyordu. Durup çevresine bir bakındı. Orman çok sık değildi, ama her yöne doğru giden birçok patikayla doluydu.

Belki de şu yöne dönmeliyim...

Göze kolayca çarpacak bir kayaya işaret koyup, vahşi çiçeklerle süslü bir patikaya girdi. Hafif bir gök gürültüsü duyuyordu, ama aldırmadı. Tüm kaygılarına rağmen, yalnız başına doğada geçirdiği bu zamandan müthiş keyif alıyordu.

“Bana yolu kendi bulabileceğini söylemişti,” dedi Diana panik içinde.

Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı...

Cristo tüm bu karmaşanın arasında eve girdi.

“Leydi Dromorne, sabah çıktıkları at gezisinden hâlâ dönmedi Cristo, Leydi Diana'ya evi görebildiğini ve yolu kendi başına bulabileceğini söylemiş,” dedi Beatrice heyecanla.

“Onu bulmaları için birilerini gönderdiniz mi?” diye sordu Cristo ciddiyetle.

“Asher yanına birkaç adam alıp, bir saat kadar önce aramaya çıktı. Onu bulacaklarından eminim.”

“Ben de Demeter'e binip, etrafa bir bakınacağım.”

Yarım saat kadar sonra Cristo, şiddetli yağmurun altında ormanda atını sürüyordu. Atından inip çevreye şöyle bir göz attı ve gözüne yan yatmış bir taş çarptı. Sonra da bir atın izlerini seçti. Hemen yanında da, bir kadına ait olduğu belli olan ayak izleri vardı. Eleanor atından inip, taşı kendisini bulmaları için işaret olarak yan yatırmış olmalıydı.

Patika ormanın içlerine doğru gidiyordu. Hemen Demeter'e atlayıp, patikada hızla ilerlemeye başladı. Döndüğü her patika ormanın daha da derinliklerine girmesine neden oluyordu.

Saat öğle vaktini çoktan geçmişti ve inatçı hayvan durmuş, inatla ormanın derinliklerine girmeyi reddediyordu. Diana meraktan deliye dönmüş olmalıydı.

“Seni aptal at,” diye bağırdı Eleanor ve bir kütüğün üzerine oturarak, ata uzun uzun baktı. “Aptal hayvan.”

At da öylece ona bakıyordu.

Bir anda gülmeye başladı. Bir atla mı tartışıyordu? Bu çok saçmaydı. Acaba hayvanı öylece bırakıp gitse miydi? Belki tek başına yolunu daha kolay bulurdu. İlerlemeye başladı. Hayvanın kendisini takip edeceğini sanmıştı, ama durup arkasına bakınca, atın kılını bile kıpır-

datmadığını gördü ve geri dönüp öfkeyle dizginlerini çekti.

At yine kıpırdamadı.

“Burada tek başına kal da, kurtlara yem ol. Zaten yağmurda başlamak üzere...” dedi ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Eleanor’un bir anda elbiseleri üzerine yapışmış ve saçları sırlıklam olmuştu. “Gördün mü senin yüzünden başıma gelenleri,” diye söylendi. “Hepsi senin suçun... Hadi... Yürü... Hava kararmadan eve dönmeliyiz.” Ve birden ormanın içinden gelen seslerle irkildi.

Sesler giderek yaklaşıyordu.

Vahşi bir hayvan olabilir miydi? Hemen eğilip, yerden kalınca bir dal parçasını aldı. Korkudan kasılmıştı.

Cristo, onu elinde bir çalı parçasıyla, sırlıklam bir halde görünce, neredeyse kahkahalarla gülecekti. Üstelik atla konuştuğuna da yemin edebilirdi. Ama gülecek hali yoktu, çünkü korkmuştu. Eğer onu bulamamış olsaydı, tek başına bu ormanda ne yapardı, düşünmek bile istemiyordu.

Eleanor dalların arasından görünen figürü tanıdı. Keşke gelen Cristo Wellingham değil de, bir kurt sürüsü olsaydı. Elindeki çalı parçasını sanki ona vuracaktı gibi tutuyordu.

“İnsanlar, genellikle kendilerini kurtarmaya gelen insanlara vurmaya kalkışmazlar,” dedi Cristo korkmuş gibi yaparak.

Eleanor, onun koyu kahverengi gözlerine bakmamaya çalışıyordu, çünkü eğer bakarsa, kendini ona kaptıracağından korkuyordu. “Beni bulmayı nasıl başardınız?”

“Yana yatırılmış taşı görünce, senin işaret bıraktığını düşündüm. Taşın yanındaki patikayı takip edince de, bir süre sonra sesini duydum,” diyen Cristo ata yaklaşarak, semeri incelemeye başladı. “Semer gevşemiş ve kayış atın karnını kesmeye başlamış. Hayvan bu yüzden ilerlemek istemiyordu anlaşılan.” Semeri sıkılaştırdı ve Eleanor’a döndü. İngiliz modasına uygun bir giyim tarzını seçmişti ve kendisini şaşırtmaya devam ediyordu.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça, ormanın sesleri artıyormuş gibi geldi Eleanor’a.

“Ben geldiğimde, kurtarma ekibi çoktan yola çıkmıştı,” dedi sonunda Cristo. “Seni bulduğum için şanslısın. Diğerleri saatlerdir seni arıyor olmalılar.”

“Şanslı mıyım? Ben pek de öyle görmüyorum.”

“Seninle konuşmak için fırsat kolluyordum.”

“Konuşmak mı? Sanırım benim, sizinle konuşacak bir şeyim yok Lord Cristo. Ve lütfen benimle konuşurken mesafenizi koruyun. Size bir kontes olduğumu hatırlatmalıyım.”

“Honour Baxter, bir kızın olduğunu söyledi,” dedi Cristo, onu duymazdan gelerek.

“Ben evli bir kadını,” dedi Eleanor, ikna edici olabilmek için onun gözlerinin içine bakarak. Ama hemen ardında büyük bir hata yaptığını anlayarak, gözlerini kaçırdı.

“Onu görebilir miyim?”

“Neden?”

“Bana, onun beş yaşlarında, koyu kahverengi gözleri olan güzel bir kız çocuğu olduğu söylendi de...”

“Ve sen de onun, kendi kızın olabileceğini mi düşündün?” Eleanor öfkelenmeye başlamıştı, ama sakın görünmeye ve Cristo’ya koz vermemeye çalışıyordu. “Annemin de çok güzel, koyu kahverengi gözleri vardı.”

“Kocan, bir çocuk sahibi olamayacak kadar hasta ve yaşlı görünüyor.”

“Şimdi öyle olabilir, ama önceleri...”

“Adının Florencia olduğunu duydum. Çok hoş bir isim.”

“Martin ve ben, İngiltere’ye gelmeden önce, uzunca bir süre Floransa’da yaşadık ve o şehrin güzelliğini, kızı-mıza vermek istedik. Yani anlayacağın, çocuğun senden olduğunu düşünmen saçma.”

Cristo, ona iyice yaklaştı.

Eleanor, onun nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Cristo ona dokunmamak için büyük bir gayret harcıyordu. “Kocan sana karşı nazik midir?”

“Tabi ki.”

Cristo gülümsedi.

Tanrım! Bu adamın gülümsemesi içini eritiyordu. Aslında onun her hali içini eriyordu. Zaten onun gibi bir adama, hangi kadın karşı koyabilirdi ki? Ancak Eleanor, kendini ona kaptırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Paris’teki o geceden sonra, senin öylece gitmene izin vermemeliydim,” dedi Cristo yavaşça.

Eleanor gözlerinde biriken yaşları gizlemeye çalıştı. Hemen konuyu değiştirmeli ve eve dönmeyi teklif etmeliydi, ama kelimeler bir türlü dudaklarının arasında şekillenmek bilmiyordu.

Cristo uzanıp, onun elini tuttu ve dudaklarına götürüp, bileğine bir öpücük kondurdu.

Eleanor donup kalmıştı. Tenine bir anlığına değen dudaklar, beynine yakıcı sinyaller göndermeye yetmişti.

“Bunu sen de hissedebiliyorsun Eleanor, gizlemeye çalışma.”

“Hayır, lütfen...” Eleanor, onun daha fazla konuşmasına izin veremezdi, çünkü söyleyeceği her kelime, uçurumun kıyısına biraz daha da yaklaşmasına neden oluyordu.

Şiddetle yağan yağmur, ikisini de sıırıslıklam etmişti.

“Hayır mı? Eleanor, bu her neyse...”

“Aramızda kalacak,” diye tamamladı onun sözünü Eleanor. Cristo'nun ses tonundan, onun da kendisi gibi korktuğunu anlayabiliyordu.

“Büyük bir hata yaptım. Bunun olmasına izin...” Cristo sözünü tamamlayamadan, başını önüne eğdi. “Seni incitmek gibi bir niyetim yok Eleanor.”

Aralarındaki mesafe yavaşça kapanıyor, fark etmeden birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Son beş yıldır yaşadıkları, Eleanor'un gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Fransa'daki o şatoda kendisine sahip olan yabancıнын hayalini, bir gün dahi aklından çıkarmamıştı. Ve işte o yabancı, şimdi kanlı canlı karşısındaydı. Peki, ne bekliyordu? Ona duyduğu bu arzu karşısında, kendisini durduran neydi?

“Seni istiyorum Eleanor...”

Eleanor, onun derinlerden gelen sesindeki samimiyete inanıyordu. “Ama ben evliyim.” Martin'i gözünün önüne getirmeye çalıştı. Onunla yaşadığı güzel anları hayal etmek ve ruhunu bu ihtiras rüzgârından korumak istiyor,

ama başaramıyordu. Ne yaparsa yapsın, Paris'te, o soğuk kasım sabahında yaşadığı anları aklından silip, atamıyordu. Parmak uçlarında yükseldi, dudaklarını, onun dudaklarına yaklaştırdı. Onu tüm benliğiyle istiyordu. “Seni seviyorum.”

Ama Cristo birden kendini geriye çekerek, “Lanet olsun,” dedi. “Geliyorlar, bir iki dakika içinde burada olurlar.”

Eleanor utançla başını önüne eğdi. Onu sevdiğini söylemişti, ama Cristo oralı bile olmamıştı. Kendini küçük düşürmüştü... Bunu yaptığına inanamıyordu... Ruhunu, bir kez daha temizlemek için, bir beş yıl daha mı bekleyecekti?

~ *On Birinci Bölüm* ~

Asher Wellingham ve adamlarının ormanın içinden yaklaştıklarını gören Cristo, “Semer gevşemiş,” diye seslendi onlara doğru. “Patikayı bulmanıza sevindim.”

Arama ekibi yanlarına yaklaşıncı, Eleanor iki kardeş arasındaki benzerliğin, sadece dış görünüşle alakalı olmadığını fark etti. Onlar, tüm tavırları ve duruşlarıyla Wellingham kanını taşıdıklarını ortaya koymayı başarıyorlardı.

“İyi misiniz leydi Dromorne?” diye sordu Asher Wellingham.

“Gayet iyiyim ekselansları, teşekkürler. Atım ilerlemeyi reddedince, yürüyerek bu patikaya girdim ve sonunda da yolumu kaybettim.”

“Neyse ki Cristo sizi bulmuş,” dedi Asher, alaycı bir ses tonuyla.

Cristo, ona sert bir bakış attı.

Asher kardeşine aldırmadan, “Atınızı sürebilecek misiniz leydim?” dedi.

Eleanor başıyla onayladı...

Cristo, kendisine ayrılan yatak odasında bir ileri, bir geri volta atıp duruyordu. Bu oda, nedense Falder'daki odasını hatırlatıyordu. Yatağa serilmiş çarşaflar, perdeler, duvarları kaplayan kitap rafları... Her şey çok tanıdıktı. Kitaplar... Bu kitapları hatırlıyordu. Tüm yeni yetmeliğini bu kitap koleksiyonu yaparak geçirmişti. Parmaklarını ciltlerin üzerinde gezdirdi. Bunlara buraya kim getirmiş olabilirdi? Taris mi? Ama onun kitaplara ilgisi, sadece okumakla sınırlıydı, oysa bazı kitapların ciltleri yenilenmişti. Birden kapıda bir ses duyarak, arkasını döndü.

Beatrice Maude eşikte duruyordu. “Umarım kitaplarını buraya aldırдың için bana kızmamışsındır.”

“Onları sen mi getirttin?”

“Göz kulak oldum diyelim,” dedi Beatrice. “Tabi istediğin zaman geri alabilirsin. Sadece Falder'da çürümelerine gönlüm razı olmadı.”

“Teşekkür ederim. Peki, onları okumaya fırsatın oldu mu?”

Beatrice, onun bu sorusunu duymazdan geldi. Halinden daha ciddi bir konu hakkında konuşmak istedi bel-

liydi. “Eleanor Westbury genç bir kadın ve yaşadığı hayatın ona göre olmadığını görmek için, dahi olmaya gerek yok. Kocasını yıllardır hasta ve...”

“Seni Taris mi gönderdi?”

“Hayır. Bir kaç hafta önce parkta Eleanor’la aramızda garip bir konuşma oldu ve bana, senin onun adını kirletmesine izin vermeyeceğini söyledi. O an ne demek istediğini anlayamamıştım, ama artık bazı ciddi şeyler olduğunu sezebiliyorum.”

Cristo, Beatrice’nin düşüncelerinin hafife alınamayacağına çok iyi biliyordu. Ve onun tavırlarından, Eleanor için kaygılandığını da anlayabiliyordu. “Eleanor’u uzun zaman önce Paris’te, başka bir isimle tanımıştım.”

“Bunu anlamıştım. Kaç yıl oldu?”

“Beş.”

“Ve Eleanor’un kızı...”

“Evet, beş yaşında,” diye tamamladı Cristo onun sözünü. Yine baş ağrısı başlıyordu. Elini duvara dayadı. Bir migren krizini daha kaldırabilir miydi, bilmiyordu. Lanet olsun, iki günde, iki atak... Daha önce bu sıklıkta atak geçirdiği hiç olmamıştı.

“Sen iyi misin?” dedi Beatrice endişeyle.

“İyiyim, iyiyim.”

“Gözlerin kanlanmış. Hiç de iyi görünmüyorsun.”

“Bana bir iyilik yapar mısın Beatrice?” dedi Cristo, onun adını ilk kez bu denli dostça vurgulayarak.

“Tabi. Ne istersen.”

“Konuklara, Londra’dan bir mesaj aldığımı ve çok acil geri dönmem gerektiğini söyler misin?” Özürlerimi de ilet lütfen. Biraz yalnız kalmaya ve kafamı dinlemeye

ihtiyacım var. Ayrıca, Leydi Dromorne'a da, ona hafta içi yazacağımı bildirirsen, müteşekkir olurum.”

“Merak etme, hallederim. Sen de şimdi biraz dinlen.”

Beatrice odadan ayrılınca, Cristo kendini yatağa bıraktı.

Seni seviyorum...

Eleanor'un fısıltıyla söylediği bu iki kelime, kulaklarında çalınıyordu. Acaba tüm bunları hayal ediyor olabilir miydi? Yoksa gerçekten de sevdiğini mi söylemişti?

Bir eş ve bir anneydi... Ve sırları, güçlkle kurduğu hayatını mahvedebilirdi...

Demek Londra'ya dönmüştü...

Eleanor, onun gidiş nedenini tahmin edebiliyordu.

Seni seviyorum...

Ne cesaretle söylemişti ki bunu?

Söylemişti, çünkü onun yanındayken kendini güçlü ve özgür hissediyordu...

Ona dokunduğu anda, toplumsal ve kişisel baskılarından hiçbir önemi kalmıyor, yıllardır bastırmaya çalıştığı tüm kadınsal ihtiyaçları gün yüzüne çıkıyordu...

Ve artık bu ihtiyaçlarını, bir beş sene daha zapt edemeyeceğini biliyordu...

“Cristo İngiltere'ye yeni döndüğü için, yapacak çok fazla işi var. Yerleşmenin ne kadar zor olduğunu hepimiz iyi biliriz,” dedi Beatrice salondaki konuklara, Cristo'nun özürlerini iletirken. Sonra da Eleanor'un yanına geldi. “Sizi ve ailenizi daha sonra ziyaret edeceğini söyledi. Aslında hep beraber gelmeyi düşünüyoruz.”

Eleanor başını önüne eğdi.

O sırada Taris gelip, karısının koluna girdi ve birlikte uzaklaştılar. Son derece uyumlu bir çifttiler ve birbirlerine olan sevgileri dillere destandı.

Eleanor kendi evliliğini düşündü. Martin kendisine en zor zamanında kucak açmış, koruyup kollamıştı. Üstelik karısını seven bir adam olduğu halde, ya yaşı, ya da hastalığı dolayısıyla, bir kez bile dokunmaya kalkışmamıştı.

Martin'le kendisini hastaneye yetiştirdiğinde öyle tehlikeli bir durumdaydı ki, doktorlar ikiz bebeklerinden birini kurtarmayı başaramamışlar ve Florencia'nın erkek ikizi ölmüştü. Onun minik bedenini, Francis Şapelinin bahçesine gömmüşler ve mezar taşında yalnızca adı yazdırmışlardı...

Paris...

Eleanor, ona bu ismi vermek istemişti. Tıpkı Helen'i Menelaus'dan kaçırarak Truva prensinin adı gibi... Onun saçlarının, altın renginde olduğunu hatırlıyordu. Tıpkı babası gibi... Ve kendisi ateşler içinde hastanede yanarken, bebeği Martin defnetmişti.

Eğer biraz daha cesur olabilseydi... Eğer kendine biraz daha iyi bakabilseydi... Belki de oğlunu kurtarabilirdi. Ancak Florencia'daki sağlık hizmetlerinin yetersizliği de sorunlarına eklenince, zavallı Paris'in hiç şansı kalmamıştı...

Ancak şu an geçmişe takılıp kalmanın zamanı değildi...

Evine... Hayattaki tek varlığına... Kızına dönme zamanıydı...

Cristo gözlerini açtığında, Asher yanı başında duruyordu.

“Graveson arazisini al ve kendine sakın bir hayat kur Cristy. Evine dön. Çektiğin acıları yüzünde görebiliyorum. Fransa'da yaşadığın hayat seni mahvetmiş.”

Rüyasında sayıklamış olmalıydı. Ne zaman migreni tutsa kapısını kilitler ve kimsenin sayıkladığını duymasını istemezdi. “Avukatım belgeleri tamamladı bile. Dün bu yüzden geç kaldım,” dedi Cristo.

Asher mutlu bir şekilde gülümsedi.

Cristo çok uzun zaman beri, ağabeyini ilk kez bu kadar neşeli görüyordu.

“Öyleyse bunu kutlamalıyız Cristy.”

Cristo başındaki korkunç ağrıya rağmen gülümsemeye çalışarak, “Umarım dediğin gibi olur ve kendime sakın bir hayat kurmayı başarabilirim,” dedi.

Asher bir saat kadar kardeşiyle sohbet ettikten sonra, dinlenmesi için bırakıp, çıkmıştı.

Cristo öylece uzanmış, tavana bakıyordu.

Seni seviyorum...

Eğer biraz onurlu bir adamsa, hemen pılısını pırtısını toplayıp, Giraudon şatosuna dönerdi... Ama eğer içindeki şeytana uyarsa, sadece kendi hayatını değil, başkalarının hayatlarını da mahvederdi...

Öyle birden bire ortaya çıkmış ve Eleanor'un yıllarca emek vererek kurduğu hayatını mahvetmişti...

Ve aralarındaki o güçlü çekim, şeytana uymaya dave-tiye çıkarıyordu...

Seni seviyorum...

Kocasını terk edecek, kızının geleceğini hiçe sayacak kadar seviyor olabilir miydi?

Başındaki ağrı, düşünmeye çalıştıkça şiddetini daha da artırıyordu. Ona bir aile sunamayacağını biliyordu ve toplum tarafından dışlanma korkusu, git gide daha da artıyordu. Kendini zerre düşünüyor değildi. Tek düşündüğü Florencia ve Eleanor'du.

Dromorne Kontunun, onlara sunduğu güvenli hayatı sunamayacak olmanın verdiği acıyla, yatağında kıvrıldı.

Kendisi gayri meşru bir çocuktü. Annesi kendisini doğururken ölünce, mecburen kendisini hiçbir zaman istememiş olan babasına verilmişti.

Tam bir trajedi...

Cristo'ya bir hayat sunmaya çalışan tek insan Alice olmuştu, ama sonunda onu da hayal kırıklığına uğratmıştı...

Ve artık yaptığı seçimlerle yüzleşmesinin zamanı gelmişti...

Aslında hayatını bir düzene sokmak istiyordu. İngiltere'ye dönüşünün sebebi de buydu. Ama ne yazık ki, geçmiş de peşinden gelmişti...

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Keşke bunları Eleanor'a da söyleyebilseydi.

Eleanor, günlerini evde geçiriyordu. Dışarıya çıkmaya cesareti yoktu... Hayalini kurduğunda bile kendine hakim olmakta zorlandığı adamı görmekten, onunla karşılaşmaktan korkuyordu.

Seni seviyorum...

Gözlerini sıkıca kapatıp, başını geriye doğru attı. Acaba Cristo bu sözlerini duymuş muydu? Acaba bir yerlerde, bir arkadaşıyla oturmuş, kendisiyle dalga mı geçiyordu? Beatrice ziyarete geleceklerini söylemişti ama...

Sophie ve Margaret, katıldıkları hiçbir davette onu görmemişlerdi. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti.

Tanrım! İnşallah Cristo, leydi Beatrice Maude'ye ya da Carisbrook Düşesine bir şey söylememişti... Aksi halde, onların yüzüne asla bakamazdı.

“Dışarı çıkıp, biraz hava almalısın. Yüzüne biraz renk gelir,” dedi Diana, elinde bir tepsi dolusu hamur işiyle odaya girerken. “İstersen beraber alışverişe gidebiliriz.”

Eleanor boş boş bakıyordu.

“İsterseniz beraber Edinburgh'a gidelim. Martin İs-koçya'yı hep sevmiştir.”

“Bilemiyorum...”

“Onun sağlığı için mi kaygılanıyorsun?” Diana ilk kez ağabeyinin sağlığından bahsediyordu.

Eleanor başını salladı.

“Ne olursa olsun, biraz dışarı çıkmalısın Eleanor. Ben senin yaşındayken...” bir anlığına sustu. “Sen ağlıyor musun?”

“Hayır...” Eleanor gözlerinde biriken yaşları elbisesinin koluna sildi ve başını pencereye doğru çevirdi. “Ben sadece... Bazen ağabeyinin hak ettiği gibi bir eş olamadığımı düşünüyorum.”

“Saçmalık.” Diana elini onun koluna koyarak. “Senin gibi bir eşin hayalini kurduğu için yıllarca evlenmedi. Seni çok seviyor ve sen de onun üzerine titriyorsun. Martin senden otuz yaş büyük Lainie ve her şeyi zorlaştıran

da bu yaş farkı.” Bir anlığına duraksadı. “Yoksa seni böylesine duygusal yapan şey, sabah bulantıların mı?”

Eleanor şaşkınlıkla Diana'ya bakakaldı. Tanrım! Hamile olduğunu mu düşünüyordu?

“Tiyatroda bayıldığını görünce, sandık ki... Ama tabi Martin'in hali de malum. Böyle bir şey nereden aklıma geldi bilmiyorum. Özür dilerim.”

Sanki herkes Eleanor'a geçmişini hatırlatmaya çalışıyor gibiydi... Hastane odasında, ölü bebeğinin bir leğene yerleştirilişini aklından çıkaramıyordu... Acaba Paris'te kalsa ve Cristo'nun metresi olsa, oğlunu kurtarabilir miydi? Ama daha on sekiz yaşındaydı ve ne yapacağını bilememişti... Ve geçmişiyile yüzleşmeyi bir türlü başaramıyordu...

“Eleanor, iyi misin?”

Eleanor başını sallamakla yetindi.

“Beaconsmeade'den döndüğümüzden beri sanki bir hayalet gibisin. Seni ormanda bir başına bırakıp gitmemeliydim. Belki de orada üşüttün.”

“Ah... Hayır Diana. Merak etme, ben iyiyim. Üstelik kaybolmam, tamamen benim suçumdu.”

Geçmişte yaşanan her şey gibi...

~ On İkinci Bölüm ~

Eleanor parkta, Florencia'yla yaz güneşinin tadını çıkarıyordu.

Cristo Wellingham'dan haber almayalı, bir haftadan fazla olmuştu.

“Büyüyünce kendime en güzel atı alacağım anne.”

Babasının kızı...

Söylentiler doğruysa, Cristo yeni atlar almak için şehirdedi... “Çok uzaklaşma tatlım.”

Tıpkı kendi annesinin bir zamanlar yaptığı gibi, kızının kendinden uzaklaşmasına engel olmaya çalışıyordu.

“Neden bir köpek alamıyorum anne. Kedi bile olur...”

Kızı gün geçtikçe büyüyordu ve güçlü bir babaya ihtiyacı vardı.

“Affedersiniz hanımefendi,” dedi bir erkek çocuğu, elinde bir zarfla, karşısında durarak. “Bir bey bunu size vermemi söyledi.”

“Peki, ama kim?”

Çocuk, Cristo Wellingham'ı görebilmek umuduyla çevresine bakındı. “Bilmem. Bana bir şilin verdi ve uzaklaştı.”

“O kimdi anne?” diye sordu Florencia, çocuk koşarak parkta gözden kaybolurken.

Eleanor bir süre elindeki zarfa baktıktan sonra, ağır hareketlerle mührünü yırttı. Ve kelimler gözünün önünde netleşmeye başladıkça, dehşete düştü.

Kim olduğunu biliyorum. Sen, Giraudon Şatosundaki o fahişesin. Eğer sırrını saklamak istiyorsan, pazartesi sabahı içinde yüz pound olan bir zarfla Regent Caddesindeki piyano mağazasının önüne gel. Saat tam onda, zarfı alması için bir çocuk göndereceğim.

Eleanor, yıllardır kaçtığı bu gerçeğin, günün birinde kendisine karşı kullanılacağını biliyordu. Bunu hissetmişti. Yüzünde öfke ve korku karışımı bir ifadeyle, kızının sorularına aldırmadan evin yolunu tuttu.

Ödemeyi yaptıktan iki gün sonra, Eleanor'un eline yeni bir zarf daha geçti. Üstelik mektup bu kez, doğrudan evine gönderilmişti. Mavi zarf, ilkiyle aynıydı...

Panikle çalışma odasına koşup, zarfı açtı.

Şantajcı bu kez bez yüz pound istiyordu.

Martin'e belli etmeden böyle bir tutarı ödemesine imkân yoktu. Kâğıdı buruşturup, bir kül tablasının içinde yaktı ve alevlerin harfleri birer birer yutuşunu izledi.

Şimdi ne yapacaktı?

Kim böyle bir şantaj yapabilirdi?

Kâğıt kaliteliydi, el yazısı da özenliydi ve dil bilgisi kurallarına uygun bir şekilde yazılmıştı.

Bir anda aklında beliren ihtimalle, irkildi ve hemen bir kâğıt, kalem alıp, kendisine yardım edebilecek tek kişiye, bir not yazmaya başladı.

Eleanor bir araba kiralayıp, tam buluşma saatinde Regent caddesine vardığında, çok korkuyordu.

Cristo Wellingham orada olabilirdi ve son görüşmelerinde yaptığı o aptalca itiraf yüzünden, büyük bir utanç duyuyordu. O anı her düşündüğünde titriyor, dokunuşunu teninde hissediyordu.

Ve işte oradaydı...

Her zaman olduğu gibi çok şık giyinmişti. Her geçen gün, İngiliz modasına daha da uygun giyinmeye başlamıştı.

Cristo araya bindi ve deri eldivenlerini çıkardı. "Eleanor... Neler olduğunu söyler misin?"

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Eleanor, güçlükle kontrol ettiği sesiyle.

"Londra'da değildim. Seninle daha önce iletişime geçemediğim için beni affet. Acil olarak görüşmek istemenin sebebi nedir?"

Cristo'nun ses tonunda yorgun bir tını vardı. Tavrıları gizemliydi ve duygularını yüzünden okumak imkânsızdı.

“Uşağın, bana şantaj yapıyor olabilir mi?”

“Kim, Milne mi?” dedi Cristo, şaşkınlıkla.

“Geçtiğimiz hafta içinde, geçmişimde yaptığım yanlış bildiğini ve istediği parayı ödemezsem, sırrımı açığa çıkaracağını söyleyen birinden, iki ayrı mektup aldım...”

“Mektuplar nerede? Görebilir miyim?”

“Onları yaktım.”

“Bu pekiyi olmamış işte. Peki, bana mektuplarda ne yazdığını söyleyebilir misin?”

Eleanor mektupları kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Cristo giderek artan bir öfkeyle onu dinliyordu. “Zarflar nasıl mühürlenmişti?”

“Kırmızı bal mumuyla, ama damga kullanılmamıştı.”

“Peki, el yazısını özel kılan bir şey dikkatini çekti mi?”

“Hayır, bilerek kontrollü bir yazı biçimi kullanılmıştı.”

“Mektubu getiren kimdi?”

“Sıradan bir çocuk...”

“İki mektubu da, aynı çocuk mu getirdi.”

Eleanor kaşlarını çatı. İşte bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştı. “Evet, ama çocuğa bir şey sormayı akıl edemedim.”

“Lanet olsun. İkinci buluşma noktası neresi peki?”

“Bana yalnızca Regent Caddesi boyunca yürümem söylendi. Bana yanaşıp, konuşacağını yazmıştı. Ama ben gitmedim.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

Cristo düşünceli görünüyordu.

“Başka kimden yardım isteyebileceğimi bilmiyordum...” dedi Eleanor sessizliği bozarak.

Cristo onun gözlerinin içine baktı. “Zanlının, ben olabileceğimden şüphelendin mi?”

“Hayır.”

“Teşekkür ederim. Peki, kocana bu konudan bahsettin mi?”

“Hayır. Martin’in sağlığı zaten iyi değil, onu bu konuyla sıkamazdım.”

“Konuyla ilgileneyeğim. Bana haber vermekle doğru olanı yaptın.”

Eleanor bir destekçi bulmanın verdiği rahatlıkla gevşedi. Öyle gerilmişti ki, boynu ağrıyordu. “Kızıma bir zarar vermeye kalkışır mı?”

“Hayır,” dedi Cristo, bir an bile düşünmeden.

“Adımın lekelenmesinden çok, Florencia’nın başına bir şey gelmesinden...”

“Kimse onu incitmeyecek Eleanor, sana söz veriyorum buna izin vermeyeceğim.”

“Teşekkür ederim. Tüm bunların karşılığını ödemeye hazırım.”

Cristo hafifçe gülümsedi ve elini şefkatle onun dizine koydu. Onu korumak istiyordu.

Bu dokunuş, Eleanor’un kendini güvende hissetmesine yetmişti. Bu adama güveniyordu. Evet, o iyi bir insandı ve büyük babası bu konuda yanılmamıştı. Ama ya Cristo’nun başı bu yüzden belaya girerse? “Kimseyi öldürmeyeceksin değil mi?”

“Masum insanları öldürmeyeceğimden emin olabilirsin.”

“İngiltere'de adaleti kendi sağlamak isteyenler, büyük cezalara çarptırılır.”

“Beni bu konuda uyarak ikinci kişisin.”

“İlki kimdi?”

“Ağabeyim Taris. Ayrıca beni başka konularda da İngiltere'nin tolerans düzeyi konusunda bilgilendirdi.”

Eleanor, onun ne demek istediğini anlamıştı. Başını pencereden yana çevirip, dışarıyı izlemeye koyuldu.

Bu arabanın içinde, onunla olmak ve ona dokunamamak, Cristo'yu delirtiyordu. Onun sabun kokan tenine dokunmak istiyordu. Ama o evli bir kadındı ve kocasına sadakat yemini vardı.

Eleanor ise, Cristo Wellingham gibi bir adamı arzuladığı için, artık utanç duymuyordu. Yirmi üç yaşında, genç bir kadındı ve Londra'nın tüm genç kızlarının hayran olduğu bir adama dokunmak istemesinde yanlış bir şey yoktu... “Kocam ölüyor,” dedi yavaşça. Hemen ardından da, söylediklerinin yanlış anlaşılmaya ne kadar da açık olduğunu fark ederek, “Huzur içinde ölmesini istiyorum. Ona tek bir acı dahi yaşatamam.”

“Florescia benden mi Eleanor?” dedi Cristo, gerçeği öğrenmeye kararlı bir ses tonuyla.

Eleanor bir süre sessizce dışarıyı izlemeye devam etti. İçinde büyüyen boşluğu alt etmeye çalışıyordu. “Hayır,” dedi belli belirsiz bir fısıltıyla. Ağzından çıkacak başka tek bir kelimenin bile, tüm dünyasını alt üst edeceğini çok iyi biliyordu.

“Sana inanmıyorum. Martin senden önce iki kez evlenmiş, ama Florescia'dan başka çocuğu yok, öyle mi?”

“İki karısı da kıstırmış.”

“Ya da sen onunla evlendiğinde, zaten hamileydin ve İngiltere'ye evlilik dışı bir çocukla dönemeyeceğini biliyordun.”

Aslında Eleanor, onun gibi zeki bir adamı aldatamayacağını biliyordu. Üstelik onun, hükümet için gizli görevlerde bulunmuş bir ajan olduğu dedikoduları da çalınmıştı kulağına. “Beaconsmeade'de, beni sevdiğini söyledin.” Boğazı yanmaya, gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. Aklından yalnızca onu öpmek geçiyor, tüm hücreleri, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu sanki...

Sonunda Cristo, uzayıp giden sessizliği bozdu. “Evinizin bulunduğu sokağa bir adam yerleştireceğim ve seninle temasa geçmeye çalışanın kim olduğunu öğrenmeye çalışacağım,” dedi ciddi bir tavırla.

“Bu çevrede dikkat çekebilir.”

“Merak etme, bu adam bir hayaletten farksız olacak.”

“Tıpkı senin gibi mi?”

Cristo bir kahkaha attı ve aniden, “Annen hayatta mı?” diye sordu.

Eleanor hiç böyle bir soru beklemiyordu ve onun konuyu neden böyle değiştirmek istediğini de anlayamadı. “Hayır, büyük babam ölmeden birkaç yıl önce hayatını kaybetti.”

“Yani, Paris'e geldiğinde kimsen yoktu, öyle mi?”

Konuştukları konu, Eleanor'un içini acıtmaya ve çocukluğunu geçirdiği evin anıları, gözünde canlanmaya başlamıştı. Hep yalnız bir çocuktü. Ailenin bir araya geldiği zamanlar çok seyrek olurdu. “Pek, birbirine bağlı bir aile olduğumuz söylenemez.”

“Tanrım! Eleanor... Yani seni kollayacak birilerine ihtiyacın var...”

“Benim anlayışlı ve güçlü bir kocam var...”

“Peki, ya sonra ne olacak?”

Eleanor arabacıya seslenip, durmasını emretti. Araba durunca da, kapıyı açıp, Cristo'ya yolu gösterdi. “Asla yanlış yolu seçmeyeceğime yemin ettim. Anlıyor musun? Ne yaptıysam doğru olduğuna inandığım için yaptım ve bundan da pişman değilim. Şimdi, eğer bana yardım etmek istemiyorsan, bunu anlarım, ama sakın sana muhtaç olduğumu düşünmeye kalkışma. Bu konu için sana geldim, çünkü seni de ilgilendirdiğini düşündüm...”

Cristo elini kaldırıp, onu susturdu. “Anlıyorum Eleanor ve seni bir daha asla böyle bir şeyle sıkamayacağım yemin ederim.”

“**H**aberleri duydun mu Eleanor?” Diana, yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle... “Cristo Wellingham, Blackfiars köprüsü yakınlarında kavgaya karışmış ve söylenenlere göre bir adamın burnunu, bir diğerinin de kolunu kırmış. Tahmin edebileceğin gibi de, ailesi bu durumdan hiç memnun değilmiş. Onun gibi bir beyefendi, üstelik de bir Lort, böyle kavgaya karışmamalıydı.”

Sophie kıkırdadı. “Dedikodulara bakılırsa, tam bir dövüş ustasıymış...” Ama annesinin bakışlarını görünce, devam etmeye cesaret edemedi.

“Bir kabadayıyı, bir beyefendiden ayırmayı sizlere öğrettiğimi sanıyordum. Taris Wellingham bir Dükün kardeşi. Daha dikkatli olması gerekirdi.”

“Peki, ona bir şey olmuş mu?” diye sordu Eleanor, fazla ilgili olmamaya çalışarak.

“Yüzünde birkaç çizik varmış. Zaten o adam, hep belalı biriydi. Ağabeyine olanları unutmama imkân yok... Neyse ki gelip durumu sizinkilere anlatmaktan kaçınmamış da, şüpheleri biraz olsun dindirmiş. Yine da amcan, onu kapıdan kovmakta haklıydı.”

Eleanor, on sekiz yaşındaki Cristo'yu, ailesinin evine gelip, Nigel'in başına gelenleri anlatırken hayal etmeye çalıştı. Dedikodular doğruysa, olaydan sonra İngiltere'den ayrılmıştı ve bir daha da geri dönmemişti. Acaba, onun gibi varlıklı bir aileden gelen genç birini, böyle davranmaya iten neden neydi? Diana'nın söyledikleri de iyice meraklanmasına neden olmuştu. Acaba o kavganın, kendisiyle bir ilgisi olabilir miydi? Belki de şantajcırı bulmuş ve ona haddini bildirmişti. Yani kendisine verdiği söz yüzünden mi, tüm toplumu karşısına almıştı? Öz kızını bile kendisinden saklayan bir kadın için mi yapmıştı?

Son mektuptan sonra, başka bir mektup almadıysa da, artık sürekli olarak korku içindeydi ve parkta, kütüphanede, mağazalarda sürekli çevresindeki insanları gözleyip duruyor, kendisi için tehlike olup, olmadıklarını bilemiyordu.

Korku, artık yaşamının bir parçası olmuştu.

“Öğlen yemeğinden sonra biraz dolaşalım mı Eleanor, ne dersin? Martin biraz şekerleme yapacağını söyledi. Senin de günlerdir dışarıya çıktığını görmedim,” dedi Diana.

Eleanor, camdan dışarıya baktı. Hava güneşli ve sıcaktı. Florencia da sabahtan sıkıldığını söyleyip duruyordu. Çıkıp dolaşmak iyi olacaktı. Park cumartesi günleri kalabalık olurdu ve bu da korkularını biraz olsun azaltıyordu.

Parka geldiklerinde Eleanor, kızına yanından ayrılmamasını sıkı sıkı tembih etmişti. Ancak aradan bir saat kadar bile geçmemişti ki, gökyüzü kara bulutlarla kaplanı verdi. Artık eve dönmek istiyordu, çünkü insanlar parkı terk etmeye başlamışlardı ve ortalık hızla tenhalaşıyordu.

Ama Diana, halinden memnun gibiydi. “Merak etme Sophie, yağmur yağmayacak. Hava sadece biraz rüzgârlı o kadar. Hem yağsa ne olur, şeker değilsin ya eriyessin. Margaret! Dikkatli ol. Florencia, sen de annen ne diyorsa onu yap, yoksa Molly’e söylerim seni doğruca eve götürür.”

Eleanor şu an yaptıkları gezinin, Diana’yla yapacağı son gezi olacağına kendi kendine yemin ediyordu. Ne zaman dışarıya çıksalar, bu kadın herkesi kontrolü altına alıyordu.

İşte daha şimdiden yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Birkaç dakika sonrasında da, bardaktan boşanırcasına tipik bir İngiliz yaz yağmuru başladı.

“Koşun, şu ağacın altına sığınalım. Harold arabayı getirene dek orada saklanınız,” dedi Eleanor.

Diana ve kızlar koşar adımlarla ağaca doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Geniş gövdeli meşe ağacı çok sapa bir noktadaydı ve pek de onları yağmurdan koruyabileceğe benzemiyordu. Yine de ellerindeki en iyi seçenek buydu.

Tam o anda Eleanor, o iki adamı fark etti.

Adamlar parkın yürüyüş yollarını kullanmak yerine, çimenleri yararak onlara doğru ilerliyorlardı.

Uzun boylu olan adam, garip bir şekilde tanıdık geldi Eleanor'a, ama nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Florencia'nın elini sıkıca tutup, koşmaya başladı.

Diana ve kızlar, durmaları için arkalarından bağıyorlardı.

Ne var ki adamlar onlara yetişmişlerdi ve ilk gelen adam sakince eğilip, Florencia'yı kucağına almaya çalıştı.

Küçük kız korkuyla çığlık atmaya başladı.

Eleanor kızının elini bırakmıyor ve bağırarak yardım istiyordu.

"Kızı bırak *madam*. Direnirsen ikiniz için de iyi olmaz," dedi adam Fransızca.

Eleanor o anda adamın kim olduğunu hatırladı. Bu adam Giraudon şatosunda, onu Cristo'nun yanına götüren adamdı. Bacağındaki sigara yanığının sorumlusu olan adamdı...

"Bırak onu, hemen bırak onu," diye haykırdı Eleanor.

Ancak adam onu dinlemedi ve bir hamlede anneye, kızı bir birlerinden ayırdı. Sonra da hızla ağaçlık bölgeye doğru yürümeye başladı.

Kızlar ve Diana olanları görmüşlerdi ve uzaktan çığlık çığlığa bağırıp, yardım çağırıyorlardı.

Ama bu sırada başka bir adam çocuğun arkasına geçip, başına bir torba geçirdi ve onu kucakladığı gibi, omzuna attı.

"Florencia!" diye canhıraş bir şekilde haykırdı Eleanor. Ve sonrasında duyduğu son şeyler, bir adamın Fransızca ettiği küfürler ve kafasına inen sert bir cismin çıkardığı tok sestti...

~ On Üçüncü Bölüm ~

Cristo, deponun önündeki tahta yığınlarının ardında eğildi.

Güneş batmak üzereydi ve her yerde gölgeler oluştu-
ruyordu.

Cristo tehlikeyi seziyordu. Bu dürtü defalarca hayatı-
nı kurtarmıştı. Oradaydı... Etienne Beraud'un, Londra'da
olduğunu biliyordu. Bunu, Eleanor'a gönderiler şantaj
mektuplarını sorguladığı sırada, dış işlerinden öğrenmişti.
O, tekinsiz bir Fransız ajanıydı ve İngiltere'ye gelmişse,
mutlaka şeytani bir planı vardı.

Kendisine gönderilen şifrelenmiş notta, Beraud ve adamlarının, iskelenin yanındaki bir depoda saklandıkları yazıyordu.

Cristo yavaşça gözünü yokladı. Önceki akşam, bu notun eline geçmesini engellemeye çalışanlara dersini vermiş, ama kendisi de gözüne bir yumruk yemişti. Aslında, Paris'te geçirdiği onca tehlikeli yıldan sonra, evine dönüp, huzuru kolayca bulamayacağını bilmeliydi. İşte bir daha kullanmamaya yemin ettiği silahlarını yeniden kuşanmak zorunda kalmıştı. Ayak bileğine ve ceketinin içliğine yerleştirdiği bıçakları yokladı. Soğukkanlılığına kendisi bile şaşıyordu.

Sonunda güneş batmış ve yarım ay gökyüzünde yerini almıştı.

Cristo iskelede ayak sesleri duyunca, gizlenerek onlara doğru ilerlemeye başladı. Kurbanına sessizce arkasından yaklaşıyordu ve bir metre kala bıçağını çekip, ay ışığında parlayan çeliği adamın boğazına dayadı.

“Pas un mot, vous comprenez?”

Adam sessiz kalması için yapılan bu uyarıyla, tehlikede olduğu anlayarak, elini bıçağına götürmeye kalkıştı. Ama boğazına dayalı bıçak biraz daha bastırılınca, eli havada öylece asılı kaldı.

“De Caviglione!”

“Sana da merhaba Dupont.” Cristo onu tanıyordu ve nasıl aşağılık biri olduğunu çok iyi biliyordu. “Beraud nerede saklanıyor?”

“Bilmiyorum.”

Cristo bıçağını bastırıp, adamın boynuna bir çizik attı ve ir kan süzölmeye başladı. “Yanlış cevap. Nerede o? Söyle, yoksa ne olacağını biliyorsun.”

Adamın korkudan dudakları titremeye başlamıştı. “Karşıdaki binada... Kadın da yanında...”

“Ne?” Cristo adamın ne demek istediğini anlamıyordu, ama içinde büyüyen öfkeyi kemiklerinde dahi hissedebiliyordu. Hayır... Beraud bile bunu yapabilecek kadar aşağılık olamazdı. “Eleanor mu? Ama neden?”

Dupont boynundaki bıçak yüzünden, neredeyse ağlayacaktı. “Bilmiyorum, her şey Beraud'un başının altından çıktı. Ona çocuğun çok küçük olduğunu söyledim...”

Çocuk mu? Florencia'yı da mı kaçırmışlardı...

Bıçağı adamın boynundan çeken Cristo, ağır kabzasını adamın ensesine indirdi, sonra da ceketini ve kasketini aldı.

Beraud ve adamları, Dupont'un söylediğı binadaydılar.

Cristo arka kapının kilitlerini ustaca açtı.

İki adam, merdivenlerle çıkılan asma kattaki bir odanın önünde nöbet tutuyorlardı.

Kasketini yüzüne indirip onlara doğru yanaştı ve “Beraud sizi aşağıya istiyor... Hemen...” dedi Fransızca. Sonra da adamlar hareket bile edemeden ikisini de yere serdi ve onları koridorun sonundaki odaya sürükledi. Çuvalları bağlamak için kullanıldığını sandığı ince organlarla da ellerini ve ayaklarında sıkıca bağladı. Ağzlarını da keten çuval parçalarıyla doldurdu.

Sonra da koridora çıktı ve kapısının arasından ışık sı-
zan odaya doğru ilerlemeye başladı. Küçük bir çocuğun
ağladığını duyabiliyordu.

Eleanor'un bilinci yerine geldiğinde ilk fark ettiği
şey, balık kokan bir odada olduğuydu. Florencia yanına
iyice sokulmuş, içini çeke çeke ağlıyordu. Elini onun
dudaklarına götürüp, susturmaya çalıştı. Sanki sus sesi
duyuyordu. Dalgalar hafifçe tahta bir zemine çarpıyordu.
İskelede, bir depoda tutuluyor olmalıydılar. Ancak Lond-
ra'dan ne kadar uzakta olduklarını tahmin edemezdi.
Korkudan ağzı kurumuştı. Adrenalin damarlarını yakı-
yordu. Elini, başının ağrıya noktasına götürdü. Hafifçe
kurumuş kan parmaklarında yapışkan bir his bırakmıştı.
Görüşü iyice netleşince, kendilerini kaçırان adam ve ya-
nında duran bir başka adamın, beş metre kadar ötede,
tahta bir duvarın arkasında önlerinde bir tomar parayla
bir masada oturduklarını gördü. Tahtaların arasında onları
seçilebiliyordu.

Florencia korkuyla ağlıyor, sıcak gözyaşları
Eleanor'un ellerine damlıyordu. “Her şey düzelecek
Florencia, sana söz veriyorum,” dedi, ama ne yapacağını
hiç bilemiyordu. Etrafına bakıp, ucu keskin bir şey ve-
ya ağır bir tahta parçası bulmaya çalıştı. Üzerine yatırıl-
dıkları balık ağlarını eliyle yoklayınca, ağır, demir bir
kanca buldu ve kancanın keskin ucunu parmağına do-
kundurunca, bir damla kan aktı. Demek birileri onlara
dokunmaya kalktığı anda, canlarına okuyabilecekti. Ve
bir anda, kırılan bir kapı gürültüsüyle yerinden sıçradı.

“Kadın nerede?”

Fransızca söylenen bu sözleri, bir el silah sesi takip etti.

Barut kokusu, bulundukları odaya kadar gelmişti. Florencia'ya şokla donup kalmıştı.

İçeriden gelen boğuşma sesleri, bir anda kesildi ve Cristo Wellingham ayağını sürüyerek, onların bulunduğu odaya girdi.

Derken bir el daha silah sesi duyuldu.

Cristo bir an bocaladıktan sonra, arkasını döndü.

Birbirine çarpan bıçakların sesi duyuldu ve sonrasında sessizlik oldu...

“Eleanor!”

Cristo topallayarak odada ilerledi. Yüzünden kanlar akıyordu.

Eleanor, Florencia'yı kucağına alarak, ona doğru yürüdü.

Cristo onu elinden tutup, dışarıya, yeni başlamış olan yağmura çıkardı ve karşısında dikilip, gözlerinin içine baktı. “Artık güvendesiniz. Her şey bitti,” dedi Fransızca. Sonra da Florencia'ya dönüp, büyük bir acıyla onun koyu kahverengi gözlerine baktı. Ve gözlerinde yaşlar birikti. Yaralı elini uzatıp, kızın kendisinininkiler gibi sarı olan saçlarına dokundu. “Bana söyleyebilirdin,” dedi yine Fransızca olarak, çünkü Florencia'nın söylediklerini anlamasını istemişti.

Eleanor, onun kızına ilk kez dokunuşunu izledi. Gözleri müthiş bir sevgiyle parlıyordu.

“Bunu bana söyleyebilirdin Eleanor! Onun, benim çocuğum olduğunu, bana söyleyebilirdin.” Cristo gözlerini kapadı ve bir damla yaş yüzünden aşağı süzülüyordu.

“Ona bunu söyleyemezdim Cristo. Bunun, onu nasıl etkileyebileceğini hiç düşündün mü?”

“Peki, ya sen bunun beni nasıl etkileyebileceğini hiç düşündün mü?”

Ne diyebilirdi ki? Eleanor, onun gibi tehlikeli bir adamın kızına baba olabileceğini düşünemiyordu. Onun geçmişi yüzünden hayatları böyle tehlikeye girmişti. Daha birkaç dakika önce, öz kızının gözünün önünde, iki adamı gözünü bile kırpmadan öldürmüştü. Bir adım geri çekildi. “Öldürdüğün adam Giraudon Şatosundaki adamdı. Onu hatırlıyorum.”

Cristo başıyla onayladı. “Etienne Beraud. Fransız bir ajan...”

“Tıpkı senin gibi... Eğer geçmişin yüzünden Florencia'ya bir şey olsaydı...”

Cristo hiçbir şey söylemedi.

Yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu...

Eleanor, yerel polis memurlarını şapkalarından tanımıştı

Cristo başını öne eğdi, Florencia'nın başını okşadı ve polislerin kendisini tutuklamasına sessizce izin verdi.

“**A**rabacımız sizi buraya kadar takip etmiş, sonra da hemen dönüp bize haberci. Çok korktuk,” dedi Diana, Eleanor’a sıkı sıkı sarılarak. “Martin öyle telaşlandı ki, ona sakinleştirici vermek zorunda kaldık. Sonra da polise haber verip, doğruca buraya geldik. Tanrım! Cristo Wellingham'ın seni kaçırttığına inanamıyorum. Onu gördüm. Bunun için asılacak, biliyorsun değil mi?” Diana derin bir nefes aldı. “Küçük bir çocuğu ve annesini ka-

çırdığı için cezasını çekmeli. Kim bilir, Wellingham ailesi bu yüzden ne hallere düşecek? Onurlu bir aileden böyle bir adamın çıkması, akıl alır gibi değil doğrusu.” Sonra da arabacıya eve sürmesini emretti.

Eleanor, derin bir nefes alıp, “Bizi kaçıran o değildi... O bizi kurtarmak için gelmişti Diana. Hayatımızı ona borçluyuz,” dedi.

“Peki, ama neden?” Diana gözlerini kısmış, şüpheyle bakıyordu, “Bu başınıza gelenlerin nedenini anlamakta güçlük çekiyorum. Hem neden Cristo Wellingham sizi kurtarmak için kendi hayatını riske atсын ki?”

Eleanor artık başka bir seçeneğin olmadığını biliyordu. Ya gerçekleri söyleyecek, ya da Cristo’yu ölüme terk edecekti.

“Cristo Wellingham’ı, Paris’ten tanıyorum. Biz...”

Diana’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Florencia’nın yanlarında oluşuna aldırmadan, “Sen neler söylüyorsun Eleanor, ağabeyim bunu biliyor mu? Böyle bir skandal onu mahveder. Ve kızlarım... Eğer bu olan bitenler duyulursa, asla iyi bir aileye gelin gidemezler.”

Eleanor’un sabrı taşmak üzereydi, ama yine de sessiz kalmayı başardı.

“Eğer Martin’i ve aileni düşünüyorsan, olan biteni kimseye söylemezsin...”

“Bu gece insanlar öldü, Diana ve eğer birileri bu yüzden onu suçlamaya kalkışırsa, Cristo’nun hayatı tehlikeye girer.”

“Başka bir seçeneğimiz yok Eleanor. Bunu ağabeyim, kızlarım ve Florencia için yapmak zorundayım. Ve sen, bir gün bana bunun için teşekkür edeceksin, inan bana.”

“Anlamıyorum, sen neden bahsediyorsun Diana?”

“Yakında öğreneceksin tatlım.”

Cristo bir hücreye atılmıştı. Her yanı ağrıyordu. Sol gözü tamamen kapanmıştı. Sağ elinin iki parmağı da, polislerden yediği dayak sırasında kırılmıştı. Olay yerinde üzerinde kan lekeleriyle yakalandığı ve Diana'nın isterik suçlamaları yüzünden, o alçak Fransız'larla bir tutulup, hemen karakola götürülmüştü.

Kimsenin kendisine bir İngiliz beyefendisi gibi davranmasını beklemiyordu. Zaten polislere bir Lort olduğunu da söylememişti. Neden orada bulunduğunu söylerse, Eleanor'un adına leke sürebileceğini gayet iyi biliyordu.

Altı saat...

Yaklaşık altı saat boyunca dayak yemişti ve Eleanor hâlâ gelmemişti.

Aslında Cristo, onun gelemeyeceğini biliyordu. Hatta gelmemesi çok daha iyi olurdu. Sessiz kalacaktı ve kendisine verilecek cezaya boyun eğecekti. Hapis yatmaktan korkmuyordu. Tek kaygısı, Taris ve Asher'in adına sürülecek lekeydi. Acaba insanlar, olan bitenleri ne zaman öğreneceklerdi.

Sırtını soğuk duvara dayayıp, kırık parmaklarını yerine oturtmaya çalıştı. Canı ölesiye acıyordu. Gömleğinden bir parça yırtıp, küçük parmağını ve yüzük parmağını sararak, sabitledi.

Çektiği acıdan, gardiyanın sesini duymamıştı.

“Sana diyorum serseri, su getirdim.”

“Teşekkürler.”

Adam metal bir kabı, onun suratına fırlattı ve gülme-ye başladı. “Al bakalım.”

Yüzüne çarpan soğuk su, Cristo'nun zihnini biraz olsun açmıştı. Florencia'yı düşünmeye başladı. Onun koyu kahverengi gözlerine baktığı anda, kendi kızı olduğunu anlamıştı. Ne pahasına olursa olsun onları koruyacaktı ve tüm suçlamaları üstlenecekti. Eleanor'un ve kızının acı çekmesine, toplum tarafından dışlanmasına asla izin vermeyecekti.

Eleanor ne kadar süredir bu halde olduğunu bilmiyordu. Gece ve gündüz birbirine karışmıştı. Dudaklarına değen kabı hissedebiliyor, içindeki sıvıyı içiyordu.

“Biraz daha için Eleanor. İyi gelecek.”

Eleanor duyduğu sesin kime ait olduğunu çıkaramıyordu. Başını hafifçe kaldırdı. Gözünün önünde renkler uçuşuyordu. Tuhaf bir kahrkaha atarak, “Florencia!” diye bağırdı. Aklındaki tek isim, kızının ismiydi.

Ve yeniden kendisini içine çeken karanlığa teslim oldu...

~ *On Dördüncü Bölüm* ~

“**O** adamları, masum bir kadını ve çocuğunu kurtarmak için öldürdün Cristo. Bunu mahkemede söylemelisin. Eleanor Westbury'e yapılan şantajı ve aranızdaki bağlantıyı açıklarsan sana inanırlar ve hemen eve gönderirler.”

Asher gelmişti. Daha önce de gelmiş miydi, bilemiyordu. Gece, gündüze karışmıştı. Dakikalar, saatler gibiydi. Cristo günlerdir bu karanlık hücrede tutuluyordu.

Neyse ki, Asher temiz kıyafetler getirmiş ve nüfuzunu kullanarak, doğru düzgün yiyecek, içecek bir şeyler ayarlatmıştı.

Cristo, Eleanor Westbury hakkında soru sormamaya özen gösteriyor, sadece Asher'in getirdiği haberleri dinliyordu.

Söylentiler doğruysa, malum olayın ardından Dromorne Kontu ve ailesi, kırsaldaki evlerine gitmişlerdi. Olayın şokunu atlatmaya ve skandallardan uzak durmaya çalışıyor olmalıydılar.

Ya da Eleanor kendisini unutmaya çalışıyordu...

Kızının altın sarısı saçları ve koyu kahverengi gözleri, Cristo'nun aklından çıkmıyordu. İçine düştüğü bu karanlıkta, tek ışık kaynağı, Florencia'nın aydınlık yüzüydü.

"Seni buradan kaçırabilirim," dedi Asher, sesini alçaltıp, ceketinin içliğine gizlediği bıçağı göstererek.

"Beni burada tutan şey, kilitler değil Asher."

"Ne öyleyse?"

Cristo gülümsemekle yetindi.

"Martin Westbury ve Eleanor'a, aile avukatlarımızı göndereceğim. Onlardan gerçeği söylemelerini rica ediyoruz."

"Hayır, Asher. Bunu yapma. Onları skandallardan uzak tutmanın tek yolu bu... Eğer kızın benden olduğu ortaya çıkarsa, dedikodular ikisine de rahat vermeyecektir."

"Lanet olsun Cristo, peki ya sen? Burada ne kadar dayanabilirsin?" dedi Asher, yumruğunu duvara vurarak. "Sen, Taris'ten bile inatçıydın. Eleanor'un, hayatını riske atmaya değer birini olduğunu düşünüyorsun, ama bir

daha düşün. Eğer gerçekten buna değecek biri olsaydı, seni kurtarmak için her şeyi yapardı.”

Cristo başını önüne eğdi. Ağabeyinin söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu.

Eleanor gelmemişti...

Bir mektup, bir not dahi göndermemişti...

İşlemediği bir suç yüzünden asılabileceğini biliyor ve buna göz yumuyordu...

Ancak biraz düşününce, beş yıl önce yaptığı hata yüzünden bunları hak ettiğine karar verdi. Ona bir hanımefendiye davranılması gerektiği gibi davranmamış, masumiyetini elinden almıştı.

Ve şimdi acı çekme sırası kendisindeydi...

“Ne yani, ailemizin şerefini hiç mi düşünmüyorsun? Kendini o kadın için feda mı edeceksin” dedi Asher.

“Hayır, Asher, bunu kendim için yapacağım.”

“Suçluluk duyuyorsun değil mi? Yaptıklarının günahından arınmanın tek yolunun, bu olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet, Asher, bu doğru. Artık ona ve ailesine yaptıklarımın bedelini ödemenin zamanı geldi.”

“**L**anet olsun. Eleanor Westbury'e gönderdiğim tüm avukatları geri çevirdiler,” dedi Asher.

“Mahkemeye çıkıp, bildiklerimizi anlatmaya kalkışsak, Cristo bizi asla affetmez,” dedi Taris, Asher'ın aklından geçenleri okumuş gibi. Ve elindeki konyak kadehini başına dikip, yeniden doldurdu.

Crisbrook'ların, Londra'daki evinin salonundaydılar...

Bea ve Emerald da onlarla birlikteydi.

Çocukları, dadıları ve hizmetçileriyle birlikte Falder'e gönderilmişlerdi.

“Aziz ve Toro onu kaçırabilirler,” dedi Emerald, tırnaklarını yiyerek, “Sonra da İngiltere’den kaçırırız.”

“Burası Jamaika değil Emmie. Bunu yaparsak, hepimizi ipe çekerler. Zaten Cristo'nun buna yanaşacağını da hiç sanmıyorum, çünkü son ziyaretimde bunu ona teklif ettim,” dedi Asher.

Beatrice ayağa kalkıp, pencereye doğru yürüdü ve arkası onlara dönük bir halde konuşmaya başladı. “Martin Westbury’i ikna etmeliyiz.”

“Bunu yapmak kolay olmayacak. Üstelik adam gerçeği bilmiyorsa, bu onu yıkacaktır. Onun hasta olduğunu hepimiz iyi biliyoruz.”

Kapının aniden çalınmasıyla, hepsi yerlerinden sıçradılar.

Bir hizmetçi, elinde mühürlü bir zarfla odaya girdi.

Zarf Carisbrook Düküne gönderilmişti.

Asher hızla zarfı açmaya başladı. Mührün yüksek mahkemenin mührü olduğunu biliyordu ve kaygılandırmıştı.

Herkes nefesini tutmuştu.

“Cristo'ya yapılan suçlamalar düşmüş...”

“Peki, kim konuşmuş?” diye atıldı Taris.

“Martin Westbury! Yazılanlara bakılırsa, Martin Westbury, Cristo'yu karısını koruması için bizzat tuttuğunu, zira uzun süredir kendilerine uygunsuz şantajlar yapıldığını ve hastalığı nedeniyle karısını koruyamadığı için, Cristo'dan yardım istediğini söylemiş.”

“Eleanor, kocasına her şeyi itiraf etmiş olmalı. Peki, ama neden bu kadar uzun sürdü?” diye kafa yormaya

başladı Bea. Evin içinde sevinçli bir telaş başlamıştı, ama Beatrice Maude bu durumun mutlu son olmadığının farkındaydı. Cristo serbest kalacaktı, ama bu onu mutlu etmeye yetmeyecekti.

“Saat kaç?” diye yerinden fırladı Taris.

“On... Onu bu gece bırakırlar mı acaba?”

“Bırakmasınlar da görelim...” dedi Asher.

Eleanor içine saplanıp kaldığı sis bulutunun yavaşça dağıldığını hissedebiliyordu, ama hâlâ başını kaldıracak hali yoktu.

Ne zamandır bu haldeydi?

Yerinden doğrulmaya çalıştı, ama doğrulur doğrulmaz da müthiş bir bulantıyla, yanı başına konulan kaba kusmayı başladı.

Kustukça rahatlıyor, sanki içindeki tüm pislikleri boşaltıyordu...

“Artık güvendesin Lainie. Şimdi rahatla. İyi olacaksın.”

Eleanor, Martin’in güven verici sesini tanıyınca, gerçekten de rahatlamıştı. Kurumuş dudaklarını güçlkle aralayıp, “Su,” dedi.

Martin, hemen ona bir bardak su uzattı.

Kana kana içtiği su, Eleanor’un bilincini yavaş yavaş açıyordu. “Diana, o nerede?”

“Onu ve kızlarını İskoçya’ya gönderdim. Kocası, bir daha İngiltere’ye ayak basmaması için elinden geleni yapacağına söz verdi.”

“Ya Cristo Wellingham? Ona ne oldu?”

“O güvende. Merak etme.”

“Tanrım! Florencia! Kim bilir ne haldedir...”

“O, hasta olduğunu anlayabilecek yaşta. Şu an dadısıyla özel derste. Yakında gelip seni ziyaret ede,” diyen Martin, karısının elini tutup, dudaklarına götürdüğü anda, onun bir deri, bir kemik kaldığını fark etti.

“Ne zamandır bu haldeyim?”

“İki hafta.”

Eleanor’un gözleri, dehşetle açılmıştı. “İki hafta mı? Peki, neler oldu? Yani... Londra’da olanlardan sonra?”

“Diana seni alıp, kuzeydeki evimize götürmüş ve sana yüksek dozlarda afyon vermiş. Kızlarının namını korumak için böyle bir şey yapmış olmasını, aklım almıyor. Anlayacağın, seni yatağa hapsederek, bir skandal çıkarmayı engellemeye çalışmış. Seni neredeyse öldürecekmiş. Oysa her işin bir çözümü vardır.”

Eleanor gözlerinde biriken yaşları gizlemeye çalıştıysa da, başaramadı. Yaşlar yanaklarından süzölmeye başlamıştı. “Sana Florencia hakkında yalan söylemedim Martin. Sadece babasının kim olduğunu gizledim.”

Martin gülümsedi. “Eğer sorsaydım, bunu bana söyler miydin?”

“Hiç sormaya kalkışmadın ki?”

“Yine de, onu tiyatrodaki gördüğün ilk akşamdan sonra, bana dürüst davranmanı beklerdim.”

Eleanor, kocasına baktı. Çok daha yaşlı ve bitkin görünüyordu. Taşımak zorunda olduğu yük, ona daha da güçsüz kılmıştı belli ki... “Çok üzgünüm Martin. Beni affedebilecek misin?”

Martin uzanıp, onun yanağını okşadı. Seni her halinle kabul ederdim Eleanor ve Florencia benim de kızım. Şimdi bunları kafana takma.”

“Bu olayın, Dromorne Kontluğuna zarar vermesini istemiyorum.”

“Cristo Wellingham, mahkemeye hiçbir şey söylemedi. Kızımızın iyiliği için, her türlü cezaya razı oldu.”

Eleanor'un boğazına bir yumru oturmuş gibiydi. Tanrım! Şimdi ne olacaktı? Wellingham ailesi, onursuz biri olduğunu düşünüyor olmalıydılar ve kardeşlerinin hapiste tutulmasına neden olan bir kadını asla affetmeyeceklerdi. “Wellingham ailesine, durumumu anlattın mı? Yani Diana'nın bana yaptıklarını...”

“Evet, onlara durumu anlattım ve onlarda bunu bir sır olarak saklayacaklarına söz verdiler,” dedi Martin. Ses tonunda buruk bir tını vardı. Kız kardeşine olan saygısını ve sevgisini yitirmiş bir adamın burukluğu...

Eleanor rahatlamıştı. Cristo neden gelmediğini, neden bir not bile bırakmadığını biliyordu neyse ki...

“Güneyde, kaplıcalara yakın bir ev kiraladım. Bir süreye oraya gidip, kendimizi toparlamamızın iyi olacağını düşünüyorum. Zaten öksürüğüm de kötüleşmeye başladı. Orası bana da iyi gelecektir.”

Eleanor, yaşlı gözleriyle gülümsedi. “Florencia buna bayılacak.”

“Cristo Wellingham, biz Londra'da bulunduğumuz sürece şehre adım atmayacağına söz verdi. Sana da, en iyi dileklerini iletmemi istedi.”

“Onu... Onu gördün mü?”

“Sen hastayken, birkaç kez ziyaretine gittim. Ağabeyleri sürekli yanındaydı ve ailesinin desteğini almış olması, ona daha da saygı duymamı sağladı. Hepimiz için, böylesi en iyisi olacak, inan bana.”

Eleanor, içini yakan şeyi Martin'le paylaşamazdı ve onun haklı olduğunu biliyordu.

Florencia'nın mutluluğu ve geleceği için, en iyisi buydu...

Cristo, Graveson malikânesini kendi zevkine göre döşetmişti. Paris'in modasını, İngiltere kırsalıyla aşırıya kaçmadan harmanlamış, her şeyin sade, ama şık olmasına özen göstermişti.

Beatrice Maude, kitaplarını göndermiş, ayrıca malikâneye bir de müzik odası yapması için de ısrar etmişti.

İşin aslı, Cristo çoğu odaya uğramıyordu bile. Zamanının çoğunu, ya kütüphanede ya da yatak odasında geçiriyordu. Yatak odasında sadece yatağı ve gardırobu vardı. Kişisel eşyası olarak da sadece tıraş takımı ve sabunları vardı.

Ancak malikânede bir oda vardı ki, Cristo bu odayı son derece özenli bir şekilde döşetmişti. Taris ve Asher'in çocukları ziyaretine geldiklerinde, iyi vakit geçirmelerini istediğinden, onlar için bir çocuk odası hazırlatmıştı. Gerçi seçtiği renkler ve oyuncaklar, erkek çocuklarına pek uymasa da, değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Çünkü aslında bu odayı, hiçbir zaman gelmeyeceğini bildiği halde, Florencia için hazırlatmıştı.

Kızının adını, adeta kalbine kazınmıştı...

Onu düşünmediği bir an dahi yoktu...

Cristo, kendisini yaşam bağlayan tek şeyin kızı olduğunu biliyordu...

Florencia... Adı gibi güzel kızı...

Martin Westbury'nin kendisini ziyaret etmesi çok onurlu bir davranıştı, ancak söyledikleri...

Martin, hapisteyken gerçekleri söylemediği için teşekkür etmiş, Eleanor'un içinde bulunduğu durumu anlattıktan sonra da, Cristo ile yalnız konuşmak için, ağabeylerinden izin istemişti. Ve Asher ile Taris odayı terk ettiklerinde, yüzündeki maske inivermişti. Anlaşılan keder, Martin'i fazlasıyla yıpratmıştı.

"Bana aranızdaki... Bağlantıdan bahsetti..." demişti Martin Westbury kararlı bir tavırla ve Cristo bir şey söylemeye kalkışınca da, elini kaldırıp, onu susturarak, "İzin ver de konuşayım genç adam. Bir daha bu enerjiyi bulabilir miyim bilmiyorum."

Cristo başıyla onaylayıp, susmuştu.

"Sahip olduğum tüm servet, Eleanor ve Florencia'ya kalacak ve inan bana varlığım, beş nesli doyurmaya yeter. Ancak aile isminin parayla kurtarılamayacağını, sen benden daha iyi biliyorsundur." Martin'in gözünden bir damla yaş süzölmüş ve bir süre sustuktan sonra, devam etmişti. "Karımla olan ilişkin hakkında hiçbir şey söylemediğin için, sana müteşekkirim. Ancak Eleanor, artık seninle her hangi bir bağlantı kurmak istemiyor. Kızının yanına yanaşmanın, tehlikeli olacağını ve geçmişin, geçmişte kalması gerektiğini düşünüyor. Beni anlıyor musun?"

Cristo başını önüne eğip, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "İngiltere'yi terk etmemi mi istiyorsunuz?" demişti.

"Senden bunu istemeye hakkım yok. Biz, bir süre Londra'dan uzaklaşacağız. Senin de, Falder yakınlarında bir arazi aldığını duydum. Sadece, biz Londra'da oldu-

ğumuz zamanlarda senin şehre ayak basmanı istemiyoruz, Eleanor bu konuda çok kesin konuştu.”

“Anlıyorum,” demişti Cristo, yumruklarını sıkmış bir halde, yaşlı adamın sözünü bitirip, gitmesini beklerken.

“Biliyorsun Wellingham, eğer biraz daha genç olsaydım, seni bunun için düelloya çağırmam gerekirdi.”

“Bunun için neler vermezdim,” demişti Cristo. Aslında bu yaşlı adama saygısızlık etmek istememiş, ancak kendini tutamamıştı.

Martin Westbury sadece gülümsemiş, sonra da tekerlekli sandalyesini ağır ağır iterek, çıkıp gitmişti.

Asher ve Tavis, adamın ardından hemen kardeşlerinin yanına girip, sorgulamaya başlamışlardı.

“Hikâyeyi senin ağzından dinlemek istedi mi?”

“Eleanor bana iyi dileklerini göndermiş, ancak kızının adını ve geleceğini koruması gerektiğini, bu yüzden de mesafeli davranmam gerektiğini söylemiş.”

Cristo anılardan sıyrılıp, pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Bazen eski hayatını özliyordu. Doğrular ve yanlışlar... Tek bir hatanın bile, insan hayatına mal oluşu... Ve şimdi İngiltere’de, bu sakin çiftlikte, kendini eskisinden çok daha büyük bir kaosun içine düşmüş gibi hissediyordu...

Eleanor evliydi, kocasına sadıktı...

Kızının mutluluğunu her şeyin üstünde tutuyordu...

Ve Cristo’nun, bunlara saygı duymaktan başka çaresi yoktu...

Martin Westbury, Aziz Paul Katedraline giderek, söylemek zorunda kaldığı yalanlar yüzünden günah çıkarmak...

rıyordu. “Tanrım, beni affet. Ailemi korumak için, bunu yapmak zorundaydım.” Sonra da kız kardeşinin yaptığı hataların bağışlanması için dua etti. Tüm ailesi yıllarca onur içinde yaşamışlar, dinlerine ve geleneklerine aykırı düşecek hiç bir şey yapmamışlardı.

Florencia'yanın sarı saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini düşündü. Cristo Wellingham'ı gördüğü an, Florencia'nın onun kızı olduğunu anlamıştı.

Eleanor, kendisini hiç sevmemişti. Evlilikleri sadece kâğıt üzerindeydi. Gururu yüzünden ona hiç dokunmamış ve bunun erdemli bir davranış olduğunu düşünmüştü. Ama acaba hata etmişti. Kocalık görevlerini ondan sakınarak, ona kötülük mü etmişti? O genç bir kadındı ve doğal olarak bazı ihtiyaçları vardı...

Ve Martin birden, bir koca olarak yükümlülüklerini yerine getirmeye, karısının cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için elinden geleni yapmaya karar verdi...

~ *On Beşinci Bölüm* ~

Eleanor perdeleri sonuna kadar açıp, ay ışığına baktı. Aklında yalnızca Cristo vardı.

O akşam Martin eve geç gelmişti ve içki kokuyordu.

Eleanor onun içtiğini, daha önce hiç görmemişti.

İyi geceler dilemek için karısının odasına geldiğinde, yaşlı adamın gözlerinde garip bir pırıltı vardı.

Eleanor buna bir anlam verememişti.

Martin onun yüzünü ellerinin arasına alıp, ihtiraslı bir şekilde uzun uzun kendisine bakmıştı.

Eleanor, onun iyi geceler dileyip, kendi odasına çekilmesini bekliyordu.

“Uyanık olmana sevindim,” dedi Martin.

Eleanor'un kalbi hızla atmaya başlamıştı. Martin'in tavırlarına bir anlam veremiyordu. “Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

Martin elini, onun elinin üzerine götürüp, okşamaya başladı. “Bütün gün kilise de Tanrıya, bize daha güzel günler sunması için dualar ettim.”

“Bunu duymak güzel,” dedi Eleanor şaşkın bir halde. Konunun nereye bağlanacağını bilemiyordu. Birden Martin'in dokunuşlarının istekli hal almaya başladığını fark ederek, donup kalmıştı. Kıpırdamadan, onun gözlerine bakıyordu.

“Aramızdaki bu soğukluğun artık sona ermesini istiyorum Eleanor.”

Martin elini, Eleanor'un geceliğinin yakasından içeri soktu.

Eleanor kendini geri çekmek istedi. Kocasını ilk kez göğsüne dokunuyordu.

Martin onun tedirginliğini hissetmişti. “Ben senin kocanı Eleanor. Rahatla. Belki bazı görevlerimi yerine getirebilecek kadar sağlıklı değilim, ama hâlâ seni mutlu edebilirim,” dedi Eleanor'un geceliğini omzundan aşağıya doğru sıyrıp, dudaklarını onun göğüslerine götürürken.

Eleanor donup kalmıştı. Öylece duruyordu. Kocasının dokunuşlarından hiçbir şey hissetmiyordu. Hâlâ öylece pencereden dışarıya bakıyordu. Kocasıyla aynı yatağı paylaşmak, bir eş olarak göreviydi. Ancak, onun doku-

nuşları kendisine haz vermek bir yana, garip bir tiksinti duymasına neden oluyordu.

Sonunda Martin işini bitirmiş ve ay bulutların arasından kaybolmuştu...

Martin başını kaldırıp karısına baktı.

Eleanor ona gülümsemeye çalışırken, geceliğinin askılarını omuzlarına yerleştirdi.

“Bu sadece başlangıç Lainie. Bedenine tıpkı kutsal bir hazine gibi tapacağım. Umarım seni mutlu etmeyi başarabilirim. Artık seni gülümserken görmek istiyorum.”

Eleanor hafifçe gülümseyerek, başını salladı.

Martin karısına küçük bir öpücük vererek, tekerlekli sandalyesini odanın dışına sürdü.

Ve o çıkar çıkmaz Eleanor, başını yastığına gömüp, ağlamaya başladı.

Sonunda yorgun düşüp uyumuştı ve rüyasında Cristo'yu görüyordu. Onun dokunuşlarını sanki gerçekmiş gibi hissedebiliyordu...

Ertesi sabah Martin, kahvaltı masasında karısına gülümsüyordu.

Eleanor, onu uzun zamandır hiç bu kadar dinç ve sağlıklı görmemişti. Utançla gözlerini ondan kaçırdı.

Florencia aralarında oturmuş, parkta gördüğü bir köpek yavrusundan bahsediyordu. “Çok şekerdi anne. Uzun kulakları vardı. Onun resmini yaptım. Kahvaltıdan sonra sana göstereceğim. Diana halam ne zaman dönecek? Ona da resmimi göstermek istiyorum.”

“Halanın İskoçya’da yapacak çok işleri varmış Florencia. Uzun bir süre dönemeyecek” dedi Martin.

“Ama Margaret ve Sophie için gelen davetler ne olacak? Daha elbiseleri bile duruyor.”

“Onları İskoçya’ya göndereceğiz tatlım,” dedi Eleanor, Florencia’nın kucasına serdiği peçeteyi düzelterek. Hiç iştahı yoktu ve uykusuzluktan ölüyordu. Akşam olacak ve Martin tekrar odasına gelecekti. Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Kocasının yaşlılık lekeleriyle dolu ellerini izledi. Parmağındaki alyansı, bir kelepçe gibi göründü gözüne. Birden aklına davet mektupları geldi. İnsan içine karışmaya hiç hali yoktu, ama bu sayede, en azından Martin’den bir akşam uzak durabilirdi. Davetiyelere şöyle bir baktı ve en uygun olanını çekip çıkardı. “Bennetts ailesi bu akşam bizi yemeğe davet ediyor. Katılımımızı dört gözle beklediklerini yazmışlar.”

Martin fincanını dudaklarına götürürken durdu. “Eğer gitmek istersen...”

“Çok isterim” dedi Eleanor, sahte bir neşeyle.

“Öyleyse kısa da olsa bir ziyarette bulunabiliriz.”

Florencia heyecanla ellerini çırpı. “Ne giyeceksin anne?”

“Kahvaltıdan sonra ne giyeceğime beraber karar verilir olur mu?” diyen Eleanor, Florencia’nın gülümsemesinden başka bir şeyin hayata tutunmasını sağlayamayacağını biliyordu. Onun kahverengi gözlerinde, Cristo’yu görebiliyordu.

“Dromorne Kontu ve karısı, Lonra’dan ayrıldıklarından beri epey sosyal bir hayat yaşamaya başladılar. Baksana, gazeteler sürekli, Leydi Westbury’nin katıldığı davetlerde nasıl da etrafındakileri büyülediği yazıyor. Kontun da sağlığı daha iyiymiş,” dedi, Asher’in eski dostu Jack Henshaw, gazeteyi masaya bırakıp, konyağından bir yudum alırken. “Şehrin modasını kırsala taşıdığı ve oradaki kadınların, onu örnek aldığını yazıyorlar. Hâlbuki hatırladığım kadarıyla o kadın, Londra’daki davetlerde hep yaşından çok daha olgun kıyafetler seçerdi.”

Cristo hiç kıpırdamadan oturuyor, hiçbir yorum yapmıyordu.

Jack gazeteyi okumaya devam etti.

“Leydi Westbury hiçbir daveti kaçırmıyor ve genellikle de geç saatlere kadar konuk olduğu davetleri renklendiriyor.”

“Peki, ya kocası...”

“Aslına bakarsan ondan pek bahsedilmiyor. Belli ki evde kalıp, karısı için yatağı sıcak tutuyordur. Zavallı adam...”

“Ne o, yoksa kadının oynak olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?” dedi Cristo öfkeyle.

“Ses tonundan, pek de tarafsız olmadığın anlaşılıyor.”

“Bence artık yaşılanıyorsun. Kulaklarına baktırsan iyi edersin.”

Dokuz ay, iki hafta, üç gün...

Cristo, onu son gördüğünden bu yana geçen zamanı, her gün sayıyordu...

Bu kadar zamandır onun adını ne kimseye anmış, ne de o ya da kızı hakkında bir şey duyduğunda, herhangi

bir tepki vermişti. Jack de, tabi ki aralarındaki münasebeti bilmiyordu. Kulübün kapısında beliren Asher ve Taris'i görünce, konunun değişeceğini umut ederek, onlara el sallayarak, oturdukları masaya çağırdı. Ama yanılmıştı...

Asher gelir gelmez Westbury'lerden bahsetmeye başlayarak, "Çok kötü bir kaza olmuş Cristo..." dedi.

Cristo sandalyesinden fırladı. Kalbi duracak gibiydi. "Ne olmuş? Yoksa Florencia'nın başına bir şey mi gelmiş?" O anda Jack'in yanlarında olmasını umursamıyordu.

"Martin Westbury... Caddeyi geçerken atlı bir araba çarpmış... Adamcağız oracıkta hayatını kaybetmiş."

"Tanrım!" dedi Jack, elini kaldırıp garsona iki tane daha bardak getirmesini işaret ederek. "Buna üzülmemiyim, sevinmemiyim bilmiyorum? O yaşlı adam hastalığı yüzünden çok acı çekiyordu. En azından yatağa düşmeden göçüp gitti."

"Başka kimse zarar görmüş mü?" dedi Cristo sakın bir şekilde. Eleanor veya Florencia'ya bir şey olmuş olsa, Asher böyle rahat olamazdı nasıl olsa...

"Hayır. Yardımcısı son anda kendini kurtarmış."

"Ailesi Londra'ya dönmüşler. Belki de onlara baş sağlığı dileklerimizi iletmeliyiz," dedi Taris.

"O kadın, Cristo'nun hapiste çürümesine göz yumdu Taris, şimdi ne diye ona baş sağlığı dileyecekmişiz ki?" dedi Asher, öfkeli bir sesle. Bir yandan da Cristo'ya bakıyor ve onun onayını bekliyordu.

Taris tekrar söze girdi. "Beatrice bunun erdemli bir davranış olacağını düşünüyor Asher. Sen ne dersin Cristo? Gidip taziyelerimizi iletmeli miyiz?"

Cristo bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Sanırım bu doğru bir hareket olacaktır,” dedi.

“Öyleyse hep beraber gideceğiz,” dedi Asher, elini Cristo'nun omzuna koyarak.

Martin Westbury ölmüştü...

Eleanor artık özgürdü...

Ve Cristo'nun hissettiği tek şey, garip bir uyuşukluktu...

Eleanor, Florencia'ya siyah bir matem elbisesi giydirmiş, bileğine de siyah bir kurdele bağlıyordu.

Martin hayata gözlerini yummuştu...

Hastalığı yüzünden değil, bir kaza yüzünden göçüp gitmişti...

Ona bir elveda bile diyememişti...

Her şeye rağmen, içinde garip bir rahatlama hissediyordu...

Bunun için suçluluk da duymuyordu...

“Sizinki gibi saygı dolu evliliklerle karşılaşmak artık zor... Ancak sabırlı olmalısınız. Acınızı anlıyorum. Ama günün birinde, sonsuzlukta kavuşacaksınız,” dedi papaz Elenor’a yaklaşıp.

“Teşekkür ederim rahip Pilkington” dedi Eleanor, gözlerini silerken. Yıllar önce, kendisini böyle bir kilisenin önünde, yeni doğmuş bebeğiyle bulup, kendisine ve kızına bir şans sunan adam için akan gözyaşlarına engel olamıyordu. Onu asla bir eş olarak görmemişti, ama ona hep saygı duymuş, her zaman da sadık kalmıştı. Kızı da, onu babası olarak biliyordu...

“Kiliseye ve ihtiyaç durumundakilere yaptığı yardımlardan dolayı herkes onu çok severdi. Zaten dışarıda biriken kalabalıktan da bu kolayca anlaşılıyor. Gelirken, Carisbrook Dükünün de ailesiyle birlikte geldiğini gördüm.”

Eleanor elindeki incili düşürünce, kitap büyük bir gürültüyle tahta zemine çarptı. Öylece kala kalmıştı.

Bir hizmetçi koşup, rahibin şaşkın bakışları altında kitabı yerden kaldırdı.

“Tanrı bizi bazen böyle güçlüklerle sınar sevgili Eleanor. Ama o bize devam etmemiz için güç de verir. Siz de güçlü olmalı ve yeniden hayata bağlanmalısınız.”

Eleanor, rahibin söylediklerini duymuyordu bile. Carisbrook Dükü ve ailesinin geldiğini duyduğu andan itibaren, sanki fel geçiriyordu. Neden gelmişlerdi? Florencia'yı almak istiyor olabilirler miydi? Belki de Cristo evlenmişti ve kızını yasal olarak almak istiyordu. Hemen kendine gelip, garip bir içgüdüyle Florencia'nın sarı saçlarını örttü. “Sevdiğimiz birini kaybettiğimizde, bunu saygıdan dolayı yapmalıyız,” diye açıkladı şaşkınlıkla bakan kızına bu tuhaf davranışını.

Sonra da duruşunu dikleştirip, kocasının tabutunun yanı başında yerini aldı...

Cristo içeri girer girmez, Eleanor'u gördü. Yüzünü siyah bir tülle örtmüştü. Hemen yanından da Florencia duruyor, siyah matem elbisesi, güzelliği ve masumiyetiyle, tam bir tezat oluşturunuyordu. Altın sarısı saçları, siyah bir başörtüsüyle acemice gizlenmeye çalışılmıştı ve boyundaki altın kolye onu yaşından daha da büyük gösteri-

yordu. Gerçi, onu son gördüğünden bu yana, boyu da epeyce uzamıştı...

Eleanor Westbury çok zayıflamıştı. İncecik bilekleri, ona kırılgan bir görüntü veriyordu.

Beatrice ve Emerald, Florencia'yı ilk kez görüyorlardı ve benzerliği hemen fark etmişlerdi.

Cristo odaya göz gezdirdi. Her yer beyaz çiçeklerle bezenmişti ve tabutun yanına bir sürü varlıklı aile tarafından gönderilmiş çelenkler dizilmişti.

Herkes hazırlanan sandalyelerde yerlerini almıştı.

Eleanor ve Florencia'ya da, kendileri için ayrılan sandalyelere oturdular.

Papaz kürsüye geçip, konuşmaya başladı.

Cristo dini törenlerden hep uzak dururdu ve rahiplerin kasvetli konuşmalarından hiç hoşlanmazdı.

"Hepimiz bir gün ölümü tadacağız," diye söze başladı rahip.

Cristo, rahibin kendisine bakarak konuştuğuna yemin edebilirdi,

"Tıpkı tanrının sevdiği bu adam gibi, hepimiz bir gün onun huzuruna çıkacağız," diye devam etti rahip.

Cristo, Eleanor'un birkaç sıra gerisinde oturmuştu. Bakışları önce onun kulağındaki inci küpeye, sonra da zarif boynuna kaydı. Onu nasıl da arzuluyordu... Yerinde kıpırdandığı sırada Asher'la göz göze geldi. Rahibin Latince dualarına odaklanmaya çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordu. Bakışları Florencia'ya kaydı. Ne kadar da tatlıydı. Onun gibi güzel bir kızı olduğu için, kendisiyle gurur duymalıydı. Ama hayır, bu düşüncüyü kafasından atmalıydı. O hep bir yabancı olarak kalacaktı... Asla kızı-

nın elinden tutup, onunla parkta gezmeye çıkamayacak, ona at binmeyi öğretemeyecekti.

Florencia oturduğu yerde kıpırdanınca, “Kıpırdanmayı kes Florencia,” diye fısıldadı Eleanor, Cristo Wellingham'ın varlığının verdiği acıyı küçük kızdan çıkarmak ister gibi... O kadar yakınındaydı ki, gözlerini kapattığında onun erkeksi kokusunu, gücünü ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Martin'in portresine odaklanmaya çalıştı. Kocasının anısı bu kadar tazeyken, Cristo'yu düşünmemeliydi...

Floransa'daki, o yazı düşünmeye başladı...

Nasıl da güçsüzdü...

Florencia'nın ikizini kaybetmişti ve derin bir duygusal çöküntü yaşıyordu. Yaz boyunca yataktan çıkmamış ve Martin, kendisine gözü gibi bakmıştı. Gözyaşlarına hâkim olamadı. İyi bir dostu ve sırdaşı kaybetmişti.

Rahip yaşam ve ölümün döngüsünden bahsediyordu.

Eleanor, o zamanlar ölüme nasıl da yakın olduğunu hatırlayarak, Florencia'nın elini sıkıca tuttu. Tanrım! Kızının, kendisinden başka hiç kimsesi yoktu...

Cristo onun ağladığını görebiliyordu. Büyük bir acı çektiği belliydi. Keşke ona biraz olsun güç verebilseydi.

Rahip sözü sırayla misafirlere veriyordu.

Sıra Wellingham'ların sözcüsü ve Carisbrook Dükü olarak, Asher'a geldiğinde, Cristo sessizce ağabeyinin konuşmasını dinledi. Bir yandan da salonun sağına soluna asılmış resimlere göz gezdiriyordu. Tüm bu kara kalem çizimler, Florencia'nın işi olmalıydı. Keşke, onun diğer resimlerini de görebilseydi.

Konuşmaların tamamlanmasından sonra, Martin'in tabutuna vuran gün ışığını iyi bir işaret olarak yorumla-

yan rahip, taziyeleri kabul etmesi için, Eleanor'u tabutun başına davet etti.

Florencia'ya da annesinin yanında, tabutun başında yerini almıştı ve babası olarak tanıdığı insanı kaybetmenin verdiği acıyla, başını bir an olsun kaldırmıyordu.

Cristo telaşlanmıştı. Şimdi Eleanor'la konuşmak, onun elini sıkmak zorundaydı ve böyle bir temasın ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu. Taris ve Bea'nın arasında, Eleanor'a doğru yürümeye başladı. Onların arasında kendini biraz daha güvende hissediyordu...

Yaklaşıyordu...

Birazdan kendisine baş sağlığı dileyecek ve bunu yaparken eline dokunacaktı. Yüzündeki ifadeden hiç bir şey anlaşılması mümkün değildi, ama Eleanor onun aklından geçenlerin, kendi aklından geçenlerle aynı olduğunu biliyordu.

Martin göçüp gitmişti...

Ama acaba karısı, sadakat yeminini tutmaya devam edecek miydi?

Florencia, onu tanıyacak mıydı? O gün limandaki depoda kendilerini kurtaran adamı görmüştü...

Beatrice Maude, Eleanor'un ellerini, ellerinin arasına alıp, kısaca baş sağlığı diledi. "Kaybınız için üzgünüm leydi Dromorne, başınız sağ olsun."

Sonra Taris Wellingham aynı şekilde kısaca baş sağlığı diledi ve yerini Cristo'ya bıraktı.

Eleanor, titreyen elini ona uzattı.

"Lütfen taziyelerimi kabul edin," dedi Cristo.

Ellerindeki eldivenler bile, tenlerinin sıcaklığını hissetmelerine engel olamamıştı...

Zaman sanki durmuştu...

Cristo, onun siyah tülün ardındaki gözlerinin içine baktı. Çaresizdi... Elinden bir şey gelmezdi... Onu sonsuza kadar kaybetmek üzereydi...

Sessizlik uzuyordu...

Eleanor ona teşekkür edemiyordu... Sesi çıkmıyordu... Boğazına takılan bir yumru, adeta nefesini kesiyordu.

Martin'in kuzenlerinden biri öksürerek, sıranın kendisine geldiğini hatırlatmaya çalışınca, Cristo elini yavaşça gevşetti.

Eleanor, onun ellerinin arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Cristo başını önüne eğdi ve sırayı arkasındaki beye bırakarak, uzaklaştı.

Eleanor uzun süredir tuttuğu nefesini, yavaşça bıraktı. Ve bu kez gözlerinden akan yaşların sebebi, kocasını kaybetmiş olması değildi...

Cristo yumruğu sıkılmış bir halde hızla uzaklaşırken, aradan geçen dokuz ay boyunca, onun hayalini kurmadığı bir gün dahi olmadığını düşündü.

“Ziyaretimizi kısa tutsak, iyi olacak,” dedi Asher, Emerald'in, hâlâ Eleanor'la konuştuğunu görünce...

Sonra da hep beraber arabaya doğru yürümeye başladılar.

“Her pazar kiliseye gidip, şu rahibi nasıl dinlerler aklım almıyor,” dedi Beatrice.

Taris gülmeye başladı. “Din insanların hayatta kalmak için tutunduğu tek dal Bea.”

“Neyse ki evde bir şişe iyi kalite konyağım var. Ben de ona tutunmak istiyorum. Bana katılmak ister misiniz?” dedi Asher.

Emerald Wellingham, ailesinin arabalarına doğru yürüdüklerini görmüş olmasına rağmen, Eleanor’u nazikçe bir kenara çekti. “Bir arkadaşımın, Falder yakınlarında küçük bir evi var. Küçük ama çok güzel bir ev, eğer oraya yerleşmek isterseniz...”

“Teklifiniz için teşekkürler ama ben...”

“Bakın, şehirde yalnız bir kadın olmak, kırsalda olmaktan çok daha zordur. Üstelik orada rahat etmeniz için elimden geleni yapacağım.”

Eleanor bu konuşmayı uzatmak istemedi. “Tavsiyeniz için teşekkürler Ekselansları.”

“Emmie... Arkadaşlarım bana Emmie derler.”

Eleanor sessizce başını önüne eğdi.

“Oğlum Ashton kızınızdan bir yaş kadar büyük ve ona iki tane köpek yavrusu aldık. Belki kızınız gelip, onlarla oynamak ister.”

Eleanor gülümsedi. Mesafesini korumaya çalışıyordu. Ancak Düşesin cana yakınlığına ve türkuaz rengi gözlerindeki sıcaklığa hayır demek çok zordu.

“Köpek yavruları mı?” diye atıldı Florencia, “Ben köpek yavrularına bayılırım.”

“Öyle mi, o halde annen seni en kısa zamanda bize getirmeli.”

“Gidebilir miyiz anne, lütfen?”

Kızının yüzünün gülmesi için her şeyi yapabilirdi...

~ On Altıncı Bölüm ~

Aradan geçen iki hafta, çok yorucuydu...

Dromorne mal varlığı, Martin'in varisleri arasında paylaştırılmıştı ve hepsi kendilerine kalan mirası elden çıkarmak istiyorlardı.

Martin, kendisine ve Florencia'ya, ömürleri boyunca bol bol yetecek kadar büyük bir miras bırakmıştı bırakmasına, ama Eleanor'un bu yas süresinde ne yeni bir ev alacak, ne de miras kalan evlerden birine taşınacak ne hali vardı. Bu yüzden de, bir süreliğine Londra'daki evlerinde kalmaya devam edeceklerdi.

Florencia ise, babasının kaybına kısa sürede alışmıştı. Belki de, Martin'in hastalığı nedeniyle onunla ilgilenememiş olması, bu süreci kolay atlatmasına neden olmuştu.

Eleanor, kızını mutlu görmekten memnundu, ama gerginliğini atamıyordu. Yumruklarını sıkıldığını fark etmemişti bile. Wellingham'ların şehirdeki konaklarının girişine yaklaştıkça, gerginliği daha da arttı. Cristo Wellingham oradaysa, hemen bir bahane uyduracak eve geri dönecekti.

“Siz iyi misiniz leydim?” dedi hizmetçisi Patricia, hanımının gerginliğini fark ederek.

Florencia'nın ise, akli fikri az sonra göreceği minik köpek yavrularındaydı. “Umarım şu yavrular, kucağıma alabileceğim kadar küçüktürler. Onlara sarılabilirim, değil mi anne?”

“Florencia, annenin yorgun olduğunu görmüyor musun? Onu biraz rahat bırakmalıyız,” dedi Patricia.

Küçük kız koyu kahverengi gözlerini annesine çevirdi. “Ben... Seni üzmem istememişim anne...”

“Hayır, tatlım, beni üzmedim,” dedi Eleanor güçlükle gülümseyerek, “Bilakis, seni böyle heyecanlı görmek, çok hoşuma gidiyor, inan bana.”

Küçük kızının gülümsemesi ve tüm mimikleri, Cristo'yu hatırlatıyordu.

Acaba Emerald Wellingham da, bu benzerliği görebiliyor muydu?

Acaba onca yıldır saklamaya çalıştığı sırrı, artık açığa çıkmak üzere miydi?

Wellingham'lar güçlü bir aileydi ve onlara kafa tutmak cesaret isterdi...

İstedikleri bir şeyi, istedikleri zaman alabilirlerdi...

Tanrım! Düşesin bu davetinde, Eleanor'u rahatsız eden bir şeyler vardı.

Düşes konuklarını kapıda karşıladı. "Bugün konakta baş başayız. Kocam ve kardeşleri, yarına kadar Falder'dan dönmeyecekler."

Eleanor rahatlamıştı. Emerald Wellingham'ın bir tehdit oluşturduğuna inanmak ne kadar da güçlü. Sıcak bakişları ve samimi tavırlarıyla, bir düşesten çok, samimi bir arkadaş gibiydi.

"İzin verin de Ashton ve Florencia gidip, bahçede köpeklerle oynasınlar. Onlara henüz bir isim koymadık, belki beraber yavrulara isim koymak isterler," dedi düşes.

"Annem onlara sarılabileceğimi söyledi..." dedi Florencia heyecanla.

"Pek tabi," diyen Emerald, diz çöküp Florencia'yı yanaklarından öptü ve ona sevgiyle baktı, "Tıpkı annen gibi güzeller güzeli bir genç hanım olacaksın tatlım."

Eleanor, tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. Emerald onu Cristo'ya benzetecek diye çok korkmuştu.

Florencia koşarak bahçeye doğru gitti. Patricia ona eşlik ediyordu ve Ashton bahçede onu bekliyordu.

"Yeşil salona geçelim. Oradan bahçeyi de rahatça görebiliriz. Çay içeriz değil mi?"

"Zahmet olmazsa..." diyen Eleanor, düşesi takip etti.

Konak çok etkileyiciydi ve yılların izlerini taşıyorlardı. Girdikleri koridorda aile üyelerinin portreleri asılıydı. Wellingham'lar büyük bir aileydiler ve geçmişlerine çok saygılıydılar.

Eleanor'un gözleri, Cristo'nun portresine takıldı.

Emerald fark etmişti. “Cristo, Graveson topraklarını satın aldı. O topraklar, Falder'a komşu ve nihayet ailemiz tekrar bir araya gelebilecek. Bir gün sizin de görmenizi isterim. İnanın bana, orayı seveceksiniz.”

“Kayın biraderinizin, beni yakınlarında isteyeceğini sanmıyorum,” dedi Eleanor, düşesin ne düşüneceğini umursamadan.

Emerald gülümsedi. “Şu kaçırılma olayının yarattığı skandal yüzünden böyle söylüyorsunuz değil mi? Olaydan sonra, neden çıkıp konuşmadığınızı anlayamadım doğrusu...”

“Konuşmak mı? Ama kocam, Lord Wellingham'ın salıverilmesi için mahkemeye bir kâğıt göndermişti.”

“Ancak Cristo sizden bir söz duymayı bekliyordu.”

Eleanor kızardı. Martin'in söylediklerini hatırladı. Cristo'nun güvenliğini garantiye aldığını ve onun, kendisini bir daha görmek istemediğini söylemişti. Bu yüzden de, Cristoy'la iletişim kurmaya kalkışmamıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Titreyen elindeki çay fincanını bir kenara bıraktı. “Ne demeye çalıştığınızı anlayamıyorum ekselansları.”

“Öyle mi? Belki de size başka bir resim daha göstermeliyim,” diyen düşes, yerinden kalktı, sonra da elinde bir tabloyla geri döndü, “Bu Cristo'nun küçükken yapılmış bir resmi. Sanırım beş yaşlarındaymış. Beatrice, bunu Cristo'nun odasında bulmuş.”

Eleanor titreyen elleriyle tabloya uzandı. Tablodaki çocuk, sarı saçları ve kahverengi gözleriyle Florencia'ya benziyordu. Ve eğer yaşasaydı, Florencia'nın ikiz kardeşi Paris, tıpkı onun gibi görünürdü. Tabloyu yanı başına

bırakıp, Emerald'ın gözlerinin içine baktı. “Beni uyarmaya mı çalışıyorsunuz? Tüm bunların anlamı nedir?”

“Hayır, Eleanor, tam tersine herkesin yararına olacak bir önerim var ve sizi buna ikna etmek istiyorum.”

“Anlayamadım.”

“Cristo'ya, kızını tanıması için bir şans vermeni istiyorum.”

Eleanor serseme dönmüştü. “Onu benden almanıza izin vermeyeceğim.”

“Seni kızından ayırmak gibi niyetim yok Eleanor,” dedi Düşes, elini onun elinin üzerine koyarak. “Tam tersine, bir vesileyle herkesi bir araya getirmek istiyorum. Florencia'nın adını korumak istediğini biliyorum. Ben de bir anneyim, bunu anlarım. Ama onun Wellingham kanyından olduğunu bilmesi ve ailesiyle tanışması gerekiyor.”

Eleanor, Emerald Wellingham'ın niyetinin, kızının hayatını mahvetmek olmadığı anlayabiliyor, ancak böyle bir teklifin nasıl sonuçlar doğuracağını tahmin bile edemiyordu. Sakinleşmek için bir süre başı önünde bekledi. Sonra yavaşça konuşmaya başladı. “Hamile kaldığımda on sekiz yaşında, akıllı bir karış havada bir kızdım ve kayın biraderinizle o gece aramızda olanlar, sadece bir hataydı. Onun, benimle birliktelik kurmak gibi bir niyeti asla yoktu, olamazdı da...”

“Onu seviyor musun?”

Eleanor öylece kala kaldı. Ne cevap verebilirdi ki?

Onu seviyor musun?

İçi acıyordu. Başını kaldırıncı, düşesin türkuaz rengi gözleriyle karşılaştı.

“Eğer onu seviyorsan, bunun için savaşmalısın,” dedi Düşes, Eleanor'un sessiz kaldığını görünce.

“Peki, ama nasıl?”

“Sana, arkadaşımın Falder yakınlarında bir evi olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Şimdi dul bir kadının ve kocan evini, kuzenleri arasında paylaştırdı. Bu durumda, kırsalda bir ev alıp, yerleşmen kimsenin gözüne batmayacaktır. Oraya taşındıktan sonra da, Cristo sizi ziyarete gelebilir. Bunu ben ayarlayacağım.”

“Ziyarete mi gelecek?”

“Bunu istediğin yere çekebilirsin, ama bir gerçek var ki, onun kızıyla vakit geçirmesine izin vermelisin.”

Eleanor, damarlarına bir anda hücum eden sıcaklığı hissedebiliyordu. Heyecanlanmıştı. Cristo'yla yaklaşma fikri başını döndürüyordu. Peki, ya Cristo bunu yapmak istemezse, o zaman ne olacaktı? Üstelik Martin'in öleli çok kısa bir süre olmuştu. Bu vicdan azabıyla başa çıkabilir miydi? “Şu bahsettiğiniz ev ne zaman hazır olur?” Dedi, kafasındaki tüm sorulara aldırmış etmeden.

“Bana ne zaman hazır olmasını istediğini söylemen yeter Eleanor.”

Martin Westbury'nin cenazesinin üzerinden iki hafta geçmişti, ama Cristo içindeki garip duyguyu yenmeyi bir türlü başaramamıştı. Eleanor'un dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. O günden beri, büyük bir umutla Eleanor'un kendisiyle iletişime geçmesini ve kızını görmesine izin vermesini bekliyordu. Asher ve Emerald, yemekte kendisine katılmışlardı, ama artık gitmelerini

istiyordu. Kafası çok karışık ve durumunu onlara belli etmek istemiyordu.

“Atlarını çiftleştirmek için iyi bir planım var Cris,” diye söze girdi Emerald.

Cristo onun sesinde garip bir şeyler sezmişti. “Bana Falder’ın ahırlarını kullanabileceğimi söyleyeceksen, bundan vazgeç. Oradaki atları kontrol ettim. Ben saf kan Arap atı yetiştirmek istiyorum.”

Emerald gözlerinde anlaşılması güç bir ifadeyle ona bakıyor, sanki gizli bir şeyler söylemeye çalışıyordu. “Arkadaşım Aziz’in, Wycombe’deki evinden bahsedecektim. O da Arap atlarına düşkündür ve oradaki tepeler de, yeşillikler de bu iş için çok uygun. Aziz’le konuştum ve bu konuya çok sıcak baktığını anladım.”

“Orası olabilir gibi görünüyor,” dedi Cristo.

Asher güldü. “Bana bundan bahsetmemiştin Emmie, ama bence de uygun görünüyor. Oradaki tepeler, atları eğitmek için çok uygun. Ne dersin Cristo, gidip bir bakalım mı?”

Emerald, amacına ulaşmış birinin mağrurluğuyla duruşunu dikleştirerek, Asher’a baktı.

Cristo, Emerald’ın bir şeyler planladığını düşünse de, ağabeyinin işin içinde olmadığından emindi.

“Ah, bu arada geçen hafta Eleanor Westbury ile görüştüm,” dedi Emerald, “Güzeller güzeli kızıyla, Londra’daki evimize ziyarete geldiler. Küçük kız köpek yavrularına bayıldı.”

Cristo, elindeki bardağı dikkatlice masaya bıraktı. Ellerinin titremeye başladığını görmelerini istemiyordu.

“Ailece, Eleanor Westbury’den uzak durma kararı aldığımızı sanıyordum Emmie,” dedi Asher, “Limanda

yaşanan o olaydan sonra, bunun akıllıca bir hareket olmadığını düşünüyorum.”

“Kısa bir ziyarette ve kimsenin haberi olmadı. Üstelik ben, onun sandığın gibi biri olmadığını düşünüyorum.”

“Peki, nasıl biri olduğunu düşünüyorsun?”

“Yalnız.”

Emerald'ın ağzından çıkan bu tek kelime, kütüphanede yankılanmıştı adeta... Cristo kendi yalnızlığını düşündü. Çevresinde onu destekleyen kalabalık bir ailesi ve sevdikleri olmasına rağmen, ne kadar da yalnızdı. Ve kim bilir Eleanor nasıl hissediyordu... “Dromorne ailesi, epey geniş bir aile diye biliyorum,” dedi, sohbeti dâhil olmaya gayret ederek.

“Eleanor'un kendi ailesinden yaşayan hiç kimse yok. Üstelik Martin Westbury'nin kız kardeşi, cenazeye bile gelmedi. Diğer varisler de, mirası paylaşmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Yani anlayacağınız, o kadının kimse si yok.” Emerald bir süre susarak, sözlerinin yarattığı etkiyi anlamaya çalıştı. “O gün bana, şehirden uzakta bir ev alıp, taşınmayı düşündüğünü söyledi. Kızı hayvanları çok seviyor. Belki de bir çiftlik evi alır. O küçük kızı köpeklerle oynarken görmeliydiniz. Bir tanesine isim bile verdi.”

Cristo hiç düşünmeden, “Ne isim verdi?” dedi.

“Kabasakal... Köpeğin gözündeki siyah halka, ona bir korsanı hatırlatmış.”

“Köpeği sahiplendirdiniz mi?”

“Hayır, ama Ashton hepsine birden bakamaz. Onu almak ister misin?”

“Aslına bakarsan, ben de bir köpek almayı düşünüyordum,” dedi Cristo, heyecanını belli etmemeye çalışarak.

“Onu senin için ayıracağım, ama hayvanın iyi bir bakıma ihtiyacı var. Anneleri doğumdan birkaç gün sonra öldü. Daha önce hayvan bakmış mıydın?”

“Hayır.”

“Hadi ama Falder'da öyle veya böyle hepimizin bir hayvanı olmuştur Cristo,” diye araya girdi Asher.

“Babamız, benim sorumluluk sahibi olmadığımı düşündüğünden, hiç bir zaman bir hayvana bakmama izin vermedi,” dedi Cristo buruk bir gülümsemeyle. Ruhunda açılmış olan yaralar, ağabeyinin sandığından çok daha derindi. Alice kendisine göz kulak olamadığı zamanlarda ve ağabeyleri okula gittiğinde babası, gayri meşru çocuğunu her gördüğünde, yaptığı hatadan duyduğu pişmanlığı hissettirmişti. İstenmeyen çocuktu... Bir hataydı... Peki, şimdi kendisi de, Florencia'dan uzak durarak, yaptığı hatadan kaçıyor olabilir miydi? Yavru köpeği düşündü. Kızının kendi bahçelerinde onunla oynayışını izlemek için, neler vermezdi... Ama Eleanor'un, asla böyle bir şeye izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. İşlediği günahı, asla affetmeyecekti...

“Ashborne duygularını hiç bir zaman belli etmezdi Cris. Taris ve ben, bu konu hakkında çok konuşurduk. Onu sürekli Jack'in babasıyla karşılaştırırdık. Bir kez olsun başımızı okşamamıştır. Onun işi, hep bizi disipline sokmak olmuştur. Annem onun doğasının böyle olduğunu söylerdi. İnan bana, ikimizde yatılı okula gittiğimiz için çok memnunduk.”

Cristo birden, garip bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. “Keşke bunu, bana daha önce söyleseydin.”

Asher ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Yoksa sen, onun sadece sana karşı mı öyle davrandığını düşünüyordun?”

Cristo başını önüne eğdi. Ağabeyleriyle olan yaş farkı yüzünden, onlarla zaman geçirme ve babaları hakkında onlarla konuşma şansı olmamıştı. Üstelik sürekli asi mizaçlı gençlerle arkadaşlık kurmuş ve hep de yanlış işler yapmıştı. Ama şimdi, her şeyi çok iyi anlıyordu. Keşke babasının kendisini azarlayışlarının altında yatan asıl nedenin, kendi suçu değil de, babasının mizacı olduğunu, çok daha önce anlayabilmiş olsaydı... Şimdi taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Pencereden dışarıya, Falder'a doğru uzanan yola baktı.

Ay ışığı uçsuz bucaksız düzlüklerin üzerine vuruyordu...

Burası, eviydi...

Ve demek ki doğru yolu bulmak için, önce yolunu kaybetmesi gerekiyordu...

İlk iş olarak, Milne'den küçük köpek yavrusu Kaba-sakal için, kendi odasında bir yer ayarlamasını isteyecekti. Böylece, Florencia'ya gösteremeyeceği sevgiyi, bir başka canlıya gösterebilirdi...

Arabası Wycombe'e yaklaştığında, Cristo köpeği yanından getirmekle büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Hayvan kucağına çıkmış, üzgün gözlerini de, gözlerine dikmişti.

Emerald'ın köpek hakkında yaptığı tariflerin en gerçekçisi, hayvanın bakımsız oluşuydu. Küçük kuyruğu ve

yere yakın bacaklarıyla bir kediden büyük değildi. Üstelik sevgili yengesinin anlattığı gibi, bir İngiliz tazısına benzer hali de yoktu. Alacalı renkleriyle, tam bir kırma sokak köpeğine benziyordu. “Otur,” diye emretti ve hayvan sözünü dinlemiş gibi kucağına yerleşip, uyumaya başladı. Hayvanın sıcak nefesini elinde hissetti. Ne olursa olsun, bu hayvanı seviyordu...

Ve Florencia’ya, asla sevgisini veremeyecekti...

~ On Yedinci Bölüm ~

“**F**lorencia, neredesin?” Eleanor, onun meşe ağacının arkasından kıkırdadığını duyuyordu, ama saklambaç oyununun gereklerini yerine getirmeli ve onu aramaya devam etmeliydi. “Acaba burada mı? Hayır. Belki de burada...” Çalıları aralayıp baktı. “Hay Allah! Burada da değil.” Kızını ağacın arkasından uçuşan elbisesini gördü. Onun gülüşünü duymak dünyalara bedeldi. “İşte buldum seni...”

Birlikte çimlere yuvarlandılar..ç.

Cristo uzaktan onları izliyordu...

Anne, kız gülüp, eğleniyorlardı...

Onları izlerken, Asher ve Emerald'ın oynadıkları oyuna öfkelenmeyi bir yana bırakmıştı, ama döndüğünde bunun hesabını onlardan soracaktı...

Bu gün Aziz'in evine doğru yola çıkarken, Florencia ve Eleanor'u orada göreceği, aklının ucundan bile geçmemişti. Acaba bu buluşmayı planlayan, Eleanor olabilir miydi? Hayır, buna mümkün değildi. Bir an için, hemen geri dönmeyi düşündü. Asher son anda acele bir işi çıktığını söyleyip, gelemeyeceğini bildirmişti. Bu da işin, o ve Emerald'ın başının altından çıktığına şüphe bırakmıyordu.

Sonunda kararsızlığı üzerinden atıp, şapkasını çıkardı ve bir adım ileri çıktı. "Leydi Eleanor Westbury!"

Florencia, korkuyla annesinin arkasına saklandı.

Eleanor ise, hiç bir şey söylemeden öylece duruyordu...

Cristo, bir anda buharlaşıp, ortadan kaybolmak istedi.

Emerald'ın istekli tavırlarından bunun bir tuzak olduğunu anlamalı ve buraya gelmemeliydi. Birden ceketinin içinde bir hareketlenme oldu ve Kabasakal siyah beyaz başını çıkarıp, kocaman gözleriyle ortalığı kolağan etmeye başladı.

Florencia'nın yüzünde aniden neşeli bir gülümseme belirmesiyle, koşarak Kabasakalın yanına gelmesi bir oldu. Sarı saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu. "Kabasakal! Onu nereden buldunuz?"

Cristo onun sesini, ilk kez duyuyordu. Birden gözlerine yaşlar doldu. Kızının güzel yüzüyle büyülemişti.

Florencia, Cristo'nun ceketinin içinden başını uzatmış olan köpeği okşamaya başladı.

“Florencia, bu Bay Lord Cristo Wellingham. Öncelikle, her hanımefendinin yapması gerektiği gibi, konuğumuzu selamlamalıyız,” dedi Eleanor.

Onun bu soğuk tavrı, Cristo'yu rahatsız etmişti...

O senin baban, ona merhaba de...

“Merhaba,” dedi ve yavruyu çıkarıp, Florencia'ya uzattı.

Küçük kız köpeği dikkatlice kucağına alınca, Kabaşakal hemen çenesini yalamaya başladı. “Hayvanları çok seviyorum. Şuna bakın ne kadar da tatlı...”

Cristo hemen önünde diz çöküp, gülümsedi. “Başka neleri seviyorsun?”

“Şimdi piyano çalmayı öğreniyorum.”

“Belki bir gün, nasıl çaldığını bana da gösterirsin...”

Cristo salonundaki piyanoya yıllardır dokunmamıştı. Ama şimdi kızıyla beraber çalmak düşüncesi, deli gibi heyecanlanmasına neden oluyordu...

Eleanor, kızının daha önce bir yabancıya, hiç böylesine cesurca yaklaştığını görmemişti. Cristo'nun gözle-rindeki kaçırdığı yılları telafi etme isteği de içini parçaladı. “İstersen, Lord Cristo'ya resimlerinden bir kaçını gösterebilirsin,” dedi Florencia'ya deri çantasını işaret ederek, “Neden şuradaki banka oturup, yaptığın resimlere bakmıyorsunuz?”

Eleanor, elinden geldiğince doğal davranmaya çalışı-yordu. Emerald'ın söylediklerini uzun uzun düşünmüş ve sonunda baba, kızın beraber zaman geçirmelerinin doğru

olacağına karar vermişti. Titreyen elleriyle kızına çantasını uzattı.

Ve baba, kız, köpek yavrusu hep beraber oturup, Florencia'nın çizdiği resimlere bakmaya başladılar.

“Burası bizim evimiz... Ve bu da babam... O şimdi cennette... Şu sarı elbiseli kız Sophie ve yanındaki mavi elbiseli olan da Margaret... Eskiden bizimle yaşarlardı. Şimdi artık evlerine döndüler... Ve bu da benim köpeğim...” dedi Eleanor, tıpkı Kabasakal’a benzeyen köpeği göstererek.

“Martin’in hayvanlara alerjisi vardı,” dedi Eleanor.

“Şu güzel bukleli prenses de, sen olmalısın,” dedi Cristo.

Florencia gülerek, Cristo'nun saçlarını okşadı. “Senin saçların da tıpkı benimkiler gibi, sarı.”

Cristo ve Eleanor’un bakışları karşılaştı...

Eleanor, onun sol gözündeki yarayı daha önce fark etmemişti. Limanda, onları kurtarmaya geldiğinde yaralanmış olmalıydı. Uzanıp ona dokunmak istedi, ama bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu.

“Ne dersiniz hanımlar, ormana doğru kısa bir yürüyüşe çıkalım mı?”

“Kabasakal de gelebilir mi anne?”

Eleanor bir an düşündü. “Peki, ama kısa bir yürüyüş.”

Cristo, Florencia'nın elini tuttuğunu hissettiğinde, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Tıpkı annesi gibi narindi.

Tıpkı bir aile gibiydiler... Sanki ailecek yürüyüşe çıkmışlardı... Hayali bile çok güzeldi...

Florencia papatya toplamak için yanlarından ayrılınca, Eleanor fırsat bilip, ona yaklaştı. “Senin buraya geleceğini hiç düşünmemiştim.”

“Doğrusu, senin burada olduğunu bilseydim, gelmeye cesaret edemezdim. Emerald bana, arkadaşı Aziz’in arazisine bakmamı söyledi. Zaten sen, beni hapisten kurtarmak gelmeyince, kendi kendime seni unutmaya söz vermiştim.”

“Ben... Ben gelemezdim Cristo.”

“Bir mektup, ya da küçük bir not bile gönderemedin mi? Ne kadar beklediğimi bilemezsin Eleanor.”

“Söylediklerinin hiçbirini yapabilecek durumda değildim. Martin’in kardeşi Diana, beni kuzeydeki evimize kaçırıp, afyon vererek, günlerce bir yatağa hapsetti. Neyse ki, sonunda evdeki hizmetçilerden biri durumu Martin’e bildirdi de, onun elinden kurtulabildim. Londra’ya döndüğümde ise, sen çoktan hapisten çıkmıştın.”

“Diana seni kaçırdı mı?” dedi Cristo, sanki ona inanmıyormuş gibi. “Peki, neden böyle bir şey yaptı ki?”

“Senin, Florencia’nın gerçek babası olduğunu, ona söyledüğimde deliye döndü. Bu skandal ortaya çıkarsa, kızlarını iyi ailelerin oğullarıyla evlendiremeyeceğini düşünüyordu. Bu yüzden de beni kaçırıp, saklamasının en doğru seçenek olduğunu düşündü sanırım. Yoksa... Yoksa gelip, her şeyi anlatacağımı biliyordu.”

“Tanrım, seni öldürebilirdi... O şimdi nerede?”

“İskoçya’da ve uzun bir süre dönmeyeceğine söz verdi,” diyen Eleanor bir an susup, sonra devam etti. “Martin seni görmeye geldiğini ve benimle hiç bir şekilde bağlantı kurmak istemediğini söyleyince, seninle iletişime geçmeye kalkışmadım.”

“Kocan sana böyle mi söyledi?”

“Evet ve bunu anlayabiliyordum. Bu Wellingham ailesi için hiç de iyi...”

“Martin Westbury’e, asla böyle bir şey söylemedim. Aslında o, bana, senin olan biten her şeyden beni sorumlu tuttuğunu ve beni bir daha görmek istemediğini söyledi.

Eleanor başını salladı. “Martin’in bunu yaptığına inanmıyorum.” Martin gibi biri, nasıl böyle bir yalan söyleyebilmişti. Tanrım! Florencia’yı ve karısını kaybetme korkusu, ona bunları söyletmiş olmalıydı.

“Bana ailesiyle aynı şehirde bulunmayacağıma söz verdim. Sonraları kırsaldaki hayatınızı gazetelerden okudukça da, onun söylediklerinin doğru olduğuna inanmaya başladım.”

“Tanrım! İkimizi de kandırdı.”

Cristo, karşısındaki kadının gözlerindeki hüznü görebiliyordu.

Kabasakal, koşarak yanlarına geldi ve Eleanor’un eteğine doğru zıpladı.

“Köpek için teşekkürler, ancak onu kabul edemeyiz. Martin’in kuzenleri Londra’daki konaktan ayrılmamızı istiyorlar ve biz henüz nerede yaşayacağımızı bilmiyoruz.”

“Öyleyse, siz bir yere yerleşene kadar, ona ben bakayım.”

“Hayır... Sizi Florencia’la beraber gören olursa...”

Cristo elini onun dudaklarına götürerek, susturdu ve bir süre rüzgârda savrulan kestane rengi saçlarını izledi. Onu öpmek istiyordu ve Eleanor’un bakışlarındaki isteği de görebiliyordu.

“Sizi, onunla yan yana gören herkes, onun sizin kızın olduğunu anlar.”

“Onu sonsuza kadar saklamayı mı düşünümüyorsun?”

“Onun incinmesine izin veremem.”

“Sana söz veriyorum, kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim,” diyen Cristo uzanıp, Eleanor'un elini tuttu ve beyaz eldivenini çıkarıp, parmak uçlarına dokundu. “Tam olarak ne zaman doğdu?”

Eleanor derin bir iç çekti. Tabi ki babası olarak kızının doğum gününü bilmeye hakkı vardı. “1826 Haziranında doğdu. Sonra da Martin'le tanışıp, Floransaya gittim. Martin olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.”

“Bana neden gelmedin?”

“Güvenli bir yere ihtiyacım vardı Cristo.”

“Bana gelseydin, sana tüm imkânları sunardım.”

“İçinde fahişeler ve konyak şişeleri olan bir ev, küçük bir kız çocuğu için hiç de uygun bir seçenek olmazdı.”

“Giraudon şatosunu satıp, sana Londra'dan bir ev alacağım.”

“Hayır, bunu kabul edemem...”

Benimle evlenmediğin sürece tabi...

Cristo sorgulayan gözlerle ona bakıyordu.

“Yeniden evlenene kadar, Florencia bir Westbury olarak kalacak.”

“Aklında daha şimdiden birileri mi var?”

“Evet. Aslında var.”

“Böyle bir hata yapma,” dedi Cristo, ellerini yumruk yapmış bir halde. Ne yani, kocası öleli bir ay bile olmadan kendine yeni bir koca aramaya mı başlamıştı? Onu sırtına atıp, Aziz'in evine götürmemek ve yatağa atmak için kendini zor tutuyordu. Birden onun gözlerinde

gördüğü garip ifade, daha diplomatik olması gerektiğini hatırlattı. “Emerald bizi buraya bir amaç için getirmiş olmalı.”

Eleanor'un yanakları kızardı.

Cristo gözlerini, onun masmavi gökyüzünü andıran gözlerine dikti.

“Düşes, Florencia ile aranızdaki bağı, onu görür görmez anlamış. Bu yüzden de sizin bir araya gelmenizin uygun olacağını düşünmüş. Ben de onu reddedemedim,” dedi Eleanor mahcup bir tavırla.

“Londra'daki evim bu iş için daha uygundu.”

“Ben de böyle düşündüm, ama kimseye görünmek istemedim.”

“Arabam burada, istersen...”

“Aslında araban pek burada sayılmaz,” dedi Eleanor gülümseyerek, “Ama tabi istersen Aziz'e bir işaret verip, geri getirte...”

Cristo, onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Şimdiden bir damat adayı olan bir kadın için, oldukça cesur bir plan bu.”

“Damat adayı mı?”

“Az önce, böyle bir adayın olduğunu söyledin. Şu damat bey, böyle bir yerde, bir yabancıyla aynı çatı altında kalmaya bozulmaz mı?”

Eleanor muzip bir şekilde gülümsedi.

Ve Cristo birden, o adayından kendisi olduğunu anladı. Bu kadının gamzeleri nasıl da baştan çıkarıcı, oyunculuğu nasıl da çıldırtıcıydı... Onu istiyordu... Bu istek içinde bir çığ gibi büyüyordu... Florencia onlardan epey uzakta, köpek yavrusuyla oynuyordu. Eleanor'un kulağına eğildi. “Arabamı gönderdiğine göre, sanırım geceyi

aynı çatı altında geçireceğiz ve bu durumda kendime hâkim olabilir miyim, hiç bilmiyorum.”

“Bu bir uyarı mı Lordum?”

“Hayır, *Ma cheire*. Ben yalnızca gerçeklerden bahsediyorum.”

Florencia'nın sesi, onları gerçeğe döndürdü.

“Bak anne, Kabasakal kendi kuyruğunu kovalıyor.”

“Tıpkı benim gibi,” diye mırıldandı Cristo.

Ve Eleanor bir kahkaha attı...

~ *On Sekizinci Bölüm* ~

Cristo, geniş düzlüklere bakan odanın bir köşesinde, duran piyanoya uzunca bir süre baktıktan sonra, üstündeki tozlu örtüyü kaldırıp, tabureye yerleşti.

Bir şeyler çalmayalı asırlar olmuştu sanki. Parmaklarını tuşlara götürmeden önce, bir süre havada tuttu. Ve sonunda parmakları tuşlara değdiğinde, kendini tam anlamıyla evinde ve güvende hissetti.

Sonra da Bethoven'ın *Ay ışığı sonatı'nın* melodisi odada yankılanmaya başladı...

Ve tüm hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı; Babasının mesafeli ve sert yapısı... İngiltere'den ayrılırken bindiği gemi... Fransa'daki yalnızlığı... Bütün anıları, zihninde hüzünlü bir geçit töreni yapıyorlardı adeta...

Yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Parmakları tuşların üzerinde doğal bir şekilde hareket ediyordu. Oysa Fransa'da ne zaman piyanonun başına otursa, tek duyduğu şey hatalı sesler olurdu. Ama şimdi, akşamın son demlerinde, tüm duygularını, bastırdığı tüm acılarını serbest bırakmıştı.

Bastığı her notada, Eleanor'un kalp atışlarını hissediyordu. Kendini ona yeniden sunmuş, tüm gerginliğini üzerinden atmıştı...

Sonunda ait olduğu yeri bulmuştu...

İçinde yeşeren umutlarla, son notayı da bastı ve notanın boşlukta yankılanışını dinledi...

Eleanor koridorda sırtını duvara dayamış, gözlerini kapatmış ve kendini müziğin harikulade namelerine bırakmıştı. Daha önce, böylesine yetenekli bir müzisyen dinlememişti. Acaba böyle çalmayı nerede öğrenmişti? Giraudon Şatosundaki oda da, bir piyano gördüğünü hatırlıyordu. Ancak, onun böyle güzel piyano çaldığına dair tek bir söylenti dahi duymamıştı.

Ağır adımlarla odanın açık kapısına doğru yürüdü. Eşiğe vardığında, son nota hâlâ duvarlarda yankılanıyordu.

Cristo gözleri kapalı, saçlarında akşam güneşinin kıvrıllığı, elleri tuşların üzerinde, taburede öylece oturuyor-

du. “Yeniden çalabilmek güzel,” dedi, sanki Eleanor'un geldiğini hissetmiş gibi.

“Harika bir parçaydı.”

“Beethoven'ın, *Ay ışığı sonatı*. Onun bu melodiyi ilk kez, ay ışığında, kör bir kıza çaldığı söylenir,” dedi Cristo. “Bu yüzden de dinleyenlerde şairane bir his bırakır...”

“Daha önce birçok kez piyano resitalinde bulundum, ama benimki gibi eğitimsiz bir kulak bile, senin yeteneğinin bambaşka olduğunu söylemeye yeter.”

Cristo gülümsedi. “Benimle bir akşam yemeği ye, sana yine çalayım.”

Eleanor kızardı ve bakışlarını önüne eğdi. Gözünde, yıllardır canlandığı o büyülü anlar canlanmıştı... İkisi ay ışığın vurduğu bir yatakta, çırlçıplaktılar ve parmak uçlarını birbirlerinin teninde gezdiriyorlardı. Tıpkı biraz önceki melodi gibi... Tutkulu... Romantik... Huzurlu... Aşk dolu...

“Ben, kızının babasıyım...”

Ve ölen oğlunun...

Eleanor, bunu ona söylemek için doğru zaman olmadığını biliyordu.

“Ne seni, ne de Florencia'yı incitmeyeceğimi bilmelisin. Bana bir şans ver Eleanor. Buna ihtiyacım var.”

Yıllardır içinde yaşadığı gri dünya, sanki yetenekli bir ressamın tuvale attığı tek bir darbeye renklenmişti. Ancak Eleanor, ona cevap vermedi. Bunun için daha zaman vardı. Bu adama duyduğu aşk ne kadar güçlü olursa olsun, burada tek bir amaç için bulunuyordu; Bir baba ve kızı yakınlaştırmak...

“Dolapta havlular var, hizmetçiye banyo yapman için su getirmesini söyleyeceğim,” dedi doğal görünmeye çalışarak. Genç adamın az önce söylediklerini duymamış gibi yapmaya çalışıyordu. “Yemek sekizde hazır olacak.”

Cristo, piyanonun kapağını yavaşça kapattı. “Sizinle bir masayı paylaşmayı, dört gözle bekliyorum.”

Eleanor kıyafetlerini özenle seçmiş, akşam için hazırlanıyordu. Koyu lacivert elbisesinin altına iç çamaşırı giymemişti ve tenine değen ipek, içini ürpertiyordu.

Yirmi beş yaşındaydı ve tek deneyimini yaşadığı adamın karşısına çıkacaktı. Onu baştan çıkarmak istiyor, bir yandan da onun niyetinin tam olarak ne olduğunu anlamadan, böyle istekli görünmenin doğru olup olmadığını düşünüyordu. Aslında onun kendisini sevdiğine ve kızına babalık yapmak istediğine inanabilse, kendini ona sunmak için bir an bile düşünmezdi.

Bacaklarının arasında, tarifsiz bir sıcaklık hissediyordu. Cristo Wellingham'a daha ilk gördüğü anda âşık olmuştu, ama onun niyetini anlamakta güçlük çekiyordu. Yaşadığı acıla, şüpheciliğe itiyordu. Bu adam, sadece bir geceliğine eğlenmek istiyor olabilirdi.

Martin'i düşündü... Onunla dosttular... Ona karşı hiç bir aman bir kadının, bir erkeğe duyduğu arzuyu duymamıştı. Cristo ise, sadece yakınında bile olsa içini ürpertiyordu. Bunun fiziksel bir çekimden çok daha fazlası olduğunu, kadınlık içgüdüleri haykırıyordu adeta.

Aynadaki görüntüsüne son bir kez baktı. Vücut hatlarının ortaya çıkaran elbisesi, gözlerinin ve saçlarının renğiyle çok uyumluydu.

Derin bir nefes aldı ve yemek salonuna doğru ilerledi...

Cristo onun ipek elbisesinin altından, vücut hatlarını, kolayca görebiliyor, göğüs uçlarını seçebiliyordu. Koku-su, yaz akşamlarını dolduran hanımeli çiçeklerini andırı-yordu. Hemen onun üstüne atlayıp, üzerindeki yarıp atmak istedi. Ancak bu kez kontrolü Eleanor'a vermesi gerektiğini biliyordu. Sabırlı olmalıydı. "Leydim," dedi sesinin titremesine engel olamayarak.

"Lordum," diye selamladı Eleanor da onu, nükteli bir tavırla.

Cristo, onun dudaklarına bakmaktan kendini alamı-yordu,

"Hizmetçilere yemeği hazırlayıp, çekilebileceklerini söyledim. Umarım servisinizi kendiniz yapmaktan rahat-sız olmazsınız," dedi Eleanor.

"Kesinlikle olmam," dedi Cristo, gözlerini ondan ayırmadan. Tüm vücudu alev, alev yanıyordu. Üzerindeki takım ve kravat fazla gelmeye başlamıştı. "Floencia ne-rede?"

"Odasında. Hizmetçimle beraber yiyecekler. Onun yaşında bir çocuğun erken yatması gerekiyor."

"Öyleyse sadece sen ve ben varız, öyle mi?"

Eleanor gülümsedi

Cristo içindeki alevlenmeye karşı koyamıyor, yıllar-dan sonra yeni yetme bir delikanlı gibi heyecanlanıyordu.

"Kadehini doldurmama izin verir misin?" dedi Eleanor.

Cristo kadehini masaya bırakıp, ayağa kalktı.

Eleanor onun bu kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Paris'teki o genç adam, yerini deneyimli ve olgun bir beyefendiye bırakmıştı.

“Seni istiyorum Eleanor,” diyen Cristo, kolunu onun beline doladı ve nazikçe kendine doğru çekip, gözlerinin içine baktı.

Eleanor, onun bakışlarının ruhuna dokunduğunu hissedebiliyordu.

Cristo yavaşça eğilip, dudaklarını, onun dudaklarına götürdü ve “Benim narin çiçeğim,” dedi. Elleri onun saçlarını okşuyor, sıcak nefesi dudaklarına dokunuyordu.

Dudakları birbirlerininkini bulduğunda, Eleanor kendini ona bıraktı. Yıllardır bu anın hayalini kurmuştu.

Büyük bir ihtirasla öpüşmeye başladılar.

Ve bu öpüşmede, pişmanlık, öfke, arzu, aşk her şey birbirine karışmıştı...

Üzerindeki incecik ipek elbise bile Eleanor’a fazla geliyordu, ama kendini durdurup, yavaşça geri çekti. “Henüz değil mösyö...”

Bunun üzerine Cristo, bir centilmenin yapması gerekeni yaptı ve onu bıraktı. Ancak içindeki ateş bir nebze olsun dinmemişti.

Eleanor ona şöyle bir bakınca, kendisine duyduğu istekten bir şüphesi kalmadı. “İzin ver de, üzerindikileri çıkarayım.”

Cristo onun artık, yıllar önce Paris'te bıraktığı deneyimsiz kız olmadığını biliyordu. Tüm tavırları ve istekliliğiyle de, bunu ispatlıyordu zaten. Normalde, bir kadının üzerinde hâkimiyet kurmasına asla izin vermezdi. Ancak

derin bir nefes aldıktan sonra, üzerindekiyi çıkarması için Eleanor'a teslim oldu.

Eleanor'un, onun kravatını çözen elleri baştan çıkarcıydı. Sonra tek tek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Cristo, on sekiz yaşında aldığı yaraları, birlikte olduğu kadınlardan hep gizlemişti. Ve Eleanor gömleğini üzerinden çıkarmak istediğinde, onun ellerini tuttu. "Genelde, gömleğimi üzerimde tutmaya gayret ederim."

"Sırtındaki yara izlerinden dolayı mı?"

Cristo bakışlarını önüne eğdi. On yıldan fazla süre önce aldığı o kırbaç yaraları, hâlâ ruhunu acıtıyordu. Paris'te geçirdikleri o gece, Eleanor'un sırtına dokunmasına izin vermişti ve o hatırlıyor olmalıydı. "İyi bir hafızan var doğrusu."

"Hayatım boyunca tek bir erkekle beraber olduğum düşünülürse, bu çok da zor değil."

"Tek bir erkekle mi?" Cristo, onun ne demek istediğini anlamamıştı.

"Martin iktidarsızdı."

"Tanrım," dedi Cristo, bakışlarını tekrar Eleanor'un koyu mavi gözlerine çevirerek, "Yani... Yani birlikte olduğun tek erkek ben miyim?"

Eleanor başıyla onayladı.

"Bu yüzden limanda yaşanan olaydan sonra geceleri sürekli olarak dışarı çıkıyordum. Çünkü Martin, o olaydan sonra, benim kadınlık ihtiyaçlarımı karşılaması gerektiği fikrine kapılmıştı ve bunu farklı yollarla yapabileceğini düşünüyordu. Davetlerde geç saatlere kadar kalıyordum ve eve döndüğümde Martin uyumuş oluyordu."

Cristo birden, İngiltere'ye geldiğinden beri yaşanan olayların nasıl da yalan olduğunu ve bunun tek suçlusunun da kendisinde olduğunu fark etti. Olaylar, nasıl da görüldüğünden çok daha farklı olabiliyordu... Ondan saklayacak bir şeyi olmadığını anlayınca, gömleğini çıkarmasına izin verdi. “Nigel’in ölümünden sonra bindiğim gemi, bir korsan gemisiydi ve kaptanı tayfalarını cezalandırmaktan zevk alıyordu. Onlardan kaçmam epey zor oldu. O günden sonra da...”

“Hiç kimseye güvenmedin,” diye onu sözünü tamamladı Eleanor.

“O günlere geri dönebilseydim, sana güvenirdim.”

Eleanor gülümsedi. “Eğer ben de geçmişe dönebilseydim, gelip Giraudon Şatosunun kapısını çalar ve senin himayene girerdim.”

“Tam beş yıl...”

Eleanor elini, onun dudaklarına götürüp, susturdu. “Artık geçmişe geride bırakmanın zamanı geldi,” dedi ve elbisesinin askılarını indirerek, ipek kumaşın yere doğru süzülmesine izin verdi.

Cristo, Eleanor'un teninden yansıyan ay ışığını izliyordu. Ona bakmaya doyamıyordu. “Martin Westbury, senin gibi bir kadınla nasıl olup da...”

Eleanor'un bakışları değişti. “Martin beni bulduğunda çok hastaydım. O beni yanına alarak, hayatımı kurtardı. Sonrasında ise, benim ondan ayrılmam imkânsızdı...”

“Hasta mıydın?”

“Doğumdan sonra...” Eleanor’un sesi titriyordu. Bakışlarını kaçırıp, yerden elbisesini aldı ve giydi...

“Benden sakladığın bir şey var, bunu sezebiliyorum,” dedi Cristo.

Eleanor derin bir nefes aldı ve Cristo’nun elini tutup, parmaklarını onunkilere kenetledi. Ancak sessizliğini korumaya devam etti.

Bunun üzerine Cristo, kendi hikâyesini anlatmaya başladı. “Gerçek annem bir Fransız soylusunun kızı... Adı Sylvienne de Caviglione. Babamla tanışmadan bir ay kadar önce, kendi babası tarafından, politik bir ilişkiyi güçlendirmek için bir başka Fransız soylusuyla, zorla evlendirilmiş. Kocasını yaşlı bir adammış. Ve Ashborne’la tanıştıklarında, ikisi de kaybolmuş gibilermiş. Babam evinden uzakta ve yalnızmış, annem de kalabalıkların içinde büyük bir yalnızlık çekiyormuş. Babamla yaşananlar ortaya çıkınca, babası, annemi kırsala göndermiş. Sekiz buçuk ay sonra geri döndüğünde, bana hamileymiş ve çok da hastaymış. Sonunda da benim doğumum, onun ölümüne neden olmuş. Sana bunları, aramızda sırlar olsun istemediğim için anlatıyorum Eleanor.”

“Ama senin Falder’da büyüdüğünü sanıyordum.”

“Annemin ölümünden sonra büyük babam, gayri meşru bir çocuğu yanında tutmak istememiş ve beni Falder’a babamın yanına göndermiş. Sonraları da bu yaptığından vicdan azabı çekerek, Paris’teki Şatoyu bana bıraktı.”

“Annenin ölümünden kendini sorumlu tutmuyorsun, değil mi?”

“Çok gençti ve zorlu bir doğumdan kurtulamadı,” dedi Cristo, ama ses tonundan, az da olsa kendini sorumlu tuttuğu anlaşılıbiliyordu.

“Doğum sırasında anneler ve bebekler, kolayca hayatlarını kaybedebilirler,” dedi Eleanor, ellerini yumruk yapmış bir şekilde, camdan dışarıya bakarak.

Şimdi söylemeliydi...

Sıkıttığı yumruklarını yavaşça gevşetti. m“Efsaneye göre yıldızlar, ruhlara ev sahipliği yaparmış. Geceleri, sonbahar ve kış gün dönmeleri arasında, Pleiades yıldız kümesine bakarsan, onlar da seni görürlermiş.” Ona söylemeye hâlâ cesaret edemiyordu. Sonunda derin bir nefes aldı. “Her sene gün dönümünde, Paris’in beni izlediğini düşünürüm...”

Tanrım! Eleanor’un bu kadar hüznü olmasının nedeni, Paris’teki o günah gecesinde, hayatının beş yılını ondan çalmış olması olabilir miydi? “Paris mi?”

Eleanor’un koyu mavi gözlerinde oluşan gölgeler, kaygı vericiydi. Bakışları, karşısındaki adamı adeta delip geçiyordu. “Paris... Oğlumuz... Aix şehrindeki mezarlıkta yatıyor...”

Cristo’nun başı dönmeye başlamıştı. Duyduklarını anlamaya çalışıyordu. “Ne demek istiyorsun Eleanor? Lütfen açık konuş.”

“Florescia’nın bir ikizi vardı. Onu doğumda kaybettik.” Eleanor gözlerinden süzülen yaşlar, hissettiği acıyı tarif etmeye yetiyordu. “Ona, Paris ismini vermek istemişim. Bana, seni hatırlatacak tek şey buydu.”

“Tanrım! Eleanor!” Cristo onu kollarının arasına alıp, sıkıca sardı. Keşke, onun acısını dindirmenin bir yolunu bulabilseydi. On sekiz yaşında, istemeden hamile kalmış

ve yabancıısı olduğu bir ÷lkede, tek başına hayatta kalma-ya çalışmıştı... Tanrım! Keşke geçmişe dönmenin bir yolu olsaydı da, her şeyi düzeltmek için elinden geleni yap-saydı... Artık Cristo da gözyaşlarını tutamıyordu.

Birbirlerine sımsıkı sarılmış bir halde, ağladılar... Ağ-ladılar...

~ *On Dokuzuncu Bölüm* ~

Eleanor uyandığında, Cristo'nun yatağındaydı. Ağlamaktan yorgun düşmüş olmalıydı.

Nihayet başarmıştı...

Nihayet sırtını onunla paylaşmıştı...

Bu akşam için çok daha başka şeyler planlamış olmasına rağmen, ona kaybettikleri oğullarından bahsedebilmiş olmasının verdiği rahatlık ve hafifleme hissi, her şeye değerdi.

Ayak sesleri duyuldu ve bir kaç saniye sonra Cristo, elinde porselen bir çaydanlık ve iki fincan bulunan bir

tepsiyle, kapıda belirdi. Gömleğini, önünü iliklemeden üstüne geçirivermişti ve çıplak ayak dolaşıyordu. “Sıcak bir çay iyi gelecektir.”

Tepside, yeni koparılmış bir çiçek de vardı.

Eleanor bakışlarını, onun usta bir heykel tıraşın elinden çıkmış gibi olan vücudunda gezdirdi. Bronz rengi teni, mum ışığında parlıyordu.

“Bu çiçeği hava almak için dışarıya çıktığımda gördüm ve bana seni hatırlattı,” dedi Cristo, tepsiyi dikkatlice yatağa bırakırken.

Eleanor gülümseyerek çiçeği tepside aldı ve kokladı. Çiçeğin taze kokusu içini açmıştı. Daha önce hiç böyle güzel bir koku duymamıştı sanki...

Cristo yatağın yanına bir sandalye çekip, oturdu. “Falder'a komşu olan toprakları satın aldım. Oradaki konağın adı Graveson ve doğrudan *Eve Dönüş* koyunu görüyor. Yeşilliklerin ve ormanın ortasında, harika bir arazi... Ve eminim Florencia'ya da oraya bayılacaktır.”

Eleanor, onun ne demeye çalıştığını bir türlü anlayamıyor ve içinde yavaş yavaş yükselen bir öfke hissediyordu. “Senden metresin olmamı mı bekliyorsun yoksa?”

Cristo da öfkelenmişti. “Benim metres falan istediğim yok Eleanor. Ben bir eş istiyorum.”

Eleanor dehşete düşmüş gibiydi. “Ne yani, bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Evet, öyle ve umarım şu aklındaki damat adayın, buna bozulmaz.”

Eleanor kahkahalarla gülmeye başladı. “Tek damat adayım var, o da sensin.”

Cristo da gülmeye başlamıştı. “Hayatımızın, bir anda böylesine güzelleşmesine inanamıyorum Eleanor ve bu

beni korkutuyor. Benimle evlenip, hayallerimi gerçekleştirmeyi kabul eder misin?”

Eleanor’un gözlerine mutluluk gözyaşları dolmuştu. “Evet...”

Cristo küçük parmağındaki altın yüzüğü çıkardı. “Biraz eski moda belki, ama bana annelik eden kadından kalan en değerli şey bu yüzük... Alice bunu bana İngiltere’den ayrılmamdan bir gece önce vermişti ve doğru kadını bulduğumda, bu yüzüğü ona takmamı söylemişti.

“Bunu Paris’te hiç takmadın mı?”

“Hayır, orada kullanamazdım. Bu, benim için çok anlamlı bir yüzük. Aslına bakarsan, yüzük takmayı hiç sevmem, ancak Paris’teyken yarattığım gizli kimliğimin bir parçasıydılar. Ne kadar hovarda ve akıllı bir karış havada biri gibi görünürsem, o kadar inandırıcı oluyordum,” diyen Cristo, yüzüğü yavaşça Eleanor’un parmağına geçirdi.

Eleanor gözlerinde parıldayan yaşlarla yüzüğe baktı. Eline tam olmuştu.

“En kısa zamanda evleneceğiz ve tüm ailem de yanımda olacaklar. Sana bugüne dek sunamadıklarımı, sunmak istiyorum Eleanor ve yasının bitmesini bekleyecek sabrım da yok. Bu yüzden Fransa’ya gidip, orada evlenebiliriz. Böylece Florencia da, büyük bir ailede, kuzenleriyle beraber büyüyecek.”

Cristo konuşmaya devam ettikçe, Eleanor sessizleşiyordu...

Cristo, elini bırakmıştı. Bir gözü kapıda, bir gözü saatinde gibiydi... Sanki bir an önce gitmek istiyordu... Çok şey söylüyor, ama aşka dair hiç bir şey söylemiyordu... İstedikini elde etmiş, kızının annesinden evlilik sözü al-

mıştı... Ailesini aşk üzerine değil, sorumluluk ve görev bilinci üzerine kuracaktı... O bir Wellingham'dı... Kızının babasız büyümesine izin vermezdi... İşte hepsi buydu...

Cristo eğilip, müstakbel karısının alnına bir öpücük kondurdu.

Ve onun bu tavrı Eleanor'a, Martin'i hatırlattı...

"Teşekkürle Eleanor. Verdiğin bu karara pişman olmayacaksın."

Cristo üst katta çıkarken, kendine nasıl hâkim olduğuna şaşıyordu. Ona karşı duyduğu arzular, karşı konulamayacak kadar güçlüydü, ama Eleanor'un her şeyin en iyisini hak diyordu... Bu yüzden de ağırdan alacak ve o istemeden, ona dokunmaya kalkışmayacaktı...

Aslında, çok heyecanlandığı için, evlenme teklifini planladığından çok daha yavan bir şekilde yapıvermiş, onu ne kadar çok sevdiğini söyleme cesaretini bulamamıştı.

Odaya girip, yatağa uzandı ve gözlerini kapatıp, düşünmeye başladı...

Onu seviyordu. Onun cesaretine, dürüstlüğüne, başına gelen onca şeye rağmen, hayata karşı duruşuna hayrandı. Hangi kadın, hayatını mahveden bir adama, ikinci bir şans verirdi ki? Bu bağışlanabilecek bir suç değildi ve eğer teklifini reddetseydi, bunu anlayışla karşılardı.

Boğazında giderek bir yumrunun büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Ona dokunduğunu hayal etti, ama bunu yaparsa kendini daha fazla tutamayacağını anlayarak kendini durdurdu.

Birden, ahşap merdivenlerden gelen ayak sesleriyle, düşüncelerinden sıyrıldı ve dikkatini kapıya yöneltti.

Birkaç saniye sonra da Eleanor, ağır adımlarla içeri girdi.

Cristo onun gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu fark etti, ama yine de gördüğü en güzel kadındı. “Odana dönsen iyi edersin Eleanor.” Onu, üzerindeki o ince ipek elbiseyle görmeye ne kadar dayanabilirdi, bilemiyordu.

Eleanor elini kaldırıp, onu susturdu. Alice’in yüzüğü mum ışığında parlıyordu. “İlk evliliğim, bir aşk evliliği değildi, ama katlanmak zorundaydım, ancak bunu bir kez daha yapabilir miyim bilmiyorum.” Sesinin titremesine engel olmak için yutkundu “Özellikle de seninle... Beni sevmediğini bile bile, seninle yaşayamam Cristo.”

“Ben... Ben anlamıyorum.”

“Seni seviyorum Cristo. Seninle geçirdiğim ilk geceden beri sana aşığım ve senden başka kimseyi sevebileceğimi düşünmedim bile...”

“Tanrım!” diye inledi Cristo, yataktan fırladığı gibi. “Hayatım boyunca birçok hata yaptım ve bedelleri de ödedim. Ancak sana karşı yaptığım hata, bana aşkı getirdi...” Sonra da doğruca sevdiği kadının gözlerinin içine baktı.

“Yüreğimi sana verdim. Oysaki seninle tanışana dek, bir yüreğim olduğunu bile bilmezdim...”

“John Donne...” Eleanor, şairin adını söylerken gülümsüyordu. “Benimle evlenmek isteme nedeninin, Florencia'nın iyiliği için olduğunu sanıyordum.”

“Şaşırdım doğrusu.”

“Ama bir an önce kaçıp, gitmek ister gibi bir halin vardı...”

“Senin yanımdayken kontrolümü kaybediyorum Eleanor. Bu yüzden bir an önce uzaklaşmak istedim.”

Eleanor gülerek ona sarıldı ve başını kaldırıp, gözlerinin içine bakarak, “Seni seviyorum Cristo,” dedi.

“Ben de seni seviyorum Eleanor. *Tout se Pardonne quand on aime*, aşkın olduğu yerde affetmek kolaydır.”

Eleanor’un, artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. “Şafak sökene kadar birkaç saatimiz var daha...”

“Bunu gerçekten istediğine emin misin?”

“Hem de hiç olmadığım kadar.”

Cristo, yumuşacık bir dokunuşla Eleanor’un elbisesinin askısını omzundan sıyırdı ve ipek kumaşın, onun sateni andıran teninden kayıp, ayaklarının ucuna kümelenmesini izledi. “Bu sefer, her şeyin mükemmel olmasını istiyordum, seni hiç bir şeye zorlamak istemiyordum.”

“Beni sevdiğini söyledin ya, artık her şey mükemmel...”

Çırlıçıplak, yan yana yatıyorlardı...

Sevişmelerinin kokusu, odaya yayılmıştı...

Cristo parmak uçlarını, onun sırtında gezdiriyordu.

Eleanor elini, onun tam kalbinin üzerine yerleştirdi ve “Sanırım Martin senden hep nefret etti,” dedi yavaşça. “O aslında çok iyi bir adamdı, ama başıma gelenlerden, hep seni sorumlu tuttu. Ancak emin ol ki, eğer sana karşı olan gerçek hislerimi bilseydi, o yalanları söyleyerek, bizi birbirimizden ayrı tutmaya çalışmazdı.”

“Sana inanıyorum,” dedi Cristo, onun omzuna bir öpücük kondururken.

“Bizi kaçırınlar kimdi?”

Cristo bir sessiz kaldı. “Paris'te beraber çalıştığımız birkaç adam.”

“Beraber çalıştığın mı?”

“İngiltere için bilgi toplamakla görevliydim ve Beraud denen adam da, Fransız gizli polisi için çalışıyordu. Bazen paraya sıkıştıklarında, bana bilgi satarlardı.”

“Yani, kendi ülkesine ihanet mi ediyordu?”

“Her ajanın bir fiyatı vardır. Hele de, kumara düşkün ve belalı insanlara borcu varsa...”

“Peki, senin bir fiyatın var mı?”

“Kimse bu konuda sınırlarımı zorlamaya kalkışmadı.”

“Bizim aramızdaki bağlantıyı nasıl anlamış olabilirler?”

“Seni sarhoş edip, bana gönderen Beraud'un ta kendisiydi. Bir şekilde bizi, Londra'da beraber görmüş olmalı. Sonra da, bu bilgi üzerinden para kazanmak istedi.”

“Peki, ya Milne...”

“O çok sadık biridir.”

“Peki, bize kötülük yapmak isteyen başka birileri de olabilir mi?”

“Olsa bile, onların bize yaklaşmamaları için elimden geleni yapacağım.”

Eleanor onun bu sözleri söylerkenki yüz ifadesine bakınca, kendilerine yaklaşmaya kalkacakların başına gelecekleri tahmin etmekte hiç güçlük çekmedi. “Artık dış işleri için çalışmıyorsun, değil mi?”

“Paris'ten ayrıldığımdan beri, hiç kimseyle iletişim olmadı. Seni yeniden bulduğumda, hayatım tamamen değişti...”

“Ne gibi mesela?”

“Hayattan yeniden zevk almaya başladım.”

Eleanor güldü.

“İşte bundan bahsediyordum,” dedi Cristo, “Senin güldüğünü görmek, benim için dünyalara bedel...”

Eleanor sevdiği adama kavuşmanın ve kızına, gerçek babasıyla bir arada olabileceği bir aile sunabilecek olmanın mutluluğuyla, yıllardan sonra ilk kez kendini yeniden güçlü ve güvenli hissediyordu. “Seni çok seviyorum Cristo ve bazen bu sevgi beni korkutuyor. Her şey o kadar mükemmel ki, tüm bunların gerçekliğinden şüphe ediyorum.”

“Bunca yıl çektiğimiz acılardan ve ayrılıktan sonra, sence de mükemmelliği hak etmiyor muyuz?” diyen Cristo elini yataktan aşağıya, yerdeki pantolonunun cebine uzattı. Sonra da avucunu açıp, elinde tuttuğu şeyi Eleanor’a gösterdi.

Bu büyük babasının Eleanor’a hediye ettiği ve Paris’teki o geceden sonra, kaybolan madalyonuydu.

“Tanrım! Cristo bunu yıllardır sakladığına inanamıyorum.”

“Bu bana, senden kalan tek şeydi Eleanor... Bana, o gece yaptıklarımın alçakça olduğunu, artık erdemli biri olmam gerektiğini hatırlatan tek şey ve...”

Eleanor elini onun dudaklarına götürüp susturdu. “Artık sadece bugüne ve geleceğe odaklanmalıyız Cristo.”

“Bana getirdiği o mektubu, sen ayrıldıktan hemen sonra yanlışlıkla çarşafarla beraber ateşe attığım için okuyamadım, ama neler yazılı olduğunu da hep merak ettim.”

“Doğrusu mektupta neler yazdığını, ben de bilmiyorum, ama sanırım Nigel’la ilgiliydi. Amcam ölmeden önce bir itiraf mektubu yazıp, Nigel’ın ölümünden, kendisinin sorumlu olduğunu kabul etmişti. Sonrasında kendini alkole vermiş ve ölümüne içmeye başlamıştı. Sanırım büyük babam, senin suçlu olmadığını anlamamı istiyordu.”

“Ve ben de sana neler yaptım...”

“O gece yaşanmasaydı, kader bizi yine de karşılaştırırmıydı acaba? Sen İngiltere’den, o suçlamalardan kurtulmak için kaçtın... Ben de sana, o mektubu ulaştırmak için geldim... Belki de kader, yollarımızı kesiştirmek için bize bir oyun oynadı.”

“Belki de, yaptıklarımın pişmanlık duymamalıyım. Hayatım boyunca seveceğim bir kadına ve Florencia gibi dünyalar güzeli bir kıza, o hatam sayesinde sahip oldum ben...”

Eleanor, ellerini onun sarı saçlarında gezdirdi. “Bir melek gibi görünüyorsun Cristo.”

Cristo gülmeye başladı.

“Şu an aklımdan geçenleri bilsen, inan ki hakkımda bambaşka şeyler düşünürsün,” dedi Cristo bir kahkaha atarak...

~ Sonuç ~

*Aix bölgesi,
Fransa,*

Altı hafta sonra Eleanor, açık sarı gelinliğinin içinde, heyecanla damadın kendisini almaya gelmesini bekliyordu.

Bu rengi seçen, Cristo'ydu. Kendisini her gördüğünde, sanki doğan güneşi izliyormuş gibi hissettiğini söylemişti.

Cristo uzaktan gördüğünde, heyecanı daha da arttı.

Cristo'nun üzerinde, Wellingham ailesinin arması bulunan bir ceket giymişti ve bu haliyle, Prensleri bile kışkındırabilirdi.

Florencia için de, altın sarısı bir elbise seçmişlerdi. Kuzenleriyle beraber vakit geçirmekten çok mutluydu ve yeni ailesine hemen alışmıştı.

Cristo'nun düğün için kiraladığı harika villanın terası, oğulları Paris'in yattığı mezarlığa bakıyordu.

Yani bir şekilde, bütün aile bir aradaydı...

"Sonunda," dedi Beatrice mutlu bir iç çekişle. "Tüm Wellingham kardeşler, mutlu evlilikler kurmayı başardılar."

"Ama daha yapılacak başka Wellingham düğünleri de var, öyle değil mi Lucinda?" dedi Emerald.

Lucinda başını önüne eğdi. "Ben artık hayatımın erkeğini aramaktan vazgeçtim Emmie. Belki de beklentilerim çok yüksek, bilemiyorum."

"Hepimiz hayatımızın bir döneminde bunu söyledik Lucy. Ama inan bana, aşkın ne zaman seni bulacağı hiç belli olmaz."

Cristo yanına gelip, elini uzattığında, Eleanor neredeyse heyecandan bayılacaktı.

Birlikte, rahibin önüne doğru yürümeye başladılar...

Eleanor fark etmeden, elini karnına götürdü...

Bir bebekleri daha olacaktı...

Ve bu bebek gözlerini hayata, gerçek babasının kucağında açacaktı...

Historical

*"Tarihin derinliklerinde tutkulu şövalyelerin,
asil lordların ve leydilerin büyük aşk
hikâyeleri, Historical serimizde sizlerle."*

SOPHIA JAMES

Yasaklı Bir Gece

Lord Cristo Wellingham, günün birinde yıllar önce terk ettiği Londra yüksek sosyetesine geri döndüğünde, Eleanor onun gözlerinde Paris'te yaşadıkları o yasaklı gecede görmediği, çok daha farklı bir bakış, çok daha farklı bir arzu görür. Tavrı ve tutumuyla kadınların karşı koyması çok zor olan bu adam, onu ve aile adını mahvedebilecek bir sırta sahiptir ve bu yüzden Eleanor ondan uzak durmak zorundadır.

ISSN 2146-099X

0 8

9772146099002

Fiyatı: 9.90 TL / Kıbrıs: 13.90 TL

Avrupalı: 5 €

H HARLEQUIN®
Historical

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usûl
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN HIS 2013/08